

СПОЈИ!

Informations- und Integrationszeitschrift Spoji!

Информативни
и интеграциони
часопис
Споји!
година II, број 4, II/2012

излази на Аранђеловдан 2012.год.

ГДЕ СУ СРПСКЕ БЕБЕ?!

у овом броју:

Борисав Ђорђевић Бора Чорба: Еурека
др Жељко Драгић: Поглед уназад
Проф. др Волфганг Рорбах: Новине српске
мр Радован Калабић: Милован Миловановић Балачко
др Ранко Таловић: Сећање на оснивање Српске
православне цркве у Швајцарској
мр сц. Биљана Спасић: Српска породица, некад и сад
Бошко Ђирковић Шкабо: Бебе

СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК

Манастир ХИЛАНД АР

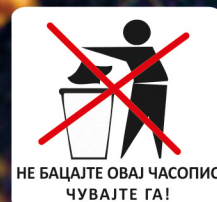
ПОСТЕР

САДРЖАЈ

- 02 **О ЧАСОПISУ *Споји!***
- 03 **ÜBER DIE ZEITSCHRIFT *Споји!***
- УМРЕЖАВАЊЕ**
- 04 **Хуманитарна организација „Срби за Србе“**,
Хуманитарне журке и спортске манифестације
- 05 **СПКД „Просвјета - Аустрија“**,
“Просвјета” у посети будимпештанским Србима
- 06 **СПКД „Просвјета - Аустрија“**,
110 година од оснивања Просвјете
- 08 **Српска православна омладина Инсбрук-СПО(Ј)И**,
Београдски синдикат у Инсбруку
- 10 **Хуманитарна организација „Срби за Србе“**,
Завршена доградња куће породици Николић
- 11 **Српска православна омладина Инсбрук-СПО(Ј)И**,
Видовданско гостовање у Инсбруку
- 13 **Српска православна омладина Инсбрук-СПО(Ј)И**,
Нова помоћ СПО(Ј)И Србима на Косову и Метохији
- 16 **Хуманитарна организација „Срби за Србе“**,
Радни састанак у Швајцарској
- 17 **Хуманитарна организација „Срби за Србе“**,
Кућа за Баловиће
- 18 **Српска православна омладина Инсбрук-СПО(Ј)И**,
Започет хуманитарни пројекат у Прокупљу
- ИНТЕРЕСАНТНО!**
- 19 КОНТРА: Дијаспорно
- 20 Моба у Сокограду
- 21 Бранити свету српску земљу је част и привилегија
- 20 ОССИУМ повезује свет
- 22 Велнес по баки
- 23 Борилачка вештина са српским коренима
- 25 БОРА ПИШЕ: Еурека
- ИНТЕГРАЦИЈА**
- 26 **др Жељко Драгић**,
Поглед уназад ...
- КУЛТУРА**
- 27 **проф. др Волфганг Рорбах**,
Новине србске
- ИСТОРИЈА**
- 30 **мр Радован Калабић**,
Милован Миловановић Балачко
- ПРАВОСЛАВЉЕ**
- 32 **Црквени календар**,
Свети архистратиг Михаило - Аранђеловдан
- 33 **др Ранко Таловић**,
Сећање на оснивање СПЦ у Швајцарској
- VERNETZEN**
- 35 **Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck**,
TYROL meets SERBIA
- 37 **Organisation für humanitäre Hilfe**,
Charity-Veranstaltungen rund um den Globus
- 38 **SBKV „Prosvjeta - Österreich“**,
110 Jahre „Prosvjeta“
- 40 **Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck**,
1. Integrations-Beachsoccer Turnier in Innsbruck
- 42 **Organisation für humanitäre Hilfe**,
Für die Familie Nikolić wurde ein Traum wahr
- 45 **Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck**,
Tiroler helfen Zvonko Milojević
- 47 **Organisation für humanitäre Hilfe**,
Absetzbarkeit von Spenden in greifbarer Nähe
- 49 **Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck**,
Empfang im Kulturministerium Serbiens
- INTERESSANT!**
- 50 Diaspora-Studenten beim Praktikum in Pirot
- 50 Feuerwehrmänner aus Niš
- 51 Das Meer ist salzig...
- 52 Ein Kampfstil mit serbischen Wurzeln
- 53 Das Leben des serbischen Volkes im Kosovo
- INTEGRATION**
- 54 **Dr. Željko Dragić**,
Ein Blick zurück ...
- KULTUR**
- 56 **Univ. Prof. DDR. Wolfgang Rohrbach**,
Novine Serbske
- GESCHICHTE**
- 58 **Mag. Radovan Kalabić**,
Milovan Milovanović Balačko
- ORTHODOXIE**
- 60 **Dr. Ranko Talović**,
Erinnerung an die Gründung der SOK ...
- БОРБА ПРОТИВ БЕЛЕ КУГЕ**
- 64 **Мина Ковач**,
Детету
- 65 **Марија Стевановић**,
Слика твоје слике
- 66 **Небојша Анђелковић**,
Где су бебе у Србији?!
- 68 **мр сц. Биљана Спасић**,
Српска породица, некад и сад
- 73 **Хаџи Братислав Николић**,
Где су бебе у Србији?!
- 75 **Бошко Ћирковић Шкабо**,
Бебе
- 77 **Игор Стевановић**,
Имај више - имаћеш више
- 78 **Зоран Пањковић**,
Где су бебе?
- 79 **Зоран Зековић**,
Мода од порода
- 82 **Сава Стамболић**,
Бити или не бити - питање је сад
- 85 **проф. Светлана Матућ**,
Држава су људи, а не зидине
- 87 **Дејан Сенић**,
Срби, народ који нестаје
- 90 **ПРИЈАТЕЉИ ЧАСОПИСА**

Оснивачи часописа: Владимир Влајић, Александар Спасојевић, Силвана Лазић, Оливер Ранисављевић, Филип Влајић, Ђорђе Ђорђевић
Уредници: Владимир Влајић (СПО(Ј)И), Душан Ђаковић (Х.О. Срби за Србе), Срђан Мијалковић (СПКД Просвјета - Аустрија)
Редакција: Милостива Миливојевић, Данијела Лазендић, Дејан Сенић, Иван Ивковић (сви СПО(Ј)И), Рафаела Трост и Милош Јовановић (Х.О. Срби за Србе)
Лектор и коректор: Весна Калабић
Технички уредник: Жељко Деветак
Штампа: Штампарија Стојадиновић, Петровац на Млави
Тираж: 1.000 примерака

НЕ БАЦАЈТЕ ОВАЈ ЧАСОПИС
ЧУВАЈТЕ ГА!

Уводна реч

СПОЈИ!

Informations- und Integrationszeitschrift Spoji!

Поштовани читаоци широм српског
расејања и у нашој Отаџбини,

Пошто сте до сада већ увелико могли да се упознате с часописом **Споју!**, чија су три броја већ објављена, имамо част да вам представимо и четврти број овог младог пројекта, који тако завршава другу годину свог постојања и припрема се за даље проширење и унапређење.

У овом, четвртом броју часописа **Споју!**, под насловом „ГДЕ СУ СРПСКЕ БЕБЕ?!“ и с главном темом „Бела куга и како се изборити с једним од највећих проблема српског народа данас“, који излази на велики православни празник Аранђеловдан, 21. новембра 2012. лета Господњег, осим сталних рубрика понудили смо вам и неке нове.

У рубрици „О ЧАСОПИСУ“ подсећамо вас на то како је часопис покренут, ко тренутно ради на овом племенитом пројекту и какви су даљи планови. То је, дакле, сажета историја овог пројекта који су покренули млади ентузијаста који марљиво раде на просвећивању српске омладине и народа.

И у овом броју у рубрици „УМРЕЖАВАЊЕ“ можете читати о активностима СПКД „Просвјета“, Хуманитарне организације „Срби за Србе“ и Српске православне омладине Инсбрук – СПО(Ј)И и сазнати шта је све урађено од марта до јула 2012. Најзанимљивије вести из прошлог периода на које смо наишли у медијима, чекају вас у рубрици „ИНТЕРЕСАНТНО!“, а такође и на немачком преводу „INERESSANT!“.

Рубрике које смо увели у претходном броју показале су се као врло занимљиве, а то су „ИНТЕГРАЦИЈА“, „КУЛТУРА“, „ИСТОРИЈА“ и „ПРАВОСЛАВЉЕ“. Њих можете читати и на немачком језику, као и већ добро познату рубрику „VERNETZEN“.

А као и обично, најбоље остављамо за крај. У овом броју то је рубрика у којој се постављају питања о томе које смо грешке правили у XX веку, шта је погубно за репродукцију нашег народа, како је могуће да се у државним болницама у Србији сваке године изврши 150.000 абортуса, како смо дозволили да бракови у Србији имају у просеку само 0,7 деце, зашто у Србији данас годишње 35.000 људи више умре него што се роди, зашто смо данас међу четири најстарија народа на свету, зашто у Србији не постоји породична политика нити Министарство за породицу као у неким другим земљама Европе које муче слични проблеми, да ли је катастрофална економска ситуација у којој се налазимо главни разлог умирања српског народа или смо једноставно изгубили љубав, веру и наду. Укратко, поставља се једно од најважнијих питања наше данашњице: **ГДЕ СУ СРПСКЕ БЕБЕ?!** У часопису **Споју!** имате прилике да читате текстове разних аутора о тој теми. Свако од њих на свој начин сагледава тај проблем и нуди различита решења, али можете бити сигурни да СВИ ЗАЈЕДНО имају исти циљ: **БОРБУ ПРОТИВ БЕЛЕ КУГЕ!**

С поштовањем,
редакција часописа „Споју!“

ХУМАНА

Ово је песма за оне људе
који се труде да нас не буде.

Молим вас,
нека се свако роди
и видећемо куда то води:

Деца су лепа – бићемо лепши.
Деца су здрава – бићемо здрави.
Деца су добра – бићемо бољи.
Деца су весела – бићемо весели.

А зар то свако од нас не жели?

Нека нам деце буде ко кише –
богатији смо кад нас је више.

И зато молим све оне људе
који се труде да нас не буде
нека то мало забораве
нека се нечим хуманим баве.

Ако се ничег таквог не сете:
Предлога ево: РОДИТЕ ДЕТЕ!

Виолета Јовић

О ЧАСОПИСУ „СПОЈИ!“

Часопис **Споју!** покренут је на основу одлуке Управног одбора Српске православне омладине Инсбрук – СПО(Ј)И, 17. октобра 2010. лета Господњег, као пројекат на просветном пољу, на којем је, као и на друштвеном и хуманитарном, активна Омладинска организација СПО(Ј)И.

Информативни и интеграциони часопис **Споју!** настоји да информише српску омладину у расејању и у Отаџбини о горућим питањима из области српског језика и писма, српске историје и традиције, српске културе и духовности и да им приближи Србинову светосавску и православну веру, али не само омладини већ и оним мало старијима и искуснијима међу нама.

Из тога произлази да је **Споју!** још једно додатно оруђе којим је Омладинска организација СПО(Ј)И од тренутка стварања часописа појачала и проширила борбу за очување српског националног, културног и духовног идентитета у расејању, баш као и његова братска удружења и пријатељске организације које су помогле овај пројекат, али и оне које ће тек помоћи и укључити се.

Сваки број часописа **Споју!** посвећен је специјалној тематици, а читаоцима доноси и вести о редовним појединачним активностима српских удружења, као и о активностима које заједно организују и спроводе у саборном духу и братској сарадњи.

У часопису **Споју!** текстови су написани и на немачком језику, што је веома значајно за интеграцију, али и за то да и остале добронамерне народе с којима делимо туђинску земљу упознамо с нашим деловањем и тако наставимо да исправљамо искривљену слику Србије у свету.

Важно је напоменути да се куповином једног примерка часописа **Споју!** пружа и дирек-

тна финансијска подршка хуманитарним акцијама српских организација које раде на часопису.

Штампајући овај часопис у српској штампарији „Стојадиновић“ у Петровцу на Млави, подржавамо и српску привреду, што нам је веома драго, јер нам је важније да наш Србин у Отаџбини има директне користи од часописа него неки туђин било где у свету.

Часопис **Споју!** излази два пута годишње, и то увек о неком православном празнику!

Први број часописа Споји! под насловом „**МЛАДА ИСТОРИЈА МЛАДОГ УДРУЖЕЊА – ДВЕ ГОДИНЕ СПО(Ј)И**“, с главном темом „**СПО(Ј)И и српски патриотски сектор НВО**“, изашао је 17. априла 2011. лета Господњег, на празник Цвети, што је обележено и свечаном промоцијом у Инсбруку. Тиме је на сцену ступио први српски омладински часопис у Аустрији, који ће се касније проширити и на друге земље Европе.

Од првог броја, подршку у раду на часопису **Споју!** Омладинска организација СПО(Ј)И добила је од братске Хуманитарне организације „Срби за Србе“, која је помогла у писању текстова, финансијски у штампи првих 370 примерака, као и у дистрибуцији у источној Аустрији.

Други број часописа **Споју!** под насловом „**Понос српског бића, наша је ЋИРИЛИЦА!**“, с главном темом „**Очувајмо ћирилицу!**“, изашао је на велики православни празник Крстовдан, 27. септембра 2011. лета Господњег. И тада су у пројекту учествовали Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И, као покретач часописа, и Хуманитарна организација „Срби за Србе“, која је помагала у истој мери као и у првом броју.

У сарадњи Омладинске организације СПО(Ј)И, Хуманитарне организације „Срби за Србе“ и Српског просвјетног и културног друштва „Просвјета“ из Беча,

организоване су промотивне трибине другог броја часописа у Берлину, Бечу и Инсбруку.

Учешћем у промоцији другог броја у Бечу СПКД „Просвјета“ такође се укључила у овај пројекат, а крајем 2011. лета Господњег родила се идеја да часопис од самосталног пројекта Омладинске организације СПО(Ј)И, који помажу братске организације, прерасте у потпуно заједнички пројекат три организације: Српске православне омладине Инсбрук – СПО(Ј)И, као идејног творца и покретача часописа, Хуманитарне организације „Срби за Србе“ и СПКД „Просвјета“.

Постигнут је договор о мерама за усавршавање часописа **Споју!**, као и добијање посебног грба за часопис, који је активан од 4. броја. Редакција је такође реформисана: именована су три уредника, по један из сваке организације.

Тако су подељене улоге и обавезе у оквиру просветног пројекта, часописа **Споју!**, а потпуна заједничка сарадња у овом пројекту траје од тренутка када је почела припрема 3. броја, на коме се заједничким снагама ради од садржаја, преко штампе, до дистрибуције. То је пробни период, који је продужен и на припреме за 4. број. Ове три организације покушаће да се на најбољи могући начин уходају у раду на овом пројекту до наредног броја, када братска сарадња у оквиру часописа Споји! треба да постане и званична!

Наставља се...

ÜBER DIE ZEITSCHRIFT „SPOJI!“

Das Projekt, Zeitschrift **Spoji!**, wurde auf Beschluss der Vorstandssitzung des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I, am 17. Oktober 2010, als Projekt im Bildungsbereich in dessen Rahmen der Jugendverein SPO(J)I auch aktiv ist, ins Leben gerufen. Die Informations- und Integrationszeitschrift **Spoji!** hat zum Ziel die serbische Jugend im Ausland und in der Heimat über die brennenden Fragen aus den Bereichen der serbischen Sprache und kyrillischen Schrift, der serbischen Geschichte und Tradition, der serbischen Kultur und Integration und Zusammenarbeit mit anderen Völkern zu informieren und Antworten darauf zu liefern. Ebenfalls als sehr wichtig empfunden wird die Orthodoxie, die der Jugend näher gebracht werden sollte, aber nicht nur den Jugendlichen, sondern auch den etwas älteren unter uns.

Daraus folgt, dass die Zeitschrift **Spoji!** ein zusätzliches Werkzeug ist, mit dem der Jugendverein SPO(J)I seit der Gründung der Zeitschrift seine Tätigkeit für die Erhaltung der serbischen nationalen, kulturellen und geistigen Identität verstärkt hat, genauso wie auch seine Partnerorganisationen, die seit der ersten Ausgabe bei diesem Projekt mithelfen.

Jede Ausgabe von **Spoji!** ist einer speziellen Thematik gewidmet. Daneben haben die Leserinnen und Leser in jeder Ausgabe die Möglichkeit über die Aktivitäten der serbischen Vereinigungen in Europa und auf der ganzen Welt zu lesen.

In jeder Ausgabe von **Spoji!** haben die Leserinnen und Leser die Möglichkeit Texte auf Deutsch zu lesen, da die Zeitschrift großen Wert auf Integration legt, weil man sich besonders in diesem Bereich mit anderen Völkern verbinden, austauschen und besser verstehen und kennenlernen kann, aber auch die positiven Seiten des serbischen Volks den anderen Völkern näherbringen will und somit den schiefen Rahmen mit dem Bild Serbiens in der Welt Schritt für Schritt geradebiegen kann. Es ist wichtig zu erwähnen, dass man mit dem Kauf einer Zeitschrift **Spoji!** direkt finanzielle Hilfe für humanitäre Aktionen leistet, die serbische Organisationen, die an diesem Projekt be-

teiligt sind, regelmäßig auf dem Gebiet ex-Jugoslawiens organisieren und damit zahlreichen Kindern helfen der Armut zu entkommen.

Indem diese Zeitschrift in einer serbischen Traditionsdruckerei Namens „Stojadinović“ in Petrovac an der Mlava in Ostserbien gedruckt wird, wird sogar der serbische Sektor der Klein- und Mittelunternehmen unterstützt.

Die Zeitschrift **Spoji!** kommt zwei Mal im Jahr heraus und das immer an einem großen serbisch-orthodoxen Feiertag.

Die erste Ausgabe von **Spoji!** unter dem Motto „**Junge Geschichte einer jungen Vereinigung**“ mit dem Hauptthema „**SPO(J)I und der serbisch-patriotische NGO Sektor**“, kam am 17. April 2011 am Palmsonntag heraus, als auch die erste Promotion und Vorstellung der Zeitschrift feierlich in Innsbruck abgehalten wurde, womit die erste serbische Jugendzeitschrift in Österreich ans Tageslicht kam und eine Ausdehnung auf das Gebiet ganz Europas begann.

Seit der ersten Ausgabe von **Spoji!** konnte der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I auf die Hilfe und Unterstützung der serbischen „Organisation für humanitäre Hilfe“ zählen, die bei der Verfassung von Texten, beim Druck der ersten 370 Stück finanziell half und auch in der Distribution in Ostösterreich sehr fleißig war.

Die zweite Ausgabe von **Spoji!** unter dem Motto „**Der Stolz des serbischen Daseins - unser ist die kyrillische Schrift!**“ mit dem Hauptthema „**Erhaltung der serbischen kyrillischen Schrift!**“, kam am orthodoxen Feiertag der Kreuzerhöhung (Krstovdan), am 27. September 2011 heraus und auch in dieser Ausgabe nahmen der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I, als Initiator der Zeitschrift, genauso wie die serbische „Organisation für humanitäre Hilfe“, die im gleichen Ausmaß mithalf wie in der ersten Ausgabe, teil.

Es sind in diesem Zeitraum auch die Promotionen der Zeitschrift intensiviert worden, sodass man sagen kann, dass in gemeinschaftlicher Arbeit des Jugendvereins SPO(J)I, der serbischen „Organisation für humanitäre Hilfe“ und des Serbischen Bildungs- und Kul-

turvereins „Prosvjeta“ aus Wien, die Zeitschriftenpräsentationen der zweiten Ausgabe in Berlin, Wien und Innsbruck erfolgreich organisiert werden konnten.

Mit der Teilnahme des SBK „Prosvjeta“ an der Promotion der zweiten Ausgabe von **Spoji!** in Wien, schließt sich noch eine serbische Organisation diesem Projekt an. Darauf aufbauend wurde Ende des Jahres 2011 die Idee geboren, dass das eigene Projekt des Jugendvereins SPO(J)I, in dem Partnerorganisationen bis zu diesem Zeitpunkt nur mitgeholfen haben, zu einem Projekt ausgebaut wird, in dem drei Organisationen vollwärtig mitarbeiten und offiziell Teil der Zeitschrift sind: Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I, als Gründer der Zeitschrift, die serbische „Organisation für humanitäre Hilfe“, sowie der SBK „Prosvjeta“ aus Wien.

Es wurden Maßnahmen zur Verbesserung der Zeitschrift getroffen, sowie die Entscheidung ein eigenes Logo für **Spoji!** zu designen, das ab der 4. Ausgabe aktiv ist. Am wichtigsten zu erwähnen wäre, dass die Redaktion reformiert wurde und dass es nun drei Hauptredakteure gibt - jeweils einer aus jeder Organisation.

So wurden die Rollen und Aufgaben im Rahmen dieses Projektes der Zeitschrift **Spoji!** neu verteilt, wobei die vollkommene Zusammenarbeit in dem Projekt ab den Vorbereitungen für die 3. Ausgabe begann, in der mit gemeinsamen Kräften vom Inhalt, über den Druck bis hin zur Distribution gearbeitet wurde, was zunächst einmal eine Probephase für unsere drei Organisationen darstellte, die auch während den Vorbereitungen zur 4. Ausgabe verlängert wurde. Jede dieser Organisationen wird versuchen ihr Bestes zu geben, um sich bis zur nächsten Ausgabe in allen Sphären so gut es geht zu organisieren und gemeinsam noch besser einzuarbeiten. Dann sollte die Zusammenarbeit in dem Projekt, Zeitschrift **Spoji!**, offiziell unterzeichnet werden!

Fortsetzung folgt...

УМРЕЖАВАЊЕ

ХУМАНИТАРНЕ ЖУРКЕ И СПОРТСКЕ МАНИФЕСТАЦИЈЕ

Пише: Душан Ђаковић из Туна,
Хуманитарна организација „Срби за Србе“

Током пролећа и лета текуће године активисти и пријатељи наше организације приредили су низ хуманитарних манифестација широм света, ударнички се радило како у Европи тако и преко баре, а као награда за уложени труд и рад скупљено је око десет хиљада евра.

Сезону журки отворили су наши пријатељи из Лос Анђелеса крајем априла. Организатори Сузана Тизби, Ненад Ђокић и Јасмина Алексић приредили су хуманитарно вече на којем је после забавног дела,

публика из Лос Анђелеса могла да се упозна с радом наше организације, да учествује у хуманитарној аукцији и на самом крају да се окуша у томболи на којој су могле да се извуку вредне награде попут ајпода. Одмах после Лос Анђелеса на ред је дошао Њујорк, где је одржана журка на Менхетну, у клубу „Ла Поме“.

Организатори Милица Савић, Даниел Тодоровић и Александар Крсмановић побринули су се да журка прође беспрекорно, а гости крену својим домовима задовољни, јер су осим пријатног дружења са својим земљацима, имали и прилику да помогну угроженим Србима у матици. Сав приход са ове журке утрошен је у васкршњој акцији на Космету коју је организовала наша организација.

Мотивисани добрим вестима које су стизале с америчког континента, наши чланови из Београда припремали су два догађаја у кратком року како би прикупили средства за изградњу куће породици Баловић из Рашке области. Деветнаестог маја на теренима Основне школе „Лаза Костић“ на Новом Београду организован је турнир у шутирању тројки под називом „Тројка из блока“. Поред наше организације и спонзора, турнир су подржали и многи медији, као и Кошаркашки савез Србије, у име кога су били присутни наши прослављени репрезентативци Дејан Милојевић, Дејан Томашевић и Дејан Бодирога. За подизање атмосфере били су задужени Бошко Ђирковић Шкабо (група „Фантастична четворка“) и новобеоградска реп група „ТХЦ Ла фамилија“. Занимљиво је напоменути да је од преко сто хуманих тројкаша најмлађи имао свега три године, а најстарији шездесет две.

Емоције и задовољство нису се ни стишали а ред је дошао на журку у клубу „Гарден“. Присутствовало јој је око две стотине гостију, које је забављао „Скандал бенд“.

Да би мај био као месец из снова, побринули су се наши активисти из Беча који су организовали концерт групе „Фантастична четворка“ у клубу „Ал Ин“ и тако дали свој допринос овом пролећу веома берићетном за нашу организацију.

За крај треба рећи да је наш тек основани огранак из Канаде организовао 9. јула хуманитарни турнир у фудбалу и тако успешно пробио лед у хуманитарном раду. Турнир у Хамилтону окупио је дванаест српских екипа које су се уз спорт могле упознати и са проблемима сиромашних вишечланих породица у матици.

„ПРОСВЈЕТА“ У ПОСЕТИ БУДИМПЕШТАНСКИМ СРБИМА

Пише: СПКД „Просвјета –
Аустрија“

Србин доктор права. Текелијанум је основан 1838. године, са жељом да се у њему школују најбољи српски ђаци. До 1864. године у згради Текелијанума налазила се и Матица српска.

Задовољни што се српска културна баштина негује и у Бечу и у Будимпешти, настављамо дружење с домаћинима. За добро расположење побринули су се и тамбураши, па је овај незабораван дан оставио велики траг у нашим пуним срцима.

С надом да ћемо се следећи пут срести у Бечу и да ћемо бити бар приближно добри домаћини као Срби из Будимпеште, захваљујемо на топлој братском дочеку.

На многаја љета!

Шестог маја, на Ђурђевдан, тридесет и пет расположених чланова „Просвјете“ одазива се братском позиву Срба из Будимпеште да присуствује обележавању њихове крсне славе. Након двоипочасовне вожње до Будимпеште, прикључујемо се Светој литургији.

Упознавање и дружење са будимпештанским Србима настављено је у порти СПЦ. Разговарало се о заједничкој сарадњи и повезивању, о иницијативи стварања СКПД „Просвјета“ у Будимпешти.

После славског ручка, с љубазним домаћинима одлазимо у Текелијанум, задужбину коју је основао Сава Текелија, први

Прослава 110 година од оснивања СПКД „Просвјета“ и наше прве годишњице

Пише: Данило Мијалковић,
СПКД „Просвјета – Аустрија“

и предавање проф. Милоша Ковачевића, поводом његове књиге „Српски језик и српски језици“, у марту 2011. С обзиром на одзив публике и садржај предавања, то је био пун погодак који је показао и доказао да „Просвјета“ на овом простору може постојати и изазвати велико интересовање, те да је у Бечу довољно оних који могу да препознају идеју „Просвјете“ и имају велику потребу за таквим културним и духовним вредностима.

Пред великим бројем званица, у лепом амбијенту „Царске сале“ у Седмом бечком округу, свечано и радно, бечка „Просвјета“ обележила је 110 година од оснивања нашег друштва и своју прву годишњицу.

То недељно вече, 20. маја, било је заиста мали празник за све оне којима је идеја „Просвјете“ на срцу, али и оне који ће је тек упознати. Изузетан тренутак било је премијерно извођење Шантићеве „Химне Просвјете“, за коју је музику компоновао г. Бранко Каракаш. Подсетили смо се и малог јубилеја – да је „Химна“ написана пре тачно 100 година.

Публика је активно, заједничким певањем, улепшала свечаност, а поздравни говори амбасадорке БиХ Тање Милашиновић, представнице амбасаде Србије, аташеа Милене Карагаће, као и свечана беседа председника „Просвјете“, проф. Срђана Мијалковића, били су одлично прихваћени.

Главни део програма чинило је представљање књиге „Свједочења и расуђивања“, г. Михајла Вујовића, повереника „Просвјете“ за Аустрију, дипломате, војника и књижевника. Осим надахнутог

аутора, о књизи су говорили и свештеник Крстан Кнежевић, проф. др Вера Рашковић, проф. Светлана Матић и проф. Срђан Мијалковић. Изабране текстове читали су мр Марија Павловић и глумца Дарко Марков. Посебно задовољство приредили су гитаристи Зоран Димић и Божидар Радуловић, у музичком делу програма. Символичном рецитацијом песме „Зравица“ Душка Радовића, једанаестогодишња Александра Матић заокружила је свечаност. Потом се спонтано заорило „Многаја љета“, а званице су наставиле дружење уз закуску. Многбројни угледни гости и чланови „Просвјете“ дуго ће, по добру, памтити ову свечаност.

Подсећање на оснивање и досадашњи рад

На оснивачкој скупштини, одржаној 21. маја 2011. у свечаној сали Бечког универзитета, основан је СПКД „Просвјета – Аустрија“, одбор у Бечу, први одбор у расејању. Важан догађај који је и пре оснивања, у својству иницијативног одбора организован, био је и нека врста „ватреног крштења“: гостовање

Деловање

Прва акција, сходно свечаном оснивању и великим очекивањима српске заједнице у Бечу од Друштва, била је на заиста високом нивоу. Било је то гостовање академика Матије Бећковића. Значај тог догађаја на културно-просветном, духовном, медијском и интегративном пољу, а посебно за име и позицију „Просвјете“ овде, огроман је. Установљен је Програм „Представљање дела и аутора српске књижевности“, у коме су

бечкој публици представљени изузетно квалитетни српски ствараоци: Веселин Марковић и његова књига „Ми различити“; добитница Европске награде за књижевност Јелена Ленголд и књига „Вашарски мађионичар“; афористичари Александар Баљак и Александар Чотрић – поводом обележавања 220 година од изласка прве књиге афоризама на српском језику; песник Влада Станимировић и „Ђаволов рибњак“; проф. Светлана Матић и педагошка књига за децу „Дечији бисери“.

Организована су предавања господина Небојше Радмановића, у свечаној сали Бечког универзитета, као и амбасадора Игора Давидовића. Велики део бечких Срба био је одушевљен тиме. Нарочито смо поносни на организацију првог српског Новогодишњег концерта у Бечу, 14. јануара 2012, за који се надамо да ће постати лепа традиција „Просвјете“ и овдашњих Срба. Уприличен је и „Пролећни српски концерт“, такође класичне музике. Започели смо процесе који нас воде остварењу тежњи – ширењу идеја „Просвјете“ у дијаспори. Успостављени су контакти са Србима у Мађарској и велика делегација бечке „Просвјете“ била је у гостима на њиховој слави – Ђурђевдану.

Већ се сада може рећи да и у Будимпешти живи идеја „Просвјете“. Један од већих успеха јесте успостављање интернет-странице www.prosvjeta.at, која се показала као корисна за унутрашњу комуникацију и медијску промоцију, а посебно у контактима с јавношћу, како нашом тако и аустријском.

Тренутно се ради на превођењу изабраних текстова и информација на немачки језик да би и тај део странице боље функционисао. Користимо и нове медије. На „Фејсбуку“ се можемо наћи као „СПКД Просвјета, Аустрија“. Интересовање лагано расте. У међувремену, почели смо рад на више дуготрајних педагошких пројеката којима, с једне стране, омогућавамо промовисање

наше културе и језика (посебно међу младима), а с друге, интензивирамо наше присуство на овдашњој мултикултуралној сцени, покушавајући да у тим акцијама лобирамо за боље услове образовања и живота целокупне српске заједнице у Бечу.

Просветно-педагошке активности

Посебно важни и активни јесу пројекти „Духовни разговори“ и „Просвјетина помоћ у учењу“. Идеја „Духовних разговора“ јесте да се шира публика активно укључи у наш рад. Једном месечно, сваке прве суботе, дискутује се о важној теми, примереној потребама и идеји „Просвјете“. Уводничар представља тему, води се искрен и отворен дијалог, подстиче се културна и негована комуникација, а тиме стварају верна публика и следбеници друштва.

Предавачи су професори, лекари, свештена лица, дипломате, новинари, стручњаци... Следеће суботе, прве у јуну, разговор ће водити Милован Божиновић, амбасадор Србије у Аустрији, на тему „Србија пред новим политичким и духовним изазовима“. Шири избор тема и предавача може се наћи на нашој интернет-страници. Изузетно нам је важна „Просвјетина помоћ у учењу“, где се осим подршке у учењу свих битних школских предмета, наравно пре свега на српском језику, нуди и савладавање и усавршавање знања

самог језика. Леп успех постижу и „Мала причаоница“ (српске бајке и ћирилица за предшколску децу) и „Школа реторике“ (за младе Србе и Српкиње рођене или одрасле овде).

На свакој од наших просветних акција и културних подухвата устрајно покушавамо да повећамо број пренумераната (претплатника), чиме промовишемо „Нову Зору“ и друга издања која су важна за идентитет Срба, независно од тренутних граница међу којима живи наш народ. Духовно заједништво свих Срба, ма где живели, јесте наш први и најважнији циљ. Трудимо се да број чланова расте. Али не по сваку цену. Медијски смо успели да успоставимо добре контакте са новинским известитељима, овдашњим часописима, електронским медијима.

У сарадњи са нашом Црквом, уложили смо много енергије у иницијативу за покретање и отварање српске школе у Бечу. Интензивни контакти и лобирање код аустријских партнера, али и наших организација овде, још трају. Ових дана крећемо у нови покушај организовања наставе српског језика, стварањем тима стручњака и у сарадњи са сродним организацијама.

Осим Цркве, и амбасаде Србије и БиХ познају и цене наш рад. Желимо да појачамо контакт са Србијом и Републиком Српском ради обостране информисаности и учвршћивања везе с Матицом.

ПРЕДАВАЊЕ БЕОГРАДСКОГ СИНДИКАТА ПРЕМИЈЕРНО ОДРЖАНО У СРПСКОМ РАСЕЈАЊУ

Пише: Српска православна
омладина Инсбрук – СПО(Ј)И

или у хуманитарне сврхе. Оги је рекао да им чињеница да не живе од своје музике даје слободу да се изражавају без длаке на језику, да указују на проблеме у нашем друштву и да настоје да помере неке ствари с мртве тачке.

На скупу који и није био класично предавање већ активан разговор између предавача и публике, затим је говорио Феђа Димовић. Феђа је објаснио да на почетку нису имали у плану да одрже преко 30 предавања широм Србије и у расејању, јако посећена, у препуним салама. Почели су пре две године на православној Богословској факултету у Београду, где су били позвани да одрже предавање на исту тему, а назвали су га „Пројекат Србија“, јер сматрају да је нашем друштву данас потребан шири духовни препород.

Феђа је такође говорио и о утицају популарне културе на младе и навео да и Београдски синдикат делује у оквиру популарне културе, зато што је хип-хоп део ње. Он је предочио да проблем представља и то што млади данас не учествују емотивно у неким догађајима, јер имају технолошка средства, а као пример навео је концерт који је „БС“ одржао у Цириху, дан пре

У суботу, 9. јуна 2012. године, у Инсбруку је премијерно одржано предавање Београдског синдиката у српском расејању, у организацији Српске православне омладине Инсбрук – СПО(Ј)И, а уз братску подршку КУД-а „Острог“, који је за ту прилику уступио своје просторије. Назив предавања које Београдски синдикат већ две године одржава широм Србије, а које је било премијерно у српском расејању, јесте „ПРОЈЕКАТ СРБИЈА – утицај популарне културе на систем вредности“.

На прво предавање ван Србије, које је одржано у Инсбруку, дошао је респектабилан број људи, и то из разних делова аустријске покрајине Тирол, као и из Беча и Минхена, а било је разних узраста – од најмлађих до оних старијих и мало искуснијих.

У Инсбрук су допутовали Феђа, Блажа, Бошко и Огњен, који су и одржали предавање у име Београдског синдиката, као и Дарко, Стефан и Сале из те српске реп групе из Београда.

Предавање је отворио Владимир Влајић, један од оснивача СПО(Ј)И и актуелни председник Омладинске организације из Инсбрука, после чега су чланови Београдског синдиката појединачно у кратким

цртама представили себе и причали о „Пројекту Србија и утицају популарне културе на систем вредности“. После предавања „Синдикалаца“, које је трајало сат, уследила је поприлично дуга, али активна и веома конструктивна дискусија у коју су се укључили скоро сви гости и која је трајала пуна два сата!

На самом почетку предавања Огњен Јанковић Оги представио је Београдски синдикат рекавши да група постоји 13 година и да није типичан музички бенд, јер не функционише по тржишном или маркетиншком систему, зато што њени чланови не живе од своје музике, већ сав новац који зараде на концертима улажу у свој студио

гостовања у Инсбруку. Млади су тај концерт посматрали на мобилним телефонима и камерама уместо да скачу и да се веселе, што је њему, како је рекао, мало засметало.

На предавању је, између осталог, речено и да млади данас у Србији не знају где и чему тачно припадају, а пошто је жеља за припадањем изузетно јака, веома је важно створити им осећај сигурности у припадању заједници. Без тога бисмо се поново вратили на популарну културу, у којој се претварамо у грађане света, који су некако расути свуда и који више немају корен ни везу са својом суштином, постају нам битни Леди Гага и слични људи, и тако губимо систем вредности.

За Београдски синдикат најбитнији атрибути система вредности јесу: љубав, искреност, поштење и заједништво!

Током предавања Блажа Вујовић причао је о јавном мњењу и светској машинерији маркетинга, о утицају јавног мњења и медија уопште. Он је објаснио да је Београдском

синдикату важно да младима покаже колики је утицај заједничког фронта, који чине музика, филмови, разни информативни садржаји у свакодневном животу и како они делују на нас. Блажа је преко историјских примера показао како та машинерија сваког дана делује на наше друштво.

На крају првог дела вечери у Инсбруку присутнима се обратио Бошко Ђирковић, познатији као Шкабо, који је рекао да је став Београдског синдиката од самог почетка „СВИЗАЈЕДНО“ и да се тај мото, који је намерно написан као једна реч, помиње у готово свакој њиховој песми. Тиме је додао да „БС“ ради на спонтаном нивоу, без менаџерског уплива и да је пријатељство на првом месту. Тако су ступили у контакт с разним људима широм Србије и света, и уследиле су трибине у земљи, као и прва у расејању, која је одржана у Инсбруку. Бошко је затим навео неколико примера из личног живота који се односе на тему предавања и потом прешао

на, како је рекао, занимљивији и важнији део „Пројекта Србија“, а то је комуникација са публиком.

Дискусија је трајала пуна два сата, што је био новитет на предавањима која организује Омладинска организација СПО(Ј)И, али исто тако и за пријатеље из Београдског синдиката, који су били пријатно изненађени одзивом људи. Скоро сви посетиоци укључили су се у заиста активну и веома конструктивну дискусију у којој смо могли једни од других да научимо разне ствари и да једни другима дамо обећање да ћемо остати у контакту са циљем да се СВИ ЗАЈЕДНО боримо за боље сутра и за очување система вредности нашег народа!

Иначе, најважније поруке Београдског синдиката су: Останимо здрави у глави, мислимо својом главом – СВИ ЗАЈЕДНО!

Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И још једном захваљује свим члановима, пријатељима, саборцима и донаторима што су својим доласком увеличали незаборавно премијерно вече Београдског синдиката у српском расејању, а посебно захваљујемо свим људима добре воље који су се те вечери показали на делу у хуманитарном смислу, приложивши добровољне прилоге за вишечлане српске породице у бившој Југославији. На крају смо сви заједно сакупили тачно 488,60 евра! Хвала вам у име оних којима је помоћ најпотребнија!

ЗАВРШЕНА ДОГРАДЊА КУЋЕ ПОРОДИЦИ НИКОЛИЋ

Пише: Игор Стевановић из Ниша,
Хуманитарна организација
„Срби за Србе“

синовима изведе радове. Хуманитарна организација „Срби за Србе“ обезбедила је материјал у вредности од 8152 евра за доградњу куће.

После скоро годину дана, захваљујући вредном раду целе породице, засијала је дограђена кућа Николића. Они су доградњом добили нових 70 м², тако да сви чланови породице могу да спавају у својој кући. Николићи захваљују свим донаторима Хуманитарне организације „Срби за Србе“ који су им обезбедили да, како кажу, добију дом у којем ће удобно живети сва њихова деца.

После скоро годину дана, хуманитарна организација „Срби за Србе“ успешно је завршила доградњу куће породици Николић, једној од породица с највише деце у општини Бојник. Николићи имају дванаесторо деце, баве се пољопривредом и живе скромно, са 20 000 динара месечних прихода. Породица је живела у малој кући са само две собе, тако да је највећи проблем представљало то што није било места за сву децу. Само у једној малој соби на три кревета спавало је шесторо деце, а остали су одлазили да спавају код комшија и рођака.

У договору с породицом, Хуманитарна организација „Срби за Србе“ одлучила је да догради кућу Николића како би обезбедила довољно простора за сву децу. Посао је олакшавало то што је домаћин куће, господин Стојан, до пре десетак година радио у грађевинској фирми. Управо због тога што је стручан за тај посао одлучио је да заједно са

ВИДОВДАНСКО ГОСТОВАЊЕ МР РАДОВАНА КАЛАБИЋА И БОРЕ ЧОРБЕ У ИНСБРУКУ

Пише: Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И

аустријском закону. Напоменуто је и да се предавање, наравно, не одржава случајно око Видовдана, већ да њиме омладина у Аустрији, са главним седиштем у Инсбруку, обележава тај велики српски национални празник. Као главни предавач, магистар Радован Калабић на почетку је објаснио значај постојања једне организације као што је СПО(Ј)И. Он сматра да се сталним радом и подсећањем на истину чува српски национални, културни и духовни идентитет, и гради темељ за решење свих важних и горућих питања која се односе на будућност српског народа, међу којима је и повратак у

У суботу, 30. јуна 2012. године, у Инсбруку је у организацији Српске православне омладине Инсбрук – СПО(Ј)И, одржано предавање мр Радована Калабића, књижевника, историчара и публицисте из Београда и Борисава Ђорђевића, познатијег као Бора Чорба, као и концерт легенде српског рокенрола.

Предавање на тему „ПОВРАТАК – зашто је важно да се вратимо својим коренима и Отаџбини“ одржано је у КУД-у „Острог“, које увек када може подржава Омладинску организацију СПО(Ј)И.

Предавање је почело заједничком молитвом, након које је све посетиоце поздравио Миодраг Пантић Мића, у име оца Видослава Вујасина и СПЦ Инсбрук, као и председник и један од оснивача СПО(Ј)И Владимир Влајић. Влајић је подсетио да се тим предавањем и концертом обележава мали јубилеј Омладинске организације СПО(Ј)И, јер је истог дана, 30. јуна 2009. године, она званично пријављена као организација по

отаџбинске земље.

Мр Калабић рекао је да је у садашњој ситуацији тешко говорити о организованом повратку у Отаџбину, јер у Србији и српским земљама не постоје сигурни оквири међу којима би се могао наставити сигуран живот у економском, културном и сваком другом смислу, и да држава Србија, за сада, нажалост, не подржава стварање озбиљног националног плана који би подстицао већи део српског расејања на повратак у Отаџбину. Он сматра да су поједине вести у српским медијима о томе да држава Србија подржава повратак српског становништва у матицу преко неких пројеката само лажна обећања за озбиљнији однос према том проблему и да су ти поједини случајеви у медијима само маска под којом се наша држава крије.

У наставку је речено да та чињеница ипак не треба да обесхрабри српску омладину и друге Србе који желе да

се врате у своју Отаџбину, јер решење проблема одлива становништва из Србије и српских земаља представља дугорочни циљ, који се не може постићи преко ноћи. Управо због тога је постојање омладинских и патриотских организација у расејању веома важно, јер се преко њих стално понавља

Легендарни Бора Чорба затим је дао свој савет родитељима: „Учите своју децу да причају српски!“ Он сматра да је очување српског идентитета у расејању од огромног значаја, јер ако се потпуно асимилишемо у страна друштва, онда о важним темама као што је повратак нећемо моћи ни расправљати, јер неће бити оних који би могли да се врате. Бора је затим уз своје познате анегдоте скакао с теме на тему, а потом је уследила краћа дискусија у којој је било речи и о политичкој ситуацији у Србији.

После предавања сви су се упутили ка дискотеци „Queens Club“ у Инсбруку, где је одржан концерт Боре Чорбе, којем су присуствовали пре свега Срби из Тирола, и то свих узраста, али и други народи с Балкана, као и неколико Аустријанаца.

Концертом Боре Чорбе, током којег је владала више него одлична атмосфера, означен је крај успешне прве половине 2012. Године за Српску православну омладину Инсбрук – СПО(Ј)И, тако да ћемо се током летњег периода окренути хуманитарним деловањем у отаџбинским земљама.

истина и шири позитивна енергија у српском народу. У свом излагању мр Калабић се као историчар осврнуо и на примере из нешто светлије историје наше Отаџбине, из које можемо извући важне поуке и можда наћи решења за будућност. Он је, између осталог, навео да се још од 18. века бележе први таласи досељавања Немаца и других народа у Србију. Они су се населили у Београду, на Дорћолу, Миријеву и Авали. После Берлинског конгреса почело је чак и систематско досељавање Немаца у нашу земљу, а у том периоду бележе се и прве појаве тзв. гастарбајтера у Србији. Немци су само један од бројних народа који су се досељавали у нашу Отаџбину.

То само сведочи о томе да Србија никада није патила од затворености и ксенофобије и да зато од странаца није тражено ни да мењају веру, ни да ступају у наше поданство, ни да служе у нашој војсци. Странцима у Србији, како је објаснио господин Калабић, нису наметани ни посебни порези, па су се они тако у нашој средини добро осећали, имали су своје кафане и почели су да оснивају своја удружења. Зато се данас може поставити питање: „Ако су се у том периоду историје чак и странци селили у Србију, у којој није било баш све ружичасто, зашто онда ми Срби не бисмо могли у данашње време да се селимо у крајеве из којих смо дошли?“

На излагање мр Калабића надовезао се Бора Чорба, који је рекао да повратак неће бити омогућен све док Србија не постане правна држава у којој ће се поштовати закон и нека основна правила, као и свуда у свету, али да се за то свакако треба озбиљно припремати.

На излагање мр Калабића надовезао се Бора Чорба, који је рекао да повратак неће бити омогућен све док Србија не постане правна држава у којој ће се поштовати закон и нека основна правила, као и свуда у свету, али да се за то свакако треба озбиљно припремати.

Финансијски подаци са предавања и концерта:

+ предавање и концерт: 1.547,02 евра

– остали трошкови: 400 евра

>>> Укупни износ за хуманитарне

акције: 1.147,02 евра

Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И још једном захваљује свим члановима, пријатељима, саборцима и донаторима што су својим доласком увеличали незаборавно вече са гостима из Србије, а посебно свим људима добре воље који су се показали на делу у хуманитарном смислу, јер је на предавању и концерту укупно сакупљено 1.547,02 евра за вишечлане српске породице у бившој Југославији! Хвала вам у име оних којима је помоћ најпотребнија!

НОВА ПОМОЋ СПО(Ј)И СРБИМА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Пише: Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И

На слици: Са Милорадом и Емилијом Дејковић из села Новане код Призрена

На слици: Испред Храма Светог Ђорђа у Призрену

У недељу, 22. јула 2012. године, чланови Српске православне омладине Инсбрук – СПО(Ј)И посетили су Србе на Косову и Метохији и уручили им помоћ у вредности од 2.000 евра.

Још једна у низу хуманитарних акција Омладинске организације СПО(Ј)И на Косову и Метохији спроведена је овај пут уз братску подршку Милоша Стојковића, представника Покрета „Косовски божури“ из Косовске Витине, који је помогао у превозу наших чланова из Аустрије и Србије.

Прва станица хуманитарне акције за српску децу и народ на Косову и Метохији био је царски град Призрен, у којем данас живи још око 15 Срба. У Призрену су Владимир Влајић, председник и један од оснивача СПО(Ј)И, и Иван Милошевић, један од представника СПО(Ј)И у Србији, заједно са нашим саборцима из Покрета „Косовски божури“, присуствовали Светој литургији у Цркви Светог Ђорђа, коју су обновили албански окупатори, а у којој служи отац Слободан Ђорић (1989. годиште), први српски свештеник у Призрену после дуго, дуго година. Он живи у парохијском дому заједно с попадијом (1991. годиште) и од првог дана свог повратка у Призрен бори се за опстанак у царском граду.

Оцу Слободану помогли смо куповином нове свештеничке одежде вредне 280 евра, коју смо купили у Црквеној радионици МИТРА у Нишу, како би имао своју одору у којој би могао да служи Свете литургије, у присуству оних Срба који су још остали у Призрену. Отац Слободан испричао нам је како је током првих месеци у Призрену морао да трпи огроман притисак албанске већине, која није могла да прихвати да се у

Призрен након много година вратио један српски свештеник, због чега је сваког дана ишао у шетњу градом и у куповину, и то у мантији, како би се Албанци навикли на српског свештеника. Веома нам је драго што смо упознали једног таквог хероја, заједно са осталим Србима у Призрену.

У Призрену помоћ је уручена и породици Дејковић, која има пет чланова: отац Милорад, мајка Милица и деца Емилија (три године), Доротеја (две године) и Михајло (месец и по дана). Нико у породици није запослен и живе од минималца, а Милорад колико год може помаже оцу Слободану и током Св. литургије и око Храма. Породици Дејковић уручили смо помоћ од 125 евра знајући да ће новац употребити на најбољи начин како би себи олакшали тежак живот у албанском окружењу.

На слици: Улаз у манастир Светих Архангела код Призрена

На путу ка српској општини Штрпце посетили смо и Манастир Светих архангела код Призрена, где нас је чекао игуман, јеромонах Михаило, као и мала Милица Ђорђевић (шест година), која је данас једино српско дете у Призрену, са својом мајком Евицом. Малој хероини Милицы и њеној мами уручили смо помоћ од 125 евра, како би могле да отплате један део трошкова за струју. Јеромонах Михаило, који се иначе добро познаје с оцем Видославом из Инсбрука, упознао нас је с Манастиром Светих архангела, који је у својој историји више пута рушен и спаљиван до самог темеља, а последњи пут у погрому на Србе 17. марта 2004. године, као и са обновљеним манастирским конаком.

На слици: Са Милицом и Евицом Ђорђевић из Призрена

После боравка у Призрену и посети Светим архангелима кренули смо ка српској општини Штрпце, у којој смо помогли три породице. То су породица Шубарић из села Севце, која броји пет чланова: самохрана мајка Наташа, синови Лазар (15 година), Никола (13 година), Филип (11 година) и Лука (9 година); породица Стојковић из села Јажинце, која броји четири члана: отац Бобан (1977. годиште), мајка Радица (1981. годиште) и синови Симон (три и по године) и Николај (годину и по дана); породица Пешић из села Брезовица, која броји три члана: отац Мирољуб, мајка Велика и ћерка Јелена (1987. годиште). Свим породицама у српској општини Штрпце помогли смо куповином хране, производа за хигијену, производа за бебе, усисивача и сличним потрештинама. За помоћ свакој породици потрошили смо по 220 евра, а све производе куповали смо у српској продавници у центру Штрпца.

Наравно, неко време провели смо у разговору с породицама, које су се веома обрадовале нашој посети и хуманитарној помоћи. Тако смо сазнали да је глава породице Шубарић, отац четири сина и муж њихове мајке Наташе, погинуо у Русији на градилишту. Наташа Шубарић је самохрана мајка без посла, а породицу издржава уз социјалну помоћ и пензију од око 100 евра месечно, те нам је веома драго што смо успели да им обезбедимо већину потрештина за њихову крсну славу Аранђеловдан. Бобан и Радица Стојковић из Јажинца такође су незапослени, живе као подстанари

код једног Србина, коме плаћају 80 евра месечно, и издржавају се, ако се то тако уопште може назвати, уз социјалну помоћ од 50 до 100 евра месечно. Чланови породице Пешић су расељени из Урошевца и такође живе као подстанари код једног Србина у Брезовици, добијају минималац од око 100 евра месечно, којим пре свега покушавају да помогну својој ћерки Јелени, која је апсолвент психологије на факултету у Косовској Митровици.

На слици: Представници СПО(Ј)И, Милош Стојковић и породица Шубарић из Севца

У Штрпцу смо упознали још неколико Срба, као и помоћника председника општине, брата Слађана, који нас је упознао с тешком ситуацијом у општини и с којим смо пред одлазак у Косовску Витину отишли на ручак у српску кафану „Ловац“ у центру Штрпца. То нам је било право задовољство јер смо видели веселе Србе који се не предају ни у веома тешкој ситуацији, а пре одласка у Штрпце, које смо први пут посетили, нисмо очекивали да ћемо имати прилике да видимо праву српску кафану, са традиционалном српском храном из околине Шар-планине.

На слици: Куповина у српској продавници у центру Штрпца

После Штрпца, пут нас води до општине Косовска Витина, где након хуманитарних посета и завршавамо кратак боравак на светој српској земљи. У Косовској Витини такође смо помогли три породице. То су

породица Јеринић из села Грнчар, која броји шест чланова: деда Срећко и бака Снежана, отац Ивица и мајка Јасмина и ћеркице Исидора (4 године) и Бојана (3 године), које имају обољење кукова од рођења и морају више пута годишње на тешке операције у Ниш и Београд; породица Нисић из Витине, која броји пет чланова: мајка Лепосава, син Жикица и супруга Снежана, као и Жикицина браћа Трајан и Ивица, који је ментално болестан; породица Симић из Витине, која броји шест чланова: брачни пар Далибор и Сања, који имају сина Андреју (4 године), Далиборов брат Срђан и њихови родитељи Зоран и Станислава. Ниједна породица у општини Косовска Витина нема запослење и све живе од социјалне помоћи, која не може да покрије њихове трошкове. Ми смо их зато обишли и помогли им куповином хране, производа за хигијену, производа за бебе, одеће и сличним потрепштинама. За помоћ свакој породици потрошили смо по 220 евра, а све производе куповали смо у српској продавници у Косовској Витини. У Витини смо обишли и породицу Илије Мирковића, која има шест чланова (мајка, четири детета и пето на путу) и коју стипендира председник СПО(Ј)И Владимир Влајић са својим братом Филипом, у склопу пројекта „Кумство за децу“, који води Светосавска омладинска заједница из Беча.

На слици: Поздрав са малим Николајем Стојковићем пред одлазак из Штрпца уз обећање да ћемо се поново видети

Поред поменуте помоћи, свим породицама уручили смо и трећи број часописа „Споји!“, као и слику с потписом фудбалског репрезентативца Србије

На слици: Са породицом Јеринић у селу Грнчар

Александра Игњовског, који је преко Омладинске организације СПО(Ј)И упутио поздраве свим Србима на Косову и Метохији. Остатак средстава искористили смо за путне и остале трошкове (150 евра) и додајемо да ћемо уз Божју помоћ почетком августа 2012. године још једном посетити Косово и Метохију и обићи наше хероје на светој српској земљи, као и наше светиње попут манастира Грачанице, Драганца и многих других.

Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И још једном захваљује свим донаторима и људима добре воље који су помогли у сакупљању средстава за наш хуманитарни Фонд за Косово и Метохију и без којих не би било могуће помоћи српским вишечланим породицама на српском Космету. Захваљујемо и нашој браћи, Милошу Стојковићу из Покрета „Косовски божури“ и свима који су нам помогли да организујемо ову хуманитарну акцију и да обиђемо српске породице. Уз то додајемо да има наде и да није све изгубљено, јер све док наши хероји које смо посетили не напусте своја вековна огњишта и боре се за своје људско право да живе на својој земљи, Косово и Метохија биће српско и опстаће вера да ће се Срби сложити и вратити Богу и својим коренима.

НЕМА ПРЕДАЈЕ – КОСМЕТ ЈЕ СРБИЈА!

На слици: Са породицом Нисић из Витине после куповине у српској продавници

РАДНИ САСТАНАК У ШВАЈЦАРСКОЈ

Пише: Хуманитарна организација „Срби за Србе“

Почетком августа чланови Хуманитарне организације Срби за Србе из Србије, Аустрије и Швајцарске одржали су радни састанак у Цириху и Туну. Главна тема састанка била је званична регистрација огранка и интеграција Срба у Швајцарској, односно добијање ZEWO сертификата који би омогућио донаторима из Швајцарске одбијање донација од пореза, а нашу организацију сврстао у ред најпрофесионалнијих у Швајцарској. Разматране су и могућности да се убрзо отворе и званичне канцеларије организације у Бечу и Цириху, као и нове интернет-презентације на немачком језику за подручје Аустрије и Швајцарске, како бисмо били у могућности да свој рад представимо аустријском и швајцарском народу.

Деца су наша будућност!

КУЋА ЗА БАЛОВИЋЕ

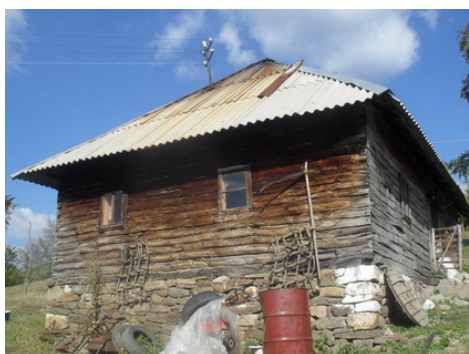

Пише: Хуманитарна организација „Срби за Србе“

На венцу планине Рогозна, у селу Рајетиће (околина Новог Пазара), веома скромно живи шесточлана породица Баловић – Тихомир и Милица са својом децом: Верицом (1998), Вељком (1999), Саром (2003) и Кристином (2005). Током прве посете, у октобру прошле године, представници Хуманитарне организације „Срби за Србе“ затекли су суморну ситуацију и уверили се да породица живи тешко и да је суочена с многим проблемима. Кућа је на неприступачном терену, стара, трошна и практично сачињена од дасака, прућа и блата. Улазна врата нису у функцији и прозори не дихтују. Шупљине и пукотине протежу се од темеља, па све до крова куће, а уместо пода је само утабана земља. Од целе куће у функцији је једино просторија од 15 квадрата у којој се сви чланови током зиме греју и обедују.

У посети породици Баловић

Стара трошна кућа породице Баловић

Да невоља буде још већа, и отац и мајка су, нажалост, тешко оболели. Отац Тихомир има тумор на мозгу, а мајка Милица епилепсију, с веома учесталим нападима. Може се рећи да деца због болести родитеља скоро

да и немају нормално детињство. И поред свега тога, отац се бори и повремено ради у школи и у дому здравља у селу како би нешто зарадио и обезбедио својој деци пристојније услове за живот. Дечји додатак, који нередовно добијају, Баловићи углавном троше на куповину неопходних лекова.

Градња нове куће за породицу Баловић

Овако тешка породична ситуација дубоко нас је потресла и подстакла да брзо реагујемо и пружимо помоћ. Одмах смо покренули пројекат изградње куће за породицу Баловић. Много људи великог срца желело је да се укључи у пројекат, и захваљујући њима, изградња новог дома успешно се реализује. Помоћ су пружили донатори Хуманитарне организације „Срби за Србе“, људи који су се одазвали позиву за учествовање на хуманитарном турниру „Тројка из блока“ и хуманитарној журки, као и Српско културно друштво „Женева“ из Швајцарске и Хуманитарна организација „Стара Рашка“ из Србије.

До сада је за материјал, грађевинске радове, увођење струје, ангажовање радника и остале активности утрошено око 10.000 евра. Иако су радови далеко одмакли, остало је још доста посла до коначног усељења породице у нову кућу. Желели бисмо да се то догоди пре почетка хладних јесењих дана и да Баловићи што пре осете топлину свог новог уређеног дома.

У посети породици Баловић испред њихове нове куће

ЗАПОЧЕТ ХУМАНИТАРНИ ПРОЈЕКАТ У ПРОКУПЉУ

У понедељак, 13. августа 2012. године, Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И отпутовала је у село Булатовац код Прокупља да би доставила прву донацију за обнављање Храма Светих апостола Петра и Павла, што је један од пет хуманитарних пројеката Омладинске организације СПО(Ј)И.

Чланови СПО(Ј)И из Аустрије и Србије заједно су отишли у село Булатовац код Прокупља и доставили прву донацију у оквиру овог хуманитарног пројекта. Куповином 108 џакова цемента у вредности од 81.000 динара (700 евра) за изградњу првог дела Храма Светих апостола Петра и Павла успешно је започет пројекат у општини Прокупље на југу Србије. Материјал је обезбеђен у Самосталној трговинској радњи „Тања – ТСС“ у селу Доња Трнава, у непосредној близини села Булатовац.

Храм Светих апостола Петра и Павла саграђен је између 1890. и 1902. године, али се због лоше изградње и незгодног терена срушио пре око 30 година. Обнављање Храма у Булатовцу покренуло је неколико мештана, а благослов је добијен од патријарха српског господина Иринеја. Храм Светих апостола Петра и Павла иначе окупља не само мештане Булатовца већ и мештане три околна села, те је завршетак његове обнове још значајнији.

Омладинска организација СПО(Ј)И зато позива све људе добре воље да се придруже овом пројекту како бисмо СВИ ЗАЈЕДНО помогли да се овај храм у што краћем року сагради.

Током боравка у општини Прокупље „спајалице“ су посетиле и Храм Светог архангела Михаила у селу Концељ, где служи отац Младен Симић, захваљујући коме је црквено двориште са парохијским конаком веома лепо сређено и одржавано. Тамо сваке године током лета бораве студенти из разних крајева Србије у

изградње и незгодног терена срушио пре око 30 година. Обнављање Храма у Булатовцу покренуло је неколико мештана, а благослов је добијен од патријарха српског господина Иринеја. Храм Светих апостола Петра и Павла иначе окупља не само мештане Булатовца већ и мештане три околна села, те је завршетак његове обнове још значајнији.

Омладинска организација СПО(Ј)И зато позива све људе добре воље да се придруже овом пројекту како бисмо СВИ ЗАЈЕДНО помогли да се овај храм у што краћем року сагради.

Током боравка у општини Прокупље „спајалице“ су посетиле и Храм Светог архангела Михаила у селу Концељ, где служи отац Младен Симић, захваљујући коме је црквено двориште са парохијским конаком веома лепо сређено и одржавано. Тамо сваке године током лета бораве студенти из разних крајева Србије у

Пише: Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И

склопу ликовне школе, која се одржава у парохијском конаку.

Српска православна омладина Инсбрук – СПО(Ј)И наглашава да ће се максимално посветити и овом хуманитарном задатку и да ће уз Божју помоћ сваке године помагати у обнављању Храма Светих апостола Петра и Павла како би он у што краћем року био поново саграђен, а парохијани из Булатовца и околних села добили светињу у којој ће моћи да се моле Богу. Омладинска организација СПО(Ј)И захваљује свим донаторима, подржаваоцима, саборцима и људима добре воље без чијих добровољних прилога не би било могуће започети овај пројекат, као и свим пријатељима у општини Прокупље који су помогли у успешној испоруци прве донације у оквиру ове акције.

Како радили тако нам Бог помогао!

ИНТЕРЕСАНТНО!

КОНТРА: Дијаспорно

Пише: Бошко Ћирковић Шкабо, члан бенда
Београдски синдикат - www.novosti.rs - 16.06.2012.

Охрабрујуће жива и квалитетна, трочасовна размена искустава и мишљења би се сигурно и продужила да није било временског ограничења. Прошла субота је донела премијеру БС „Пројекта Србија“ у расејању. Захваљујући труду чланова, по евроунијско-аустријским прописима и стандардима регистроване, НВО „СПО(Ј)И“, дискутовали смо, на уобичајену тему: „Утицај популарне културе на систем вредности“, са бројним посетиоцима сале КУД „Острог“ из Инсбрука. Охрабрујуће жива и квалитетна, трочасовна размена искустава и мишљења би се сигурно и продужила да није било временског ограничења. Не знам да ли постоји бољи доказ неопходности и сврсисходности универзалне приче о Човечанству, коју смо те вечери заједно поновили. Приче која се дотакла и теме трећег броја младе публикације наших домаћина:

повезивање и сарадња матице и дијаспоре. С обзиром на број километара и часова возње комбијем до куће, у даху сам прочитао већи део њеног садржаја.

У часопису истакнута идеја: повратак емиграната из српских земаља и рођених у туђини у (суштински неизмењене) завичаје; мени, на основу познанстава стечених на досадашњим путовањима, делује прилично утопијски. Тешко је замислити несметан повратак у свет: страначких монопола, корумпиране и прескупе администрације, бурзерско-комбинаторске економије, апсолутне контроле масовне комуникације, облаћене часне прошлости, распродате бедне садашњости и потпуно неизвесне будућности; људи који су, управо ван таквог света, нашли оно за чиме су чезнули: шансу да за доказивање и успех, под условима суровим али једнаким за све и добро познатим свима; људи који се махом слабо уклапају у застарелу слику о „гастосима“ из давно непостојеће Социјалистичке Федеративне „Рајске“ Југославије јер су се, попут старих великана, успешно интегрисали (не асимилирали) у одабрану ино-средину; људи који искрено доприносе хуманитарним пројектима ван муљаторског домена домаћих СМС шема; људи који ће, захваљујући немешању српског Министарства просвете у њихове процесе образовања, сутра своје ћириличне потписе на великим уговорима правилно започињати великим словима; студената реномираних факул-

тета, који ће сутра за дестинацију обавезне једногодишње праксе или академске размене, без обзира на добро им познате фалинке, листом бирати своју Србију. Ипак, сарадња је могућа... нама чак неопходна.

Зато се и обраћам својим млађим суграђанима: Приђите браћи и сестрама из дијаспоре пружене руке и отворена срца. Оставите предрасуде о „гастосима“ на страну. Заборавите завист и комплексе сиромашне средине. Дружите се и сарађујте, зарад обостраних задовољства и користи. Искористите доступност и приуштивост дигиталних средстава комуникације да остварите прве контакте. Нема више оправдавања за неповезивање. Бахата инертност министарства, коме је сарадња са трећином наших, планетом раштрканих, сународника најексплицитније дефинисано поље деловања, свакако није оправдање. Власти гурају своје пројекте, нормални људи живе своје животе. Уосталом, да су се они питали, предавање које је и иницирало писање овог текста, а које је чак симболично подржала и градска власт Инсбрука, се никада не би ни десило.

МОБА У СОКО ГРАДУ

Извор: Радио-телевизија Србије - РТС, www.rts.rs - 01.08.2012.

Више од 100 младих из дијаспоре и Србије окупило се у Соко Граду, у Азбуковици у оквиру манифестације „Моба 2012“. Учесници похађају веронауку, учествују у радионицама српског језика, књижевности и сликарства. Недавно су посетили Лозницу, Бању Ковиљачу, Трношу и Тршић. Овогодишњи сусрет српске омладине, који је организовала Епархија шабачка, у манастирском комплексу Соко Града протећи ће у новом зближавању Срба који су допутовали из Чикага, Аустрије, Немачке, Швајцарске, Македоније, Босне и Херцеговине... Њима се придружило и тридесетосморо младих са Косова и Метохије.

Више од 100 младих из иностранства и њихови вршњаци из Србије недавно су посетили Лозницу, Бању Ковиљачу, Трношу и Тршић, родно место реформатора српског језика Вука Караџића, а приликом боравка у Лозници, добродошлицу им је пожелио помоћник градоначелника Љубинко Ђокић.

Овогодишња „Моба“, која окупља младе из Србије и дијаспоре, почела је 19. јула, доласком учесника у

манастир Светог Николаја у Соко граду код Љубовије.

Циљ манифестације коју су 2001. године покренули Матица исељеника и шабачка епархија Српске православне цркве је дружење младих Срба из дијаспоре са вршњацима из матице и боље упознавање српског језика и обичаја.

Током тронедељне мобе, учесници похађају веронауку, учествују у радионицама српског језика, књижевности и сликарства, а организовани су и обиласци манастира и спортске активности.

Домаћин манифестације је

шабачки владика Лаврентије који је и иницирао изградњу манастира Светог Николаја пре петнаестак година.

У оквиру манастира у Соко Граду налазе се црква, конаци са великим бројем места за ноћење и Дом владике Николаја (Велимировића) са богатом библиотеком.

У манастирском комплексу су и спомен-обележје владике Николаја, манастирска воденица, мало језеро изнад којег су, на соколској стени, остаци тврђаве из турског периода и велики позлаћени крст висине 12 метара.

НИШКИ ВАТРОГАСЦИ: “БРАНИТИ СВЕТУ СРПСКУ ЗЕМЉУ ЈЕ ЧАСТ И ПРИВИЛЕГИЈА!”

Извор: www.telegraf.rs - 16.08.2012.

Због густог дима није се видела ни обала, ни море а једва смо дисали. Ватрена линија је била дугачка 30 километара а горела су три и по хиљада хектара манастирске шуме. Наши људи су на терену били од пет ујутро до поноћи, јело се и пило у ходу, нико није размишљао о себи већ само о томе да се манастир одбрани - каже Миодраг Поповић из нишке ватрогасно спасилачке бригаде.

Српски ватрогасци, који су се пет дана борили са ватреном стихијом

која је захватила полуострво Атос где се налази манастир Хиландар, стигли су кући након успешно обављене мисије. Уморни, али задовољни, истичу да им осамнаесточасовно радно време није пало тешко, те да борећи се са пожаром какав нису видели у животу, нису размишљали о својој већ само о безбедности Хиландара. Миодраг Поповић, из нишке ватрогасне спасилачке бригаде каже да је свих осамдесет његових колега желело да буде одабрано за

овај племенити задатак.

- Одабрано је дванаест и ако смо знали шта нас тамо чека, сви смо били пресрећни јер смо сматрали да је бранити свету српску земљу част и привилегија. Оно што нас је тамо дочекало тешко је описати. Док смо трајектом прилазили Светој Гори било нам је јасно да такав пожар још нисмо гасили. Због густог дима није се видела ни обала, ни море а једва смо дисали. Ватрена линија је била дугачка 30 километара а горела су три и по

хиљада хектара манастирске шуме. Наши људи су на терену били од пет ујутро до поноћи, јело се и пило у ходу, нико није размишљао о себи већ само о томе да се манастир одбрани. Само километар и по нас је делило од катастрофе али нико није узмицао ни за педаљ - каже Поповић.

Његове колеге Бранислав Стојановић, Владица Јанковић и Дејан Ранђеловић истичу да су били под великим притиском јер су били свесни за шта се боре.

- Цео православни свет је гледао у нас и много смо срећни што смо успели да сачувамо Хиландар. Не знам како бисмо се вратили у Србију да нисмо испунили задатак - каже Ранђеловић.

ОССИУМ повезује свет

Извор: Радио-телевизија Србије - РТС, www.rts.rs - 17.08.2012.

Организација српских студената у иностранству (ОССИ) обележила је 15 година постојања. Представила је Интернет платформу за комуникацију и сарадњу - ОССИУМ, која треба да омогући српским студентима, послодавцима и институцијама у свету да се повежу и покрену заједничке пројекте. Организација српских студената у

иностранству (ОССИ) обележила је 15 година постојања и представила Интернет платформу за комуникацију и сарадњу - ОССИУМ. На свечаности у сали Српске академије наука и уметности представљен је осврт на деловање те организације од оснивања, 1997. године, као и планови за даљи рад. Милутин Станисављевић, пред-

седник ОССИ, изјавио је да је Организација српских студената у иностранству успела да опстане током 15 година, да доживи и преживи и смену генерација и да је сада дошло време да кроз пројекат ОССИУМ учини нешто за Србију.

"ОССИУМ је најважнија ствар коју ћемо као студенти икада моћи да учинимо за своју земљу. То је платформа која представља виртуелну Србију на Интернету. Намењена је свима који желе да комуницирају једни с другима, да покрену Интернет мобе и да помажу једни другима, како бисмо допринели бољем развоју сваког од нас појединачно и свих нас заједно", рекао је Станисављевић. Платформа ОССИУМ, како је рекао, треба да омогући српским студентима од Аустралије до Канаде да се повежу међусобно, као и са послодавцима и институцијама са којима могу да покрену заједничке пројекте.

У оквиру обележавања петнаесто-годишњице рада, ОССИ је доделио ордене особама које су подржавале

и помагале рад те организације од оснивања до данас.

Орден ОССИ-ја додељен је патријарху српском Иринеју, аутору теорије бозона професору Петеру Хигсу, игуману Свете српске царске лавре манастира Хиландара архимандриту Методију и оснивачима ОССИ-ја Ани Трбовић, Јовану Ратковићу и Вуку Јеремићу. Патријарху Иринеју орден је уручен 8. августа у Патријаршији, Ани Трбовић на свечаности, док ће осталим лауреатима бити уручен накнадно.

Поред Ордена, Организација српских студената у иностранству доделила је и плакете које судобили Вукман Кривокућа, помоћник министра за веру и дијаспору, Божин Николић, директор дипломатске академије Републике Србије, Бранко Ковачевић, ректор Универзитета у Београду професор, научник Андреј Митић и власник МК групе Миодраг Костић. ОССИ је формирала група српских студената из Европе и Северне Америке средином јула 1997. Основни циљ повезивања било је

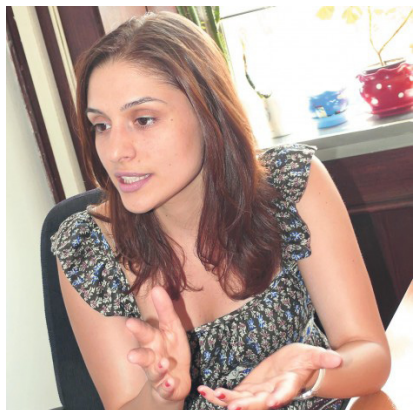
успостављање међусобне сарадње у интересу успешније борбе за заједничке интересе.

Организација је успела да повеже десетак клубова српских студената у Сједињеним Америчким Државама, Великој Британији, Француској и Немачкој, као и да окупи неколико стотина чланова у десетак држава широм света.

Од 2002. до 2007. Организација је била пасивна, да би се 2007. поново активирала.

ВЕЛНЕС ПО БАКИ

Пише: **Сандра Гуцијан** - објављено 27.08.2012. у **Политици**

Печење ракије, плетење, качарске радионице, израда посних и мрсних јела, само су неки од предлога како да Сирогојно постане рајска туристичка дестинација, по мастер раду који је на Сорбони одбранила Ана Поњавић

О Сирогојну, светски познатом селу плетилца и једином музеју на отвореном у Србији, имали су прилике да чују чак и професори Сорбоне, захваљујући нашој студенткињи Ани Поњавић (26). За свој мастер рад, који је написала и одбранила на француском језику и добила оцену 18, што је изазвало шок међу француским колегама који су тврдили да та оцена „не постоји“. Како нам објашњава, тамо је највиша оцена 20, а најбољи студенти обично добијају 16, док су за стране академце резервисане нешто ниже оцене.

Ана је завршила студије француског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду, а после тога је добила стипендију француске владе за „професионални мастер два“ на Универзитету „Париз три“ – нова Сорбона. Била је прва студенткиња на стручној пракси у нашој делегацији у Унеску и у разговору са амбасадорком и професорком Зорицом Томић, дошла на идеју да на 150 страна учини нешто за крај одакле потиче.

– Сирогојно је својевремено било врло популарнатуристичка дестинација најпознатијих личности из културног и политичког живота, али и дипломатског кора бивше Југославије. Сада су једино ђачке екскурзије редовне, годишње кроз Сирогојно прође око 20.000 ђака, међутим број посетилаца се драстично смањује – од 30.000 2004. године, на пример, до 16.000 током 2010. године – објашњава наша млада саговорница.

Оно што је током свог истраживања Ана закључила јесте да недостају садржајне активности, да је слаба видљивост на интернету и да су велика слабост локални путеви, јер је село зими готово одсечено од света.

– Врло је важно да се понуда прилагоди потребама породичних људи, с обзором на то да је овај тип посетилаца најбројнији, да се привуче пословна клијентела која борави на Златибору, као и страни туристи – сматра Ана Поњавић.

Оно што је српска студенткиња понудила, а што је очигледно одушевило француске професоре, јесте да Сирогојно понуди страним академцима или члановима дипломатског кора боравак који укључује упознавање са српским језиком, културом, традицијом и обичајима, шетњу уз сакупљање лековитог биља и шумског воћа, позоришне представе на отвореном, велнес (лепота и здравље) по бакином рецепту – радионице у којима се може практично научити како су се улепшавале и чиме су се неговале наше баке, чиме су се људи лечили, чиме су замењивали лекове...

Ана је предложила и организовање уметничких радионица и радионица старих заната, попут грнчарске, ковачке или качарске, уз обавезну могућност да посетилац изради неки предмет, радионице везане за традиционалне обичаје током великих хришћанских празника, попут шарања ускршњих

јаја или плетења венаца од цвећа на Ивањдан, плетење једноставнијих одевних предмета (ексклузивна прилика да се занат изучи од старих зналаца – сеоских плетиља)...

– Сигурно је да би међу најпопуларнијима била радионица откривања специфичности гастрономије златиборског краја са припремом јела по оригиналним рецептима из 19. века. Биле би ту радионица „бакини колачи“, затим израда посних и мрсних ђаконија, радионица печења ракије са дегустацијом, сезонско остављање зимнице – пуна је идеја Ана Поњавић.

Посетиоци такође имају на распо-

лагању чак три реке на само седам километара од музеја, на којима се налазе остаци воденица и ваљавица за сукно, погодних за реконструкцију, а Катушница, која је богата рибом, поседује природни вир, у народу познат под називом „бук“, погодан за уређење купалишта на отвореном. Неопходан је и развијени „зелени“ саобраћај са бицикличким и пешачким стазама, уређеним видиковцима и панорамским путевима...

–Међутим, да би ово село постало рајска туристичка дестинација, неопходна је заједничка акција и локалног становништва и

власти. Рад сам превела на српски језик и проследила одговорним личностима овог краја – каже Ана Поњавић.

Од како се вратила из Париза, волонтирала је у Заводу за проучавање културног развоја, као и у Министарству културе у оквиру пројекта „Председавање Србије Саветом министара културе југоисточне Европе“. Сада тражи посао (каже да би волела да остане у области културе и француског језика) и очекује одговор са Златибора. Надамо се да ће у оба случаја одговори стићи брзо.

НАУКА – БОРИЛАЧКА ВЕШТИНА СА СРПСКИМ КОРЕНИМА

Пишу: Делон и Даниел Стојановић, оснивачи пројекта НАУКА

Порекло

НАУКА је пореклом из Србије, а њени корени стари су скоро 100 година.

Након што се наш прадеда Благоје Стојановић вратио кући из Првог светског рата, млади трговац и авантуриста успешно је водио своју трговину вином. У то време он и његови људи путовали су коњским колима и пешке по безброј путева, шума, планина, коноба и лука на Балкану и у Европи у 20. веку.

Таква путовања била су врло опасна, зато што се лако могло постати жртва бандита, убица и битанги. Након неколико напада на њега и његове људе и после губитка не само робе већ и живота радника, Благоје је морао да развије метод да се брани. Ослонио се на своју страст према старим словенским борилачким вештинама, тактике јуначких хајдука и лично искуство из рата. Стил је морао да функционише – против више противника, у свим позицијама, по сваком терену, са оружјем или без њега. Снагу је

добрио од своје вере, а живот је заштитио својим стилем борбе, која у то време још није имала име.

Борилачки стил преузео је његов син, наш деда, који га је после Другог светског рата предао својим синовима, нашем оцу и нашем стрицу. Тако се стил стално развијао даље.

У то време, под комунистичким режимом, борилачке вештине биле су строго забрањене. Само је војска смела да их тренира и само су борилачки клубови под контролом смели да постоје. Да не би привукли пажњу, али да би наставили своју традицију, састајали су се само тајно, изабрали своје тренинг партнере врло пажљиво и смислили су име да говоре о томе: наша наука.

С временом, утицај је дошао од традиционалних словенских борилачких вештина, војног борења (светски ратови и комунистичко доба) и метода подземља (шверцери, бандити и плаћеници). Али најважније је било константно развијање овог јединственог стила.

НАУКА је европски стил борења који пружа реални тренинг за самоодбрану. Циљ је да се људи у нашем времену могу осећати сигурније и да имају и занимљив хоби.

Центар тренинга тренутно је у Немачкој и воде га браћа Делон и Даниел Стојановић. Осим за редовни, заинтересовани имају могућност и за приватни тренинг и специјализоване обуке за разне групе. Семинари с различитим насловима нуде се више пута у години.

Слобода и здравље одувек су били најважније благо за човека. Зато што су у сталној опасности, морамо добро да их заштитимо. То се дешавало и у нашој историји.

НАУКА данас

Данас ми, браћа Делон и Даниел Стојановић, негујемо поносну традицију своје породице и делимо НАУКУ с другим људима, тако да и они могу да заштите и развију своје животе.

Сваке године организујемо летњи камп. Ту се састајемо у природи са нашим студентима, фамилијама, пријатељима и заинтересованим људима. На том састанку има хране и пића, музике, игара и забаве. Тако смо научили као деца у Србији и ова врста састанка допада се и многим људима овде у Немачкој.

Као прво, увек почињемо заједничким тренингом с темом „традиционална НАУКА“, која води људе на путовање кроз историју нашег стила. Врхунац наших летњих кампова јесте хајдучко такмичење у част наших храбрих предака. Такмичари су из различитих култура и такмиче се у традиционалним словенским дисциплинама, као што су борба песницама, рвање, борба ножем, бацање камена с рамена, бацање ножем и секиром, стрељаштво и још много другог. Ове године имамо немачког првака, за којега је то велика част и који је много поносан на то.

На овај дан, људи могу да побегну из свог свакодневног живота и да се опусте уз нас.

Драго нам је видети како други људи, који у медијима већ имају једну слику о нама Србима, радо прихватају ову страну наше културе и с радошћу, великом амбицијом и без икаквих политичких или културних осуђивања учествују у овој манифестацији.

Предрасуде о политици или култури су тако угрожене или уопште не настају. Ово вреди за све стране.

Наш стап

Ми никада не смемо заборавити своју прошлост. Без наших предака и њихових прича не бисмо данас

били овде где јесмо. Међутим, многи Срби су се, нажалост, заглавили у правдању. Тиме мислимо да се држе превише негативних ствари. Ако с другим људима говоре о Србији и Балкану, они углавном само причају о неправди и злочинама над нашим људима. Дакле, слушалац губи интересовање после кратког времена, а што је још горе, он или она добија језиву слику о Србији.

Свако од нас мора бити свестан да је амбасадор Србије у свету, и ако желимо да пренесемо другим људима добру слику о нашој красној култури и о нашој мајци Србији, морамо ширити позитивне ствари. Човек не може увек указивати само на слабости већ и на своје предности. Наша земља има довољно тога.

Искуство показује да се много више људи интересује за позитивне ствари о Србији. Ми им причамо о нашим породицама, пределима, храни, пићу, забавама, музици, традицији, нашој вери и култури.

Наш пут

У нашем раду можемо доћи до много људи. У међувремену, НАУКА је постала део наставе у једној гимназији, где деца већ рано уче како себе да заштите и да остваре важне вредности у животу. Ми смо званични доценти самоодбране на РВТХ Ахен, једном од најбољих универзитета у Европи. НАУКУ тренирају чак и службе за хитне случајеве за жене и девојке. Стални семинари о различитим

темама нуде се нон-стоп у Немачкој и у иностранству.

Недавно смо били позвани да уведемо НАУКУ у САД и да одржимо семинар за једног Нави СЕАЛ (припадник специјалне јединице) и његове групе. Позвани смо без икаквих предрасуда и искористићемо ту прилику да поред НАУКЕ, наравно, покажемо и српску културу и оставимо добар утисак код Американца. Свесни смо великих очекивања, али они треба да виде какву лепу културу имамо и какви људи заиста јесмо. Без икаквог утицаја медија, само директним радом с људима, можемо оставити утисак који ће ти људи пренети другима.

Надамо се да ћемо у будућности много шта остварити. Постоје планови да оснујемо и друге групе за НАУКУ, јер тренутно имамо неколико међународних интересената који желе да понуде НАУКУ у својим местима. За оне који желе да предају НАУКУ, нудимо квалитетну обуку.

Наравно, отворени смо за сваку подршку. Велика би нам част била када бисмо могли да доведемо НАУКУ „кући“, у Србију. Зашто би наши грађани, полицајци и војници морали да прихвате само друге системе из света када имамо и нешто што је наше?!

Ми сматрамо НАУКУ додатним делом свог идентитета. До нас је да покажемо свету ко смо ми Срби!

За више информација посетите нашу интернет-страницу www.nauka-training.com

БОРА ПИШЕ: ЕУРЕКА

Пише: Борисав Ђорђевић, Бора Чорба

*Обрадуј ме ситницама,
у твом срцу сталним местом,
кучинама и трицама,
малом пажњом, лепим гестом.*

*Људи се ретко осмехују,
сви нерасположени и смркнути
и боље сутра очекују
ко да ће прекосутра цркнути.*

*Није баш нека Еурека,
ал` је за мене вредно откриће,
у џепу остало мало сиће
тек да се нађе за дуван и пиће.*

*Ако си зналац звезданих стаза,
ако понекад сањаш у боји,
верујеш у бајке и Деда Мраза
онда још увек нада постоји.*

*За светлост се не брени,
осмех ми озарио лице,
био сам на планини,
тамо сам видео свице.*

*Није баш нека Еурека,
ал` је за мене вредно откриће,
у џепу остало мало сиће
тек да се нађе за дуван и пиће.*

**КОМПЛЕТАН ПРИХОД ОД ПРОДАТИХ
МАЈИЦА "НЕМА ПРЕДАЈЕ" И "ЈОШ РАЂАЈУ
МАЈКЕ ОБИЛИЋЕ" БИЋЕ ИСКОРИШЋЕН ЗА
ПОМОЋ СРБИМА НА ПРОСТОРУ КОСОВА И
МЕТОХИЈЕ!!!**

Цена: 1200 динара + поштарина, Србија
12 евра + поштарина, Европа
20 франака (поштарина урачуната), Швајцарска

Продајна места:
Бутик Бункер - Драгослава Јовановића 13, Београд
Бутик The Street - Десанке Максимовић 4, Београд
Бутик Делије - Љутице Богдана 1а, Београд
Република Српска - szsrepublikasrpska@gmail.com
Србија, Европа, САД, Канада...: c3c.org@gmail.com

www.srbizasrbe.org

ПОГЛЕД УНАЗАД: ДА ЛИ ЈЕ СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА У ПОСЉЕДЊИХ 100 ГОДИНА БИЛА АНТИСЕМИТСКА?

Пише: др Жељко Драгић, историчар из Беча

Већ много вијекова СПЦ има велики утицај у српском народу. Међутим, до сада је остало неразјашњено какав је однос она имала према вјерским мањинама

Заједнички друштвени живот припадника СПЦ и Јевреја у Србији се у 20. вијеку јавља у оснивањима и постојању различитих јеврејских друштава и удружења, чији су циљеви лежали у друштвено-хуманитарним, вјерским, културним, спортским и културно-политичким областима у Краљевини. Многе ове фондације биле су чисто јеврејске, док су неке имале и српске чланове. Такође су се и у области музике подузимали заједнички кораци: с једне стране, удружења су чувала јеврејску музичку културу, а с друге су се везала за српске и југословенске пјесме. Друштвени као и културни рад јеврејских удружења био је знак да се јеврејска мањина прикладно интегрише у југословенско друштво. Политичке активности у јеврејској заједници показивале су патриотски став Јевреја према Краљевини. Они нису формирали никакве унитарне партије, јер њихова заједничка етничка, вјерска и културолошка прошлост није била довољно јака да дође до изражаја у једној политичкој партији. Може се закључити да Јевреји, хијерархијски гледано, у политици Србије, осим малог броја изузетака, нису имали никакве високе позиције. Ционистичка удружења, као и међународни форуми, у Србији су јавно подржавали представници власти – за то се експлицитно залагала Краљевина по Белфорској декларацији. Позитивни став српске власти према ционистима није био само економски и тактички

мотивисан него је био и израз једне континуиране солидарности српске државе према својим јеврејским становницима. Вође јеврејских заједница су однос и став српске државе према својим јеврејским суграђанима оцијенили као изванредан. Они Србију описују као отворену и либералну. По Уставу Краљевине СХС Јевреји су имали једнака грађанска права. Како је српска православна вјера била државна религија, није било трагично да се признају и остала религијска друштва. Годишње државне субвенције у Краљевини указивале су на то да се према вјерским заједницама односи равноправно.

Свеукупно се може закључити да су Јевреји у Краљевини Југославији углавном живјели као равноправни грађани, несметано од државе, и да су за узврат показивали јаке патриотске ставове. Јевреји су се поистовјетили са државом и понашали су се веома лојално и били су јој привржени. Забиљежени су и добри односи између братских дружина српског свештенства и Јевреја у 19. вијеку.

Осјећај припадности српских Јевреја и њихов допринос ослобођењу и стварању југословенске државе, као и патриотски став према Краљевини, показивали су и учвршћивали традиционалне везе СПЦ и јеврејске заједнице. Јевреји посебно цијене улогу Српске православне цркве у развоју српског друштва. Она је према њима била отворена и толерантна – међусобно поштовање између свештенства СПЦ и Јевреја указује на добро понашање обје вјерске заједнице у првој половини 20. вијека. Долазак на власт нациста 1933. и њихове антисемитске активности у

следећим годинама, као и Балкански поход у априлу 1941, били су почетак трагичне промјене јеврејског живота у Србији. Такво једно вријеме процвата као у првој половини 20. вијека, није се више поновило. Покрет „Збор“, с Димитријем Љотићем на челу и вођом четника Костом Пећанцем, заједно с Недићем на власти, подржавали су њемачки Вермахт, тако да се талас антисемитских парола више није могао зауставити. Међу онима који су били задужени за рјешавање питања Јевреја није се могло наћи ниједно југословенско, односно српско име. Поименце су само наведени српски градоначелници, полиција и војска, који су извршавали нацистичке наредбе.

У вези са овим поставља се питање колико је СПЦ сарађивала с нацистима. Може се доказати да су резултати у политици, идеолошке подјеле и модерни антисемитизам већ много година прије измијенили и начин размишљања појединих свештеника Српске православне цркве. У односу на почетне егзекуције антисемитски утицај се чини незнатним и ограниченим. Највише се радило о политички активним свештеницима који су припадали покрету „Збор“. Насупрот њима налазио се амбициозни ангажман црквених глава за вриједности попут толеранције и једнакости. Ту се чак манифестују симпатије за јеврејски народ. Оптужба да су у Српској православној цркви постојали религиозни фанатизам, економски страх од конкуренције и теорије завјере не моће се јасно доказати. У СПЦ се не може наћи никакав изражен антисемитизам. Представници Српске православне цркве су изнад патриотизма уздизали

толеранцију као најважнију обавезу припадника Цркве. У августу 1924. патријарх Димитрије је на крају једног говора нагласио да се братска заједница у Србији треба да чува као највеће благо. Митрополит Димитрије (прије него што је постао патријарх) изрекао је једном приликом јеврејској заједници, која се налазила међу зидовима тадашње београдске синагоге, ријечи поштовања и добре жеље. У црквеном листу „Гласник православне цркве“ Српске православне цркве, 1908. године објављена је пјесма која је посвећена Јевејима:

*„Нек Израилъ буде пун уздања.
Нек од Бога сваку срећу чека,
То је било тако од постанка,
Па нек буде од сада до века!“*

У септембру 1940. године патријарх Гаврило је из Сарајева примио делегацију обје јеврејске заједнице, Сефарде и Аскеназе. Јеврејске новине у Сарајеву и Београду истакле су патријархову изјаву: „Српска православна црква досљедно прати принципе православне вјере. Она не познаје разлике међу људима јер су пред Богом сви људи једнаки.“

Од послератних година па до данас велики број преживјелих Јевреја иселио се из Србије. Религиозни живот Јевреја, сличан оном других религија, под комунистичком владавином подлегао је секуларизацији. Ипак, у изјавама свједока јасно је да су толеранција и пажња према Јеврејима последице комунизма важан фактор у српском друштву. Даље, резултати анкета показују високу толеранцију и солидарност према овој мањини. Остаје интересантно и узбудљиво тражити ове идеје у осталим оквирима и контекстима.

КУЛТУРА

„СЕРБСКИЈА НОВИНИ“, „СЛАВЕНО-СЕРБСКИЈА ВЈЕДОМОСТИ“ И „НОВИНЕ СЕРБСКЕ“

Пише: проф др Волфганг Рорбах,
Беч/Београд

УВОД

У наслову овог рада није у питању игра речима, већ три најстарије, садржајем повезане српске новине, чији су корени потпуно повезани с бечком метрополитом и животом Срба у њој.

Почетак српског новинског издаваштва се, према неким историјским књигама, везује за 1813. годину, то јест за издавање првих новина под називом „НОВИНЕ СЕРБСКЕ“. Оне су имале и свог претходника, новине које су се појавиле 23 године раније, наиме 1791.¹ На крају 18. века у Дунавској метрополи није уопште била могућа, уз расположиву

1 www.uns.org.rs/sr/about_us/history.html vom 13.8. 201 Istorijat/Udruzenje novinara Srbije osnovano je 21. decembra 1881. godine u Beogradu

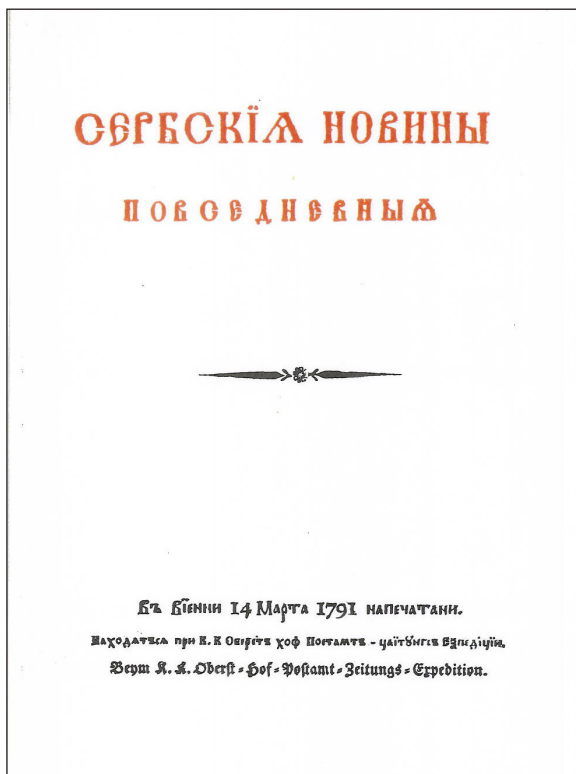
технику и уз постојеће државно-бирокуратске захтеве, појава новина „преко ноћи насталих из хира неких са одређеним интересима и још уз то на страном, читај оријенталном језику“. Ипак, Срби су од 17. века због својих војничких заслуга били у милости аустријских монарха. Они су у Бечу, надаље, од 1683. године важали за сталне становнике градских и приградских четврти.²

СЕРБСКИЈА ПОВСЕДНЕВНИЈА НОВИНИ

Уз дозволу цара Леополда II 14. марта 1791. године први пут су се појавиле „СЕРБСКИЈА ПОВСЕДНЕВНИЈА НОВИНИ“, чији

2 Dejan Medakovic, Die Serben Wiens, Verlag Prometej Novi Sad 2001, ISBN 86-7639-546-2

је назив већ након неколико месеци промењен у „СРПСКЕ НОВИНЕ“ (излазиле су уторком и петком). Издавач је био Грк Махидес Пулио, близак оном делу српског становништва у Бечу на које је просветитељство имало јак утицај. Срби и Грци нису били само „савезници“ у борби за ослобођење балканских земаља од Османлија него су у Бечу у близини Флајшмаркта имали и заједничку српско-грчку православну цркву Светог Георгија. Толеранцијским патентом цар Јосиф II је у староаустријским регијама царства успоставио једнакост међу православцима, протестантима и припадницима других хришћанских вероисповести у погледу изражавања верске припадности, занимања, јавног статуса итд. На

тај начин је у Монархији (Светом Римском царству) – без изазивања револуције – постављен важан камен темељац просветитељству у смислу једнакости свих поданика. Уследила је строга подела послова и задатака на државне и црквене, при чему се свештенство није требало бавити политиком. Циркуларна писма и новине требало је да омогуће убрзано спровођење реформе. При томе Јосиф II и (после његове смрти 1790. године његов брат) цар Леополд нису имали намеру да потпуно потисну религију, али су имали намеру да оснивају институције у којима ће се размењивати знање, наука и економија. Све црквене установе које су се бавиле активностима од општег интереса, на пример васпитањем, негом болесних и старих, и даље су постојале. Фундаменталистичка „ненаучно негована религија“ замењена је „ширењем знања на хришћанско-етичким основама“. Како је поменуто, новине на језицима већих националних скупина у Монархији (осим у реформисаној школској настави) биле су погодно средство за преношење ових идеја и порука на поданике. И тако су „СЕРБСКИЈА НОВИНИ“ по угледу на „Бечке новине“ (Wiener

Zeitung) штампане у две колоне, на црквенославенском језику. Објављивале су различита службена обавештења и чланке социјалног и друштвенополитичког садржаја.³ Редакција се суздржавала од тога да рискантним или провокативним коментарима изазове немир становништва.⁴ Новине код српске публике, карактеристичне по различитим интересовањима и образовању, нису наишле на нарочит одјек. У двадесетом издању новина редакција је покушала да убеди читаоце, односно абоненте, у то да су новине савесно урађене и да објављују поучне садржаје који треба да служе српском народу. Чак ни тврдња шефа редакције у педесетом издању да „Срби мање маре за своје новине него Грци и Мађари“ није допринела повећању броја читалаца. Тридесетог децембра 1792. године изашао је последњи број (број 84) листа „СЕРБСКИЈА НОВИНИ“.

СЛАВЕНСКО-СЕРБСКИЈА ВЈЕДОМОСТИ

Већ на самом почетку 1793. године издавач и штампар књига Стефан Новаковић објавио је да има намеру да настави издавање српских новина под називом „СЛАВЕНСКО-СЕРБСКИЈА ВЈЕДОМОСТИ“, с новим интересантним садржајима као што су извештаји из најудаљенијих крајева Европе. Већ након кратког времена српски критичари поставили су питање: „За шта нам требају шпанске, француске и енглеске ствари? Зашто нам новине

³ Wolfgang Rohrbach, *Auf den Spuren der Serben Wiens*, Belgrad 2005

⁴ Nikola Gavrilovic, *Istorija cirilskih stamparija u Habsburškoj monarhiji u XVIII veku*, Novi Sad 1974)

не кажу оно што је ближе нама?“⁵ Историчар Јован Скерлић наглашавао је несрећу издавача што има посла с малобројним читалаштвом и при том јако различитим по степену образовања и духовних потреба. „Тако се десило да су новине читали образовани људи са знањем страних језика и које су интересовале информације из иностранства, као и необразовани свештеници, трговци и занатлије навикнути само на читање псалама, извода из црквених књига и календара. Будући да је друга група била много већа од прве, сматрао сам да је Стефан Новаковић био присиљен да крајем 1794. године обустави издавање „СЛАВЕНСКО-СЕРБСКИЈА ВЈЕДОМОСТИ“.⁶

НОВИНЕ СЕРБСКЕ

Од почетка 1795. до пролећа 1812. године није било активности у српској штампи. Публици у Бечу су 19. априла 1813. године пројекат нових српских новина представила два млада лекара – Димитрије Давидовић и Димитрије Фрушић. Будући издавач апеловао је на српски патриотизам питањем: „Треба ли да ми, којих овде (у Монархији) има четири милиона, и даље будемо без својих новина?“ Ове личности су тражиле од својих сународника да се претплате на новине, истичући идеју да оне неће објављивати вести које се тичу само Србије и Срба, јер се из страних искустава (путописа, биографија и историје) такође стичу драгоцене сазнања.

Први број новина с потпуним називом „НОВИНЕ СЕРБСКЕ ИЗ ЦАРСТВУЈУЋЕГА ГРАДА БЕЧА“ изашао је 1. августа 1813. године. Садржајем се нису разликовале од претходних. Ипак, показивале су боље језичке компетенције. Од 1816. године ове новине износиле су и привредне теме и извештаје о актуелној српској литератури. Поједина издања „Новина сербских“ доносила су извештаје с ратних подручја и објављивале

⁵ Jovan Skerlić, *Istorijski pregled srpske štampe 1791–1914*, Beograd, 1911.

⁶ Jovan Skerlić, *isto*.

ВЪ ВІЕННІ ПЛТОКЪ 14 МАРТА 1791.

ПРЕДНОВОДІЕ.

Вѣдѣмъ, и въ какомъ разбѣмъ свой, Наукою просвѣщенныи имѣющимъ, или чтинимъ различныхъ Авторова знаніи почерпшимъ, или напоследокъ охочадинъ съ людьми политическаго свѣта вкѣсившимъ, естъ извѣстно: что всакин народъ въ левей, согласій, и єдино мыслии живущій, ни толико общество свое великолѣпными Науками, и урядинами, прославилъ, но єще и свѣрхъ нгу много различныхъ наукъ, и въ-

пачиства убилъ; чрезъ что и Богатство приосерѣлъ, славу у потомковъ себя заслужилъ, и Блгополучна въ общицѣ, и сокѣтвнхъ своихъ дѣлахъ себе показалъ. Примѣръ наме подаетъ разныя Европійскія Государства, въ которыхъ увышнхъ чинисвъ пралоудіи, и кизпрнстратіи царствѣте, а у нижнихъ послѣшаніи, левосѣ, и синходитіалство мѣсто занимае.

во-

га жестоко нападали, а у складу с тим су бојкотовали и новине. Ипак, он је успео да спроведе своје идеје у дело.

Редакција новина се 1821. године обратила свим Србима позивом за помоћ: „Не дозволите да изгубимо ову корисну институцију која служи свим Србима. Чувајмо је најбоље и најдуже што можемо. Писана је на нашем матерњем језику, а мајчине груди најбоље доје.“

Покушај је био безуспешан. Крајем фебруара 1822. године, као последица финансијске оскудице, изашао је последњи број у Бечу штампаних „Новина сербских“. Земунски трговац Василије Василијевић у свом писму Вуку Стефановићу Караџићу овако коментарише тај догађај: „Чињеница да Новине сербске више не постоје је најгоре што се српској литератури могло догодити.“

Следбеници медија

Једна група ангажованих уредника наставила је издавање „Новина сербских“ у Београду. Из историјске перспективе све је већи број Срба увиђао вредност свог ранијег часописа. Нарочито Удружење новинара Србије у свом раду има и историјску оријентацију. Од смене 20. и 21. века широм света се на интернету читају „Новине сербске“ српске дијаспоре. На овај начин се старе српске традиције у модерној одори преносе с генерације на генерацију у складу с мотом: Народ без прошлости јесте народ без будућности.

листе погинулих и рањених Срба. Као члан редакције 1817. године активирао се и Вук Стефановић Караџић, који је у новинама полемисао с противницима о потребној „језичкој и правописној реформи“.⁷

Фрушић је 1817. године прекинуо сарадњу с Давидовићем као издавачем, пошто је по стицању докторске титуле намеравао да настави професионалну каријеру у Трсту. Према оци Дејана Медаковића, цитирајући Јована Скерлића⁸, „Новине сербске“ су у историјским оквирима на другачији начин постале значајне за духовни живот Срба представљајући први штампани медиј који се бавио

и другим славенским народима и у којима су се могле наћи и идеје веома утицајних бечких слависта, Јосифа Добровског и Јернеја Копитара, које су касније имале водећи значај у покрету панславизма. Нажалост, већи део српског друштва тада је било тешко придобити за овакве идеје и читање оваквог штива.

За време српског устанка против Османског царства ипак је позив једног броја духовних и световних интелектуалаца за сопствено писмо постајао све гласнији. Отпор су им пружали припадници такозваног Славенског круга око православне црквене хијерархије који је снажно бранио црквенославенски језик и писмо, као заједничко за све православне славенске народе. Том кругу су припадали и најогорченији противници Вука Караџића који су

7 Vuk Stefanovic Karadzic/DasMuseum.net www.dasmuseum.net/./2269.htm v, 12. 8. 2012.

8 D. Medakovic, Serben in Wien a.a.O

МИЛОВАН МИЛОВАНОВИЋ БАЛАЧКО

Пише: мр Радован Калабић,
књижевник, историчар и
публициста из Београда

Текст о Миловану Миловановићу Балачку написан је поводом:

- 100 година од смрти Милована Миловановића Балачка,
- 100 година од склапања Балканског савеза,
- 100 година од славне Кумановске битке,
- 100 година од ослобођења Косова и Метохије и његовог повратка у матицу Краљевину Србију,
- 100 година од ослобођења Скопља.

Текст је претходно објављен у чикашком часопису „Слобода“, органу Српске народне одбране у Америци; у Новом стандарду и у Фонду Слободан Јовановић.

Нажалост, Срби свог народног генија тешко препознају или лако забораве. Звезда јединог истинског генија балканске спољне политике, Милована Миловановића Балачка, кратко је сјала. Допринос борби против заборав Балачковог дела, чија је „блистава круна“ и „животно дело“ Балкански савез, ове године приложио је мр Радован Калабић.

Стручни трговац с реалном визијом

Личност Милована Миловановића Балачка нашла се у ретровизору Радована Калабића јануара 2011. године, када је на порталу Фонда Слободан Јовановић објавио историографски приказ животног дела највећег балканског дипломате модерног доба. *Verba volant scripta manent*. Приказ је добио штампани облик век након смрти творца Балканског савеза „који је његово највеће практично дело и блистава круна његовог дипломатског рада“.

Син српског министра правде и стипендиста српске владе убрзо по завршетку студија на Сорбони постао је професор на Катедри државног права, како се тада

називало уставно право. Формална примена начела сразмерног представљања у младој српској демократији, његово је дело. Компетентни стручњак у области међународног трговинског права, политички реалиста и прагматичар,

био је уобичајени пример успешног човека свог времена. Ово ваља имати на уму данас кад злобници лажу како је духом оног времена у Србији владала смеса националних занесењака, романтичних мистика, освајачких занесењака и митомана ван реалности.

Трајни печат Балачковог аналитичког политичког реализма и прагматизма опстао је током читавог XX века у виду пресудног дипломатског значаја Србије на Балкану. „Српској спољној политици, сматрао је он, треба одредити оквири, уз претходну анализу руске и аустријске политике на Балкану. Миловановић није гајио предрасуде о пријатељству у спољној политици великих сила.“ Миловановић је био први модерни политичар с „визијом“ циљева, али су циљеви те визије били одмерени, заиста прилагођени стварности, а рад на њиховом остварењу поверен искусним, способним и исправним људима. „Миловановићева девиза је била да политичар мале земље не сме ићи пред догађајима, него да треба да их користи.“ О Миловановићевој одмерености можда је најбољу оцену дао Слободан Јовановић, и Калабић нас на њу посебно подсећа: „Српске интересе имао је стално на уму, али није их сувише наглашавао, него их је везивао за неке више и општије интересе.“

Успешан заступник своје приватне и српске јавне ствари

Калабић није пропустио да ослика чињенице из Балачковог приватног живота, на основу којих се види како је он унапредио повољне личне прилике. Прагматични српски дипломата оженио се прауномком капетана Мише, унуком богатог румунског банкара.

Напустивши наклоност познате београдској уметнице, утврдио је властиту имовинску независност. Пуни значај Балачкове политике приватног живота коју слика Калабић морамо упоредити са сликом супротног примера – политиком приватног живота Чедомиља Мијатовића, коју је Калабић такође осликао у књизи „Грофовска времена“.

„Миловановић је дао велики допринос у омекшавању тврдог енглеског става према признању новог владара у Србији, краља Петра I Карађорђевића“ у доба сумрака амбиције Чедомиља Мијатовића, који је своју скрхану каријеру сводио у приватну сферу покушавајући да добије британско признање за своје тајне грофовске титуле стечене заслугом заступања политике Хабзбурга у Србији.

Круна Балачковог рада

Калабић дискретно наводи читаоца да сам закључи како је дошло до смене дипломатског начела, односно победе аутентичне јавне грађанске и демократске дипломатије над тајном политиком хабзбуршког грофа. Српско одустајање од Босне и Херцеговине Балачко је претворио у привремено стање, оживљавајући у Босни захтев Срба за националну аутономију, који је хабзбуршка дипломатија узалуд уклонила с дневног реда у Угарској. Свестан да је искусни дипломата знао колико је значајан кратки политички предак, Калабић подсећа на Балачкове речи: „Ми морамо чувати снагу за прави, велики сукоб“.

Аутор подсећа да тек Балачко

„српско питање ставља на дневни ред европске политике“, што практично значи да тек у његово време Србија ступа у политичке односе као субјект међународне политике. Пропаганду против Србије Петра I Карађорђевића коју је из Британије ширио Чедомиљ Мијатовић, Балачко је неутралисао, па обновио и унапредио односе с Британијом.

Балачко је био најкомпетентнија личност за маневре у тешким условима међународне трговине, и Србија је његовим заслугама изашла као победница из наметнутог Царинског рата с Аустроугарском.

Нове европске дипломатске стандарде успостављене поводом хабзбуршке анексије Босне и Херцеговине, Балачко је употребио на српску корист, то јест спровео је у корист Србије политику територијалне компензације на Балкану. Бугарској је Балачков напор обезбедио преко потребна финансијска средства од Руса. Тиме је решио претходна питања, која су поништила све ефекте тајне хабзбуршке дипломатије Чедомиља Мијатовића, ослободивши Србију од вазалства Аустрије, а Бугарску растеретио од финансијског тугорства Запада.

Суптилно је ставио под контролу организацију „Уједињење или смрт“, оперативно је усмеривши на посао ослобођења Балкана у интересу стварања Балканског савеза, стварног врхунца модерне српске дипломатије. Калабић нас упознаје са Балачковим осећајем за геополитику, јер наводи његово познавање значаја овчеполске области, за коју се изборио упркос нерасположењу у српској влади за то. Држање Овчег поља Србији је омогућило доминантан положај у Балканском савезу, а значај се видео одмах по Балачковој смрти. Одлучна Балачкова политичка акција у овчеполској ствари, на самом крају његовог дипломатског рада, показала је домаћим политичарима ко је заиста био баја српске политике. А нама остаје да се питамо: да ли би Балкански савез опстао

и уједињење Јужних Словена извршено трајно, потпуно, на обострану корист Срба и Бугара, да је Балачко поживео још само неколико година?

Шта Срби могу корисно да науче из Калабићеве ретроспективе

Чини се да Калабић у ретроспективи не анализира, већ износи чињенице. Изгледа да Калабић слика, а не закључује. Радије износи мериторни закључак старих часних судија српске историје. Хармонија његове нарације делује толико природно да се чини како нема сугестија. Уверивши читаоца, завршава драмским обртом очекиваног победоносног тока. Али, у стварном Балачковом животу јесте дошло до драмског обрта истовремено с политичким тријумфом. Калабић је тако своју филигранску нарацију о Балачковом дипломатском животу увијену око приватне стабилности јунака завршио гранулацијом о трагедији његовог приватног живота, који је ненадано окончан уз активну легитимацију стране дипломатије. Прерано, закључиће читалац Калабићеве ретроспективе. Прекасно, схватили су непријатељи интереса модерног демократског и грађанског друштва које је Балачко перфектно заступао, а на које је Ћесар убрзо послао катане да отму пуру од Србаља.

Булбул-аџамије садашње српске дипломатије могле би се сетити како је доба тајне дипломатије на Балкану отишло са Чедомиљем Мијатовићем, иако је он надживео Балачка две пуне деценије. Уосталом, заклела се земља рају да се њене тајне знају, а народна истина је поново постала јасна.

Можда је најважнији пример за будућу српску дипломатију Балачково заступање демократског грађанског друштва с пажњом доброг трговца. Дакле, рад у интересу властитог народа у складу с интересом страних сила, а не за интерес стране силе а против свог народа.

СВЕТИ АРХИСТРАТИГ МИХАИЛО И ОСТАЛЕ СИЛЕ НЕБЕСНЕ БЕСТЕЛЕСНЕ - АРАНЂЕЛОВДАН

Извор: Црквени календар

установљен овај празник Архистратига Михаила и прочих Сила небесних у месецу новембру. Зашто баш у новембру? Зато што новембар представља девети месец после месеца марта. У месецу марту сматра се да је било створење света. А девети месец после марта узет је због девет чинова ангелских, који су најпре створени. Свети Дионисије

Ареопагит, ученик апостола Павла, онога апостола, који се уздигао до у треће небо, описао је ових девет чинова у књизи „О небесној Јерархији“. Ти чинови су следећи: шестокрили серафими, многоочити херувими и богоносни престоли, господства, силе и власти, начала, архангели и ангели. Војвода целе војске ангелске јесте архистратиг Михаил. Када је сатана, Луцифер, отпао од Бога, и повукао собом у пропаст један део ангела, тада је Михаил устао и узвикнуо пред не отпалим ангелима: „Вонмем станем добрје, станем со страхом!“ И све небеске војске верних ангела громовито су запојале: „Свјат, свјат, свјат Господ Саваот исполн небо и земља

слави Твојеја!“ (Види о архангелу Михаилу Књигу Исуса Навина 5, 13-15; светог Јуде 1, 9.) Међу ангелима влада савршено једномислије, једнодушност и љубав, а уз то још и потпуна послушност нижих чинова вишим чиновима, и свих укупно светој вољи Божјој. Сваки народ има свога ангела хранитеља, а осим тога и сваки хришћанин има свога ангела хранитеља. Треба се увек сећати да ма шта ми чинили, јавно или тајно, чинимо у присуству свога ангела хранитеља. А на дан Страшнога Суда сабраће се све огромно мноштво ангела небесних светих око престола Христовог, и пред свима њима објавиће се дела, речи и помисли свакога човека. Нека би нас Бог помиловао и спасао молитвама светог архистратига Михаила и прочих небесних сила бестелесних. Амин.

Ангели Божји били су празновани од људи још из дубоке старине. Но то празновање често се изметало у обожавање ангела (IV Цар 23, 5). Јеретици су свашта баснословили о ангелима. Неки су од тих гледали у ангелима богове; други, иако их не сматрају боговима, називаху створитељима васцелог видљивог света. Лаодикијски помесни сабор који беше на четири или пет година пре I васељенског сабора, својим 35. правилом одбаци поклоњење ангелима као боговима и установи правилно поштовање ангела. У време пак Силвестра, папе римског и Александра, патријарха александријског (IV век), би

Поштовани читаоци, можете нам постављати питања везана за Православље, на која ће своје одговоре давати духовни оци наше Свете мајке Цркве, а најинтересантнији биће објављени у следећем броју часописа, као и на нашим интернет страницама!

Ваша питања можете послати на: casopis.spoji@gmail.com

СЕЋАЊЕ НА ОСНИВАЊЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ У ШВАЈЦАРСКОЈ

Пише: др Ранко Таловић
из Швајцарске

Прва генерација наших исељеника стигла је у Швајцарску одмах после Другог светског рата. После пораза Краљевске војске у отаџбини и доласка комуниста на власт, један мањи део припадника антикомунистичког покрета успео је да се домогне границе, пређе у Аустрију и преда се савезницима Енглезима. Један део тих људи био је враћен у Југославију и предат комунистима, а други, мањи, интерниран је у избеглички логор у Италији. По завршетку рата ти људи разишли су се у све крајеве света, а мањи део дошао је у Швајцарску. Ти први наши досељеници у Швајцарској били су школовани и брзо су нашли добра запослења.

Педесетих година тадашња југословенска граница била је затворена и из земље се могло изаћи само ако се неко одлучио да бежи, и то уз велику животну опасност. Од прве половине шездесетих година почели су да долазе економски емигранти, тзв. гастарбајтери „на привременом раду“. Један од њих сам и ја, ето скоро 50 година „привремено“ боравим у Швајцарској.

Последња група наших досељеника стигла је у Швајцарску осамдесетих и деведесетих година, за време и после ратова у бившој Југославији. У Швајцарској је крајем шездесетих година живело око 100.000 православних Срба досељених из Србије, Босне и Хрватске. Иако смо ми, досељеници из

српских крајева, углавном били добро материјално обезбеђени и направили добре каријере како у занатству тако и у академским занимањима, осећало се да нам нешто у духовном животу недостаје. Недостајала нам је наша српска црква, наш српски свештеник, као духовна потпора, која би нам давала моралну подршку не само у духовном него и у друштвеном животу. Схватили смо да је наша црква једина снага која може да нас уједини и одржи да се не изгубимо у новој средини и тако очувамо свој идентитет.

Једна мала група од седморо људи из Берна и околине, из нове, а такође и из прве генерације досељеника, састала се 1968. године више пута и

На слици: Слава црквене општине

с благословом епископа надлежног за Западну Европу господина Лаврентија конституисан је организациони одбор за оснивање прве Српске православне црквене општине у Швајцарској. У то време на постдипломским студијама, на старокатоличком факултету у Берну, студирао је млади дипломирани теолог, господин Драшко Тодоровић. После више састанка и дужих припрема, успели смо да у јесен 1969. године с благословом нашег владике господина Лаврентија оснујемо у Берну прву Српску православну црквену општину Свете тројице у Швајцарској. Истовремено, господин Драшко Тодоровић изабран је и рукоположен за првог свештеника наше цркве у Швајцарској. За првог председника Управног одбора изабрали смо представника старе генерације, господина Милинковића из Туна. Богослужења су се одржавала у Англиканској цркви, као и у Старокатоличкој цркви у Берну, а за важније прославе у централном делу Швајцарске, у Тримбаху.

Пошто је у Цириху и околини била највећа

На слици: Посета српског патријарха, Његове светости господина Германа, Швајцарској 1975. године. Патријарх посећује грчког митрополита Дамаскиноса у Православном центру у Шванбесију у Женеви, заједно с члановима првог црквеног одбора наше цркве у Швајцарској

многе био удаљен, а црквени живот се развијао, осетила се потреба за оснивањем нових црквених општина и парохија. Тако су у кратком раздобљу отворене нове црквене општине у Берну, Базелу, Сент Галену, још једна у Цириху, Луцерну, Лугану, и Лаузани са Женеvom. Новодошли, млади и инвентивни свештеници у новооснованим црквеним општинама обновили су брзо духовни и друштвени живот. Допунске школе за децу, рад с омладином, вредне жене из Кола српских сестара најбољи су доказ њихових успеха и рада. Највећи успех је изградња прве Српске православне цркве у Швајцарској, чије се осликавање приводи крају, као и Српског православног центра у Цириху (тачније у Швамендингену, Schwamendingen).

концентрација наших људи, дого- седиште црквене општине пресели
ворили смо се да се 1972. године у Цирих. Будући да је Цирих за

На слици: Српска православна црква Светих Ђирила и Методија у Берну, грађена од 2008. до 2010. године, уз залагање нашег свештеника оца Станка Марковића и велику подршку парохијана, и то не само финансијску него и велики, несебични рад и труд наших стручних људи

VERNETZEN

TYROL meets SERBIA

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - SPO(J)**

Am Samstag, dem 3. März 2012 organisierte der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J) in Innsbruck eine Ausstellung serbischer und tirolerischer Landschaftsbilder mit Integrationscharakter unter dem Titel „TYROL meets SERBIA“.

Autor der 27 ausgestellten Bilder von Landschaften und Sehenswürdigkeiten aus Tirol und Serbien war der Künstler und Pädagoge Zvonko Dimitrijević aus Innsbruck. Herr Dimitrijević wurde 1968 in Pasjane in der südserbischen Provinz Kosovo und Metochien geboren. Er studierte Kunst und Pädagogik an der Universität von Belgrad. Nach dem Studium lehrte er sieben Jahre lang Kunst in Serbien. Er befasst sich seit mehr als 20 Jahren mit verschiedenen Formen von Kunst - seine Kunstwerke wurden auf zahlreichen Ausstellungen in ganz Europa ausgestellt. Am 3. März 2012 bereitete er in Zusammenarbeit mit dem Jugendverein SPO(J) eine sehr schöne, aber ebenso ungewöhnliche Ausstellung in Innsbruck vor.

Die Ausstellung war in dem Sinne ungewöhnlich, da die Bilder nicht in einer Galerie, sondern in einer Bücherei ausgestellt wurden, mit dem Namen „Buchgalerie“, wo SPO(J) meistens Vorträge zu verschiedensten Themen hält. Außerdem wurden die Fotos nicht einfach an einer Wand befestigt, wie es in der Regel bei Galerien der Fall ist,

sondern wurden in verschiedensten Formen dargestellt - einfach an die Wand angelehnt, unterhalb der Bücher in den Regalen platziert oder auf verschiedenen Staffeleien aufgehängt, auf denen sie zum Teil auch entstanden sind. Diese Art einer Ausstellung hat sich am Ende als sehr effektiv erwiesen, da man eine respektable Anzahl des Publikums aus Innsbruck und Tirol verzeichnen konnte, das genauso bunt war wie die Bilder die ausgestellt wurden. Auf Einladung des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J) kamen überwiegend Österreicher und Serben, aber auch Vertreter des schweizerischen und deutschen Volkes, sowie ein Vertreter der bosnischen Muslime, was uns sehr positiv überraschte. Interessant

zu bemerken ist auch, dass bei der Ausstellung die Tochter des ehemaligen griechischen Botschafters in Belgrad, welche in Innsbruck studiert, dabei war. Auch zwei Touristinnen aus dem fernen Australien, die die Ausstellung beim Spazieren durch Innsbruck entdeckten, befanden sich im Publikum. Später sagten sie im Interview für den serbischen TV-Sender Kopernikus aus Belgrad, der das Ereignis mit der Kamera festhielt, dass sie die Veranstaltung sehr interessant gefunden haben und dass ihnen die natürlichen Schönheiten Tirols und Serbiens sehr gefallen. Auf die Frage was sie mit Serbien assoziieren antworteten sie sofort - Novak Djoković.

Die Ausstellung umfasste Landschaften und Naturdenkmäler aus dem österreichischen Bundesland Tirol und aus Serbien, wie zum Beispiel das Goldene Dachl in Innsbruck, den Tempel des Heiligen Sava in Belgrad, den Fluss Morawa, die „Teufelsstadt“ - Djavolja Varoš, die Festung in Golubac, das Tara-Gebirge, Srem (Sirmium), die Festung Kufstein, die Skisprungschanze Innsbrucks, die Alpenwelt Tirols und viele andere. Das alles wurde im Hintergrund von Tiroler und serbischer Volksmusik und klassischer

Musik begleitet, während für das leibliche Wohl mit serbischen Spezialitäten gesorgt wurde. Das Ziel dieser Ausstellung war es, die Unterschiede und Gemeinsamkeiten zwischen den beiden Ländern durch

die Schönheit der Natur in Form von Landschaftsbildern zu zeigen. Es war ebenfalls sehr wichtig, dass den ganzen Abend lang eine angenehme und freundschaftliche Atmosphäre zwischen den Organisatoren und allen Gästen

herrschte, in der sich alle gegenseitig besser kennenlernen konnten und vor allem die positive Seite des serbischen Volkes erkennen konnten. Die Ausstellung „TYROL meets SERBIA“ hatte natürlich auch einen wohltätigen Charakter, da man alle Bilder zu

sehr günstigen Preisen erwerben konnte, mit dem Ziel hilfsbedürftigen Kindern in Serbien zu helfen. In den ersten zwei Tagen der Ausstellung, die 6 Tage lang dauerte, wurden Gemälde im Wert von 270 Euro verkauft.

INNSBRUCK HAT DIANA NICHT VERGESSEN

Am selben Abend wurde in Innsbruck vom katholischen Collegium „Canisianum“ ein Gedenkvortrag über Diana Budisavljević, geboren(e) Obexer in Innsbruck 1891, die während des Zweiten Weltkrieges 12.000 serbische Kinder aus Ustascha-Todeslagern in Kroatien und Bosnien rettete, veranstaltet.

Am Gedenkvortrag nahmen Verwandte von Frau Budisavljević, der katholische Bischof von Tirol, Vertreter der Stadt Innsbruck, Vertreter der Sozialistischen FreiheitskämpferInnen Bewegung, sowie Vertreter des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(JI), teil. Unsere Mitglieder haben es so geschafft, neben der Ausstellung „TYROL meets SERBIA“ auch den Gedenkvortrag über Diana Budisavljević zu besuchen, welche sie als eine der größten Heldinnen und ihre humanitäre Arbeit als eine Brücke zwischen dem österreichischen und dem serbischen Volk sehen.

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(JI) bedankt sich noch einmal bei allen Freunden, Unterstützern, Mitgliedern und allen Gästen, die anwesend waren und die Ausstellung „TYROL meets SERBIA“ mit ihrer Anwesenheit bereichern konnten und betont, dass sich SPO(JI) jeden Tag für die Korrektur des verzerrten Bildes über Serbien in der Welt engagieren werde und fordert alle Serben in der Diaspora auf sich jeden Tag als Botschafter Serbiens für ein positives Bild ihres Volkes einzusetzen, sowie für ein friedliches Miteinander mit anderen Völkern, wo auch immer sie auf der Welt ihren Wohnsitz haben mögen.

CHARITY-VERANSTALTUNGEN RUND UM DEN GLOBUS

Autor: Dušan Djaković, Organisation für humanitäre Hilfe - Srbi za Srbe, Thun, Schweiz

In den vergangenen Monaten haben Aktivisten und Freunde unserer Organisation mehrere Charity-Veranstaltungen auf der ganzen Welt organisiert. Es wurde sowohl in Europa als auch auf der anderen Seite des „großen Teiches“ enthusiastisch gearbeitet und als Belohnung für das große Engagement wurden Mittel für mildtätige Zwecke in Höhe von etwa zehntausend Euro gesammelt.

Die Veranstaltungsreihe wurde von unseren Freunden aus Los Angeles Ende April eröffnet. Suzana Tisby, Nenad Djokić und Jasmina Aleksić haben einen Charity-Abend veranstaltet, wo nicht nur die Unterhaltung an vorderster Front stand, sondern das Publikum in Los Angeles auch zum ersten Mal mit der Arbeit unserer Organisation auseinandersetzen konnte.

Unmittelbar nach Los Angeles wurde schon die nächste humanitäre Party im Klub La Pomme in Manhattan, New York, veranstaltet. Die Organisatoren Milica Savić, Aleksandar Todorović und Daniel Krsmanović sorgten dafür, dass die Veranstaltung reibungslos verläuft und die Gäste neben eines schönen Abends auch die Möglichkeit hatten hilfsbedürftigen Kindern im Kosovo zu helfen.

Motiviert durch die guten Nachrichten, die uns vom amerikanischen Kontinent erreichten, haben unsere Mitglieder aus Belgrad weitere zwei Ereignisse in kürzester Zeit organisiert und so die Hausrichtung für die

aus dem Block“ statt. Neben unserer Organisation und Turnier-Sponsoren haben viele Medien in Serbien, sowie

die serbische Basketballverband die Veranstaltung unterstützt. Außerdem waren nationale Basketballstars wie Dejan Milojević, Dejan Tomašević und Dejan Bodiroga anwesend. Es haben mehr als 100 Hobbybasketballer am Turnier teilgenommen, wobei der jüngste erst drei Jahre und der älteste 62 Jahre alt war.

Die Emotionen und Freude haben noch nicht nachgelassen und schon kam es zur nächsten Party im Belgrader Club “Garden” wo rund 200 Gäste anwesend waren.

Familie Balović ermöglicht. Am 19. Mai fand auf dem Gelände der Grundschule “Laza Kostić” in Neu-Belgrad ein Turnier im Dreierwurf namens “Troika

Um den erfolgreichen Monat Mai abzurunden, haben unsere Aktivisten aus Wien ein Charity-Konzert der Gruppe “Fantastic Four” im Club “All-In” organisiert und trugen so zu dieser sehr erfolgreichen Veranstaltungsreihe unserer Organisation bei.

Am Ende sollten man noch unsere neu gegründete Niederlassung in Kanada hervorgehoben, die Ende Juli ein wohlütiges Fußballturnier organisiert hat und so erfolgreich ihre Ar-

beit aufgenommen hat. Das Turnier in Hamilton versammelte zwölf Teams und neben dem sportlichen Wettkampf konnte man sich auch mit den Problemen der hilfsbedürftigen Menschen im Raum des Westbalkans auseinandersetzen.

110 JAHRE „PROSVJETA“ UND ERSTER JAHRESTAG DES WIENER ZWEIGVEREINS

Autor: Danilo Mijalković, SBKV
„Prosvjeta“ - Österreich

Vor zahlreichen Gästen im wunderschönen Ambiente des „Kaisersaals“ im siebten Wiener Gemeindebezirk, zelebrierte der Serbische Bildungs- und Kulturverein „Prosvjeta“ das 110 jährige Jubiläum der Gesellschaft sowie den ersten Geburtstag des österreichischen Zweigvereins.

Dieser Sonntagabend, der 20. Mai 2012, war wahrlich ein Fest für all jene, denen „Prosvjeta“ am Herzen liegt, aber auch für diejenigen, die sie erst kennenlernen werden. Gleich zu Beginn wurden die Gäste einer der vielleicht außergewöhnlichsten Momente des Abends zuteil - die Premiere der „Hymne der Bildung“, welche vor genau 100 Jahren geschrieben wurde.

Die Zeremonie wurde durch Reden von Frau Tanja Milašinović - Botschafterin Bosnien-Herzegowina's, Frau Milena Karagaća – Kulturattaché der serbischen Botschaft, sowie des Vereinsobmanns Prof. Srdjan Mijalković eröffnet.

Der Hauptteil des Programms war die Präsentation des Buches „Zeugnisse und Urteile“ des Autors Mihajlo Vujo- vic - Treuhänder der österreichischen „Prosvjeta“, Diplomat, Offizier und

Schriftsteller. Neben dem inspirierten Autor sprachen auch Priester Krstan Knezevic, Prof. Dr. Vera Raskovic, Prof. Svetlana Matic und Prof. Srdjan Mijalkovic über das Buch, während ausgewählte Stellen von Mag. Marija Pavlovic und Schauspieler Darko Markov vorgelesen wurden.

Im Anschluss bereiteten die Gitarristen Zoran Radulovic und Bozidar Dimic den Gästen ein besonderes Vergnügen im musikalischen Teil des Programms. Eine symbolische Rezitation des Liedes „Ein Hoch“ von Dusko Radovic seitens der elfjährigen Aleksandra Matic rundete die Zeremonie ab.

Viele Ehrengäste und Mitglieder des Serbischen Bildungs- und Kulturvereins „Prosvjeta“ werden diese Veranstaltung mit Sicherheit an eine schöne Erinnerung knüpfen.

Erinnerung an die Gründung und bisherige Arbeit

Im Zuge der Gründungsversammlung am 21. Mai 2011 wurde im Festsaal der Universität Wien der Serbische Bildungs- und Kulturverein „Prosvjeta“ „Österreich gegründet, der erste

Zweigverein der bosnisch-serbischen Kulturinstitution in der Diaspora. Ein wichtiges Ereignis im Vorfeld der Errichtung, welches seitens des Initiativkomitees organisiert wurde, war der Vortrag von Milos Kovacevic, anlässlich der Veröffentlichung seines Buches „Die serbische Sprache und die serbischen Sprachen“ - im März 2011.

Die Veranstaltung war ein großer Hit, welcher durch die Reaktion des Publikums und die Inhalte zeigte und bewies, dass „Prosvjeta“ hierzulande existieren und großes Interesse wecken kann. Außerdem zeigte sie uns dass es genug Interessenten in Wien gibt, die die Idee die dahinter steckt erkennen können und eine große Notwendigkeit für kulturelle und spirituelle Werte empfinden.

Aktivitäten

Die erste Veranstaltung nach der offiziellen Gründung war, gemäß den hohen Erwartungen der serbischen Gemeinschaft in Wien, auf einem wirklich hohen Niveau. Es handelte sich um einen Vortrag von Matija Beckovic. Die Bedeutung für den Verein, die dieser Vortrag auf kulturellen,

pädagogischen, spirituellen, medialen und integrativen Niveau hatte, war enorm - insbesondere für den Namen und die Position der "Prosvjeta". Der folgende Schritt war zu erwarten; das Programm "Präsentation der Werke und Autoren der serbischen Literatur" wurde ins Leben gerufen. In den darauffolgenden Monaten wurden dem Wiener Publikum zahlreiche etablierte serbische Autoren vorgestellt wie z.B. Veselin Marković mit seinem Buch "Wir – die Unterschiedlichen", Gewinnerin des Europäischen Literaturpreises Jelena Lengold und ihr Buch "Rummelplatzmagier", die Aphoristiker A. Baljak und A. Čotrić – anlässlich des 220 jährigen Jubiläums der Veröffentlichung des ersten aphoristischen Buchs in serbischer Sprache, der Dichter Vlada Stanimirovic und sein Buch "Teufelsfischbecken", sowie u.a. Prof. Svetlana Matic und ihr pädagogisches Buch "Kinderperlen" - um nur die wichtigsten zu erwähnen.

Außerdem wurden im Festsaal der Wiener Universität Vorträge von Nebojsa Radmanovic und Igor Davidovic – ranghohe bosnische Diplomaten – organisiert, welche große Teile der Serben in Wien begeisterten. Wir sind besonders stolz auf die Organisation des ersten serbischen Neujahrskonzerts in Wien welches am 14. Jänner 2012 stattfand, welches hoffentlich eine schöne Tradition der "Prosvjeta" und der örtlichen Serben werden wird. Man muss jedoch erwähnen dass es ein genauso atemberaubendes "Frühjahrskonzert" der klassischen Musik gab.

Wir starteten ebenfalls die Initiative der Verbreitung der Idee „Prosvjeta“ in der Diaspora. Anlässlich des Schutzheiligen der Budapester Serben – dem Heiligen Georg – war eine große Delegation unseres Vereins diesbezüglich in Ungarn zu Gast - wo auch die ersten Kontakte geknüpft wurden. Schon jetzt kann man sagen, dass die Idee unseres Vereins auch in Budapest lebt.

Einer der größten Erfolge war u.a. die Einrichtung der Webseite www.prosvjeta.at, welche sich sowohl für die interne als auch externe Kommunikation als sehr nützlich erwiesen hat. Wir arbeiten derzeit auch an der Übersetzung ausgewählter Texte

und Informationen in die Deutsche Sprache.

Wir nutzen auch andere „neue“ Medien. Auf "Facebook" können wir unter "SPKD Prosvjeta, Österreich" gefunden werden. Das Interesse wächst auch hier, langsam aber stetig.

In der Zwischenzeit haben wir auch die Arbeit an mehreren langfristigen pädagogischen Projekten gestartet, die einerseits eine Förderung unserer Kultur und Sprache (vor allem unter der Jugend) darstellen, und andererseits intensivieren wir so unsere Präsenz in der lokalen multikulturellen Szene.

Pädagogische und Bildungsprojekte

Besonders wichtig sind die Projekte: "spirituelle Gespräche" und "Lernhilfe." Die Idee der "spirituellen Gespräche" ist es u.a. die breite Öffentlichkeit in unsere Arbeit zu integrieren. Jeden ersten Samstag im Monat veranstalten wir eine Diskussionsrunde zu wichtigen Themen in den Bereichen die für unseren Verein wichtig sind. Der Hauptredner eröffnet mit einer kurzen Einführung das Thema und im Anschluss findet ein offener Dialog statt der die kulturelle Kommunikation und Austausch fördert und uns so ein treues Publikum verschafft.

Die Redner sind Lehrer, Ärzte, Priester, Diplomaten, Journalisten, Experten... Am ersten Juni-Samstag 2012, zum Beispiel, wurde das Gespräch von SE Milovan Bozinovic, dem serbischen

Botschafter in Österreich, über "die neuen serbischen politischen und spirituellen Herausforderungen" eröffnet. Die große Auswahl an Themen und Referenten finden Sie auf unserer Website.

Von besonderer Bedeutung ist für uns das Projekt "Lernhilfe", wo neben der Unterstützung in allen wichtigen Schulfächern, auch die Verbesserung der Kenntnisse der Muttersprache angeboten wird. Erfolge verzeichnen wir auch in den Projekten "Kleine Gesprächsrunde" (Märchen für Kinder im Vorschulalter und Erlernen der kyrillischen Schrift), sowie die "Schule der Rhetorik" (für Jugendliche).

Im Zuge unserer pädagogischen Aktivitäten und kulturellen Projekte versuchen wir hartnäckig die Zahl der Abonnenten des "Neues Morgenrauen" und anderer Werke, die wichtig für die Identität unseres Volkes sind. Geistige Einheit aller Serben, überall dort, wo sie leben, ist dementsprechend unser erstes und wichtigstes Ziel.

In Zusammenarbeit mit unserer Kirche haben wir eine Menge Energie investiert, um die Eröffnung der ersten serbischen Schule in Wien zu initiieren. Intensive Kontakte und Lobbyarbeit gemeinsam mit unseren österreichischen Partnern und gleichgesinnten Organisationen sind Teile des Prozesses der noch immer im Gang ist.

Das erste Jahr ist hinter uns, auf viele weitere!

„YOUNG BOYS INNSBRUCK“ SIEGER DES 1. INTEGRATIONS-BEACHSOCCER TURNIERS IN INNSBRUCK

Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - SPO(JI)

Am Samstag, dem 23. Juni 2012 wurde das 1. Integrations-Beachsoccer Turnier in Innsbruck, unter dem Motto „ZUSAMMEN SIND WIR STÄRKER“, vom Serbisch Orthodoxen Jugendverein Innsbruck - SPO(JI), der Sportunion Tirol, dem Integrationsbüro Innsbruck und dem Österreichischen Integrationsfonds mit moralischer Unterstützung von Herrn Vizebürger Christoph Kaufmann organisiert.

Beim 1. Integrations-Beachsoccer Turnier, das in der „Beachsoase“ der Turnerschaft Innsbruck Tennisplätze stattgefunden hat, nahmen 24 Mannschaften aus 10 Herkunftsländern teil. Jede Mannschaft spielte mit vier Spielern ohne Torwart auf kleinere

Tore wie es bei klassischen Beachsoccer Turnieren üblich ist, wobei jedes Match 7 Minuten dauerte und jede Mannschaft 11 Spiele in einer von zwei Gruppen zu bestreiten hatte. Das Turnier unterstützte sogar FC „Roter Stern Belgrad“ mit einer Videobotschaft, in der Kapitän, Nikola Mikić und PR-Manager Marko Nikolovski die Organisatoren und alle Teilnehmer begrüßten und ihnen viel Erfolg beim Turnier wünschten. Zusätzlich stellte FC „Roter Stern Belgrad“ 12 Gutscheine für das erste Europa Liga Qualifikations-Heimspiel in Belgrad für die Saison 2012/13 für die Sieger des Turniers zur Verfügung.

Neben dem sportlichen Programm, gab es auch ein reiches kulturelles Rahmenprogramm: Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(JI) und der serbische Kulturverein „Ostrog“ aus Innsbruck versorgten alle Gäste des

Turniers mit kulinarischen Spezialitäten aus Serbien, wie z.B. mit serbischem Gulasch und Bohneneintopf, Čevapčići oder Pljeskavica. Es traten auch Tanzgruppen des KV „Ostrog“ und des bosnischen KV „Zlatni Ljiljani“ auf. Für die passende musikalische Stimmung sorgten, Herr Milenko Vujanović aus dem serbischen Kulturverein „Petar Kočić - Zmijanje“ aus Fügen, sowie die „Balkan fratelli band“ aus Innsbruck. Es wurde den ganzen Tag Beachsoccer gespielt, was für viele eine neue Erfahrung war, aber die gemeinschaftliche positive Stimmung blieb trotzdem auf hohem Niveau präsent und sogar das Wetter spielte mit. Am Ende gewann die älteste Mannschaft, die in diesem Kontext zugleich einen passenden Namen parat hatte. Der Sieger des 1. Integrations-Beachsoccer Turniers in Innsbruck waren die „Young Boys Innsbruck“, die im Finale die „Ghana Allstars“ mit 1:0 besiegten. An dieser Stelle ist es interessant zu erwähnen, dass die „Young Boys Innsbruck“, die in ihrer Gruppe Erster waren und dass mit einer Tordifferenz von 21:1, die einzige Niederlage des Turniers gegen die „Ghana Allstars“ in der Gruppenphase mit 1:0 hinnehmen mussten. Den Siegern wurde bei der Siegerehrung der Pokal mitsamt Medaillen und 12 Gutscheinen für Karten von FC „Roter Stern Belgrad“ überreicht. Die zweitplatzierten „Ghana

Turniers mit kulinarischen Spezialitäten aus Serbien, wie z.B. mit serbischem Gulasch und Bohneneintopf, Čevapčići oder Pljeskavica. Es traten auch Tanzgruppen des KV „Ostrog“ und des bosnischen KV „Zlatni Ljiljani“ auf. Für die passende musikalische Stimmung sorgten, Herr Milenko Vujanović aus dem serbischen Kulturverein „Petar Kočić - Zmijanje“ aus Fügen, sowie die „Balkan fratelli band“ aus Innsbruck.

Es wurde den ganzen Tag Beachsoccer gespielt, was für viele eine neue Erfahrung war, aber die gemeinschaftliche positive Stimmung blieb trotzdem auf hohem Niveau präsent und sogar das Wetter spielte mit.

Am Ende gewann die älteste Mannschaft, die in diesem Kontext zugleich einen passenden Namen parat hatte. Der Sieger des 1. Integrations-Beachsoccer Turniers in Innsbruck waren die „Young Boys Innsbruck“, die im Finale die „Ghana Allstars“ mit 1:0 besiegten. An dieser Stelle ist es interessant zu erwähnen, dass die „Young Boys Innsbruck“, die in ihrer Gruppe Erster waren und dass mit einer Tordifferenz von 21:1, die einzige Niederlage des Turniers gegen die „Ghana Allstars“ in der Gruppenphase mit 1:0 hinnehmen mussten.

Den Siegern wurde bei der Siegerehrung der Pokal mitsamt Medaillen und 12 Gutscheinen für Karten von FC „Roter Stern Belgrad“ überreicht. Die zweitplatzierten „Ghana

Bild: Teil der Fußballsektion von SPO(JI), der „FC Spoji!“

Allstars“, sowie beide drittplatzierte Mannschaften „Locomotive United“ und „FC Hefeweizen hell“ bekamen ebenfalls Medaillen.

Im Namen aller Institutionen die in der Organisation des 1. Integrations-

humanitäre Tätigkeit ebenfalls im Vordergrund, da der gesamte Ertrag des Turniers dem ehemaligen Torwart von FC „Roter Stern Belgrad“ und „RSC Anderlecht“, Zvonko Milojević zu Gute

Beachsoccer Turniers in Innsbruck beteiligt waren, wollen wir nochmals betonen, dass das Ziel dieses Turniers - das Verbinden von Menschen verschiedenster Herkunft innerhalb Tirols - durch Sport, Freundschaft, Fairness und korrekte Zusammenarbeit erreicht wurde. Dabei steht die

geht, der sich seit einem schweren Autounfall im Jahre 2007 in der Rehabilitation befindet. Obwohl wir beim 1. Integrations-Beachsoccer Turnier einen weiteren Schritt in Richtung erfolgreicher Integration gemacht haben, denken wir, dass wir das noch viel zu tun ist.

ZUSAMMEN SIND WIR STÄRKER,

**Serbisch Orthodoxer Jugendverein
Innsbruck - SPO(JI),
Sportunion Innsbruck,
Integrationsbüro Innsbruck,
Österreichischer Integrationsfonds**

Bild: Das Team des Organisationskomitees - aus jeder Organisation mind. ein Vertreter

Bild: Balkan fratelli Band aus Innsbruck

Tanzgruppe des Kulturvereins „Ostrog“

FÜR DIE FAMILIE NIKOLIĆ WURDE EIN TRAUM WAHR

Autor: Igor Stevanović, Organisation für humanitäre Hilfe - Srbi za Srbe, Niš, Serbien

unsere Organisation Baumaterialien im Wert von 8152 € bereitgestellt.

Nach fast einem Jahr harter Arbeit der ganzen Familie erschien das neue Familienheim in neuem Glanz. Auf einer Wohnfläche von 70m³ kann die Familie nun ein menschenwürdiges Leben führen und bedankt sich in diesem Sinne bei allen Spenderinnen und Spendern, ohne die all das nicht möglich gewesen wäre.

Nach fast einem Jahr hat die Organisation für humanitäre Hilfe – Srbi za Srbe ein weiteres großes Projekt abgeschlossen – die Familie Nikolić mit ihren 12 Kindern erhielt endlich ein menschenwürdiges Zuhause. Die Familie lebte vor der Realisierung des Projekts in einem kleinen zwei-Zimmer Haus mit insgesamt 180 € Monatseinkommen. Das größte Problem war, dass aufgrund der großen Anzahl an Kindern es einfach keinen Platz im Haus gab. Allein in einem kleinen Zimmer mit drei Betten schliefen sechs Kinder, während die anderen bei Nachbarn und Verwandten untergebracht waren.

ein größeres Haus zu errichten und so genügend Platz für alle Kinder zu schaffen. Die Realisierung des Projekts wurde durch den Umstand erheblich erleichtert, dass der Familienvater jahrelang in der Baubranche tätig war. Aufgrund seiner Expertise konnte er so mithilfe seiner älteren Söhne einen Großteil der Bauarbeiten selbst durchführen. Zu diesen Zwecken hat

In Zusammenarbeit mit der Familie haben wir beschlossen auf der bestehenden Bausubstanz

NEUE HUMANITÄRE HILFE VON SPO(J)I FÜR DIE SERBEN AM KOSOVO UND METOCHIEN

Autor: Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I

Bild: Vladimir Vlajić, Miloš Stojković mit Milorad und Emilija Dejković aus dem Dorf Novake bei Prizren

Am Sonntag, dem 22. Juli 2012 besuchten Mitglieder des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I die serbische Bevölkerung im Kosovo und Metochien im Rahmen einer neuen humanitären Hilfsaktion, in der Hilfe im Wert von 2.000 Euro bereitgestellt wurde.

Eine weitere humanitäre Hilfsaktion des Jugendvereins SPO(J)I im Kosovo und Metochien wurde in die Tat umgesetzt. Diesmal mit Hilfe von Herrn Miloš Stojković, einem Vertreter der Bewegung „Kosovski Božuri“ aus der Enklave Kosovska Vitina.

Bild: Vor der Serbisch-Orthodoxen Kirche zum Heiligen Georg in Prizren

Die erste Station war die im Süden der Provinz gelegene Stadt Prizren, wo heute nur noch 15 Serben leben. In Prizren nahmen Vladimir Vlajić, Obmann und einer der Gründer von SPO(J)I und Ivan Milošević, einer der

Vetreter von SPO(J)I in Serbien zusammen mit Miloš Stojković, an der Heiligen Liturgie in der serbisch-orthodoxen Kirche zum Heiligen Georg teil, die von albanischen Extremisten 2004 zerstört und kürzlich restauriert wurde. In dieser Kirche dient Vater Slobodan Djurić (geboren 1989), der der erste serbische Priester in Prizren seit langer Zeit ist. Er lebt im Pfarrhaus zusammen mit seiner Frau (geboren 1991), wo er seit dem ersten Tag in Prizren für ein friedliches Zusammenleben kämpft.

Vater Slobodan kauften wir eine neue Priesterrobe im Wert von 280 Euro in der Kirchenwerkstätte MITRA in Niš, mit der er die Heiligen Liturgien in Prizren in Gegenwart der Serben, die die Stadt noch nicht verlassen haben, halten kann. Vater Slobodan erzählte uns, dass er in den ersten Monaten nach seiner Rückkehr in Prizren mit enormen Druck von Seiten der albanischen Mehrheit kämpfen musste, da diese nicht akzeptieren konnte, dass nach vielen Jahren wieder ein serbischer Priester in Prizren lebt.

Deswegen ging Priester Slobodan jeden Tag mit seiner Priesterbekleidung in der Stadt spazieren oder einkaufen, damit sich die Albaner an den serbischen Priester gewöhnen konnten. Es bereitete uns es eine große Freude, dass wir

einen solchen Helden zusammen mit den anderen übriggebliebenen Serben in Prizren kennenlernen durften. In Prizren haben wir auch Familie Dejković eine finanzielle Hilfe bereitgestellt. Die Familie zählt fünf Mit-

glieder: Vater Milorad, Mutter Milica und ihre drei Kinder Emilija (3 Jahre), Doroteja (2 Jahre) und Mihajlo (1,5 Monate). Niemand in der Familie hat einen Job und sie leben von staatli-

Bild: Vertreter von SPO(J)I mit Milica und Evica Djordjević aus Prizren

cher Sozialhilfe. Milorad hilft Vater Slobodan so viel wie er kann während der Heiligen Liturgie und überhaupt in der Kirche. Wir halfen Familie Dejković mit einer finanziellen Hilfe in Höhe von 125 Euro mit dem Wissen, dass sie das Geld in bester Weise investieren werden, um sich das harte Leben als Minderheit in einer mehrheitlich von Albanern bewohnten Gebiet zu erleichtern.

Danach besuchten wir das serbisch-orthodoxe Kloster der Heiligen Erzengel (Sveti Arhangeli) in der Nähe von Prizren, dass auf dem Weg zur Gemeinde Štrpce liegt, wo Mönch Mihailo und die kleine Milica Djordjević (6 Jahre) auf uns warteten. Milica ist

Bild: Zu Besuch bei Familie Šubarić aus Sevce

heute das einzige serbische Kind in dieser Gegend, wo sie mit ihrer Mutter Evica wohnt. Der kleinen Heldin Milica und ihrer Mutter übergaben wir eine finanzielle Hilfe von 125 Euro, damit sie die Stromkosten bezahlen können. Mönch Mihailo, der in einer guten Bekanntschaft mit Vater Vidoslav Vujasin aus Innsbruck ist, zeigte uns das Kloster der Heiligen Erzengel oder besser gesagt die Überreste davon, da das Kloster in seiner Geschichte mehrmals zerstört und bis auf die Grundmauern verbrannt wurde - das letzte Mal am 17. März 2004 im Pogrom gegen die Serben im Kosovo. Nur ein kleiner Teil des Klosters wurde seitdem erneuert.

Bild: Abschied von den serbischen Familien aus Štrpce mit dem Versprechen, dass wir uns bald wiedersehen werden

Nachdem wir in Prizren waren und das Kloster der Heiligen Erzengel besuchten gingen wir in die serbische Enklave Štrpce, wo wir drei Familien halfen. Der Familie Šubarić aus dem Dorf Sevce, die fünf Mitglieder hat: Die alleinerziehende Mutter Nataša, ihre Söhne Lazar (15 Jahre), Nikola (13 Jahre), Filip (11 Jahre) und Luka (9 Jahre). Familie Stojković aus dem Dorf Jažince, die vier Mitglieder hat: Vater Boban (geboren 1977), Mutter Radica (geboren 1981) und ihre Söhne Simon (3,5 Jahre) und Nikolaj (1,5 Jahre). Familie Pešić aus dem Dorf Brezovica, die drei Mitglieder hat: Vater Miroljub, Mutter Velika und ihre Tochter Jelena (geboren 1987). Allen Familien in der serbischen Enklave Štrpce halfen wir mit dem Kauf von Lebensmitteln, Hygieneartikeln, Baby-Produkten, Staubsaugern und ähnlichen Waren im

Wert von 220 Euro pro Familie, wobei wir alle Produkte in einem serbischen Supermarkt im Zentrum von Štrpce kauften.

Natürlich verbrachten wir auch einige Zeit im Gespräch mit den Familien, die sehr erfreut über unseren Besuch und die humanitäre Hilfe waren. So erfuhren wir, dass der Ehemann von Nataša Subarić in Russland bei einem Arbeitsunfall starb. Nataša Šubarić ist eine alleinerziehende Mutter ohne Job, die ihre Familie von einer Sozialhilfe und Pension von gerademal 100 Euro pro Monat ernährt. Wir sind dementsprechend sehr froh, dass wir ihnen mit unserer Hilfe auch einen Teil der Besorgnisse für ihre

Familienpatronsfest, den Erzengel Gavriilo, der am 26. Juli gefeiert wird, besorgen konnten. Boban und Radica Stojković aus Jažince sind ebenfalls arbeitslos und leben als Untermieter bei einer monatlichen Miete von 80 Euro, wobei sie von der Sozialhilfe zwischen 50 und 100 Euro monatlich bekommen. Familie Pešić wurde aus

klave vertraut machte und mit dem wir vor der Abfahrt nach Kosovska Vitina noch zum Mittagessen in ein serbisches Gasthaus Namens „Lovac“ im Zentrum von Štrpce gingen. Der Besuch im serbischen Gasthaus bereitete uns eine wahre Freude, da wir lauter fröhliche Serben sahen, die in ihrer schwierigen Situation trotzdem nicht aufgeben.

Bild: In einem serbischen Supermarkt in Vitina besorgen wir die humanitäre Hilfe für Familie Nisić

Nach unserem Besuch in Štrpce führte uns der Weg in die gemischte Gemeinde Kosovska Vitina, wo wir nach Beendigung der humanitären Aktion

Uroševac vertrieben und lebt in Brezovica als Untermieter, wobei sie einen Mindestlohn von 100 Euro monatlich erhalten mit dem sie versuchen ihre Tochter Jelena zu unterstützen, die eine sehr gute Psychologiestudentin an der Universität von Kosovska Mitrovica ist.

In Štrpce lernten wir auch einige Serben kennen, sowie den Assistenten des Bürgermeisters, unseren neuen Freund Sladjan, der uns mit der schwierigen Situation in der serbischen En-

Bild: Zu Besuch bei Familie Jerinić aus Grnčar

unseren kurzen Aufenthalt in der Wiege des serbischen Volkes beendeten. In Kosovska Vitina haben wir drei Familien geholfen. Familie Jerinić aus dem Dorf Grnčar, die sechs Mitglieder

hat: Großvater Srećko und Großmutter Snežana, Vater Ivica und Mutter Jasmina, mit ihren Töchtern Isidora (4 Jahre) und Bojana (3 Jahre), die seit ihrer Geburt an einer seltenen Hüfterkrankung leiden und mehrmals pro Jahr wegen schwierigen Operationen nach Niš oder Belgrad fahren müssen. Familie Nisić aus Kosovska Vitina, die fünf Mitglieder hat: Mutter Leposava, Sohn Žikica und seine Frau Snežana, sowie Žikicas Brüder Trajan und Ivica, der psychisch krank ist. Familie Simić ebenfalls aus Kosovska Vitina, die sechs Mitglieder hat: Großvater Zoran und Großmutter Stanislava, das Ehepaar Dalibor und Sanja mit ihrem Sohn Andreja (4 Jahre) und Dalibors Bruder Srdjan. Alle Familien die wir in Kosovska Vitina besuchten sind arbeitslos und leben von der Sozialhilfe mit der sie nicht alle Ausgaben decken können. Wir halfen ihnen mit dem Kauf von Lebensmitteln, Hygieneartikeln, Baby-Produkten, Kleidung und ähnlichen Notwendigkeiten in einem Wert von 220 Euro pro Fami-

lie, wobei wir alle Produkte in einem serbischen Laden in Kosovska Vitina kauften. In Kosovska Vitina besuchten wir außerdem die Familie von Ilija Mirković, die sechs Mitglieder hat, die SPO(J)I-Obmann Vladimir Vlajić mit seinem Bruder Filip im Rahmen des Projektes „Patenschaft für serbische Kinder im Kosovo“ der Jugendgemeinschaft zum Heiligen Sava aus Wien, finanziell unterstützt. Neben der oben genannten humanitären Unterstützung überreichten wir allen Familien die dritte Ausgabe der ersten serbischen Jugendzeitschrift „Informations- und Integrationszeitschrift Spoji!“ und Bilder mit der Unterschrift des serbischen Fußballnationalteamspielers Aleksandar Ignjovski, die er per SPO(J)I an die serbischen Kinder im Kosovo schickte. Die restlichen finanziellen Mittel (150 Euro) wurden für Benzin- und andere Reisekosten aufgebraucht.

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I nützt diese

Gelegenheit um sich noch einmal bei allen Spendern und Menschen guten Willens zu bedanken, die in der Bereitstellung von Mitteln im Rahmen unseres humanitären Fonds für Kosovo und Metochien geholfen haben und ohne deren Hilfe es nicht möglich gewesen wäre den serbischen Familien in der südserbischen Provinz zu helfen. Wir bedanken uns auch bei unseren Freunden, Miloš Stojković aus der Bewegung „Kosovski Božuri“ und bei allen die uns in der Organisation und bei den Besuchen der serbischen Familien im Rahmen dieser Hilfsaktion geholfen haben. Dabei müssen wir hinzufügen, dass es noch Hoffnung gibt und das nicht alles verloren ist, solange unsere Helden, die wir besuchten, die Heimat ihrer Vorfahren nicht verlassen und weiter für ihre Menschenrechte kämpfen, um auf ihrem Land leben zu dürfen.

Wir geben nicht auf - KOSOVO IST SERBIEN!

TIROLER HELFEN ZVONKO MILOJEVIĆ

Autor: Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I

Am Dienstag, dem 24. Juli 2012 besuchte der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I den legendären Torhüter von FC Roter Stern Belgrad und Jugoslawiens, Zvonko Milojević, der 2007 nach ei-

nem schweren Autounfall an den Rollstuhl gefesselt wurde. Mitglieder des Jugendvereins SPO(J)I überreichten Zvonko Milojević im Kurort Ribarska Banja, wo er sich seit 5 Jahren Therapien unterzieht, eine finanzielle Unterstützung in Höhe von 1.000 Euro, die zum Teil durch das „1. Beachsoccer-Integrationsturnier“ in Innsbruck bereitgestellt wurden. Das Turnier fand Ende Juni 2012 unter dem Motto „Zusammen sind wir stärker“ in Organisation des Serbisch

Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I, der Sportunion Tirol, des Österreichischen Integrationsfonds und des Integrationsbüros Innsbruck, statt. FC Roter Stern Belgrad unterstützte das Turnier als Schirmherr mit einer Videobotschaft des Mannschaftskapitäns Nikola Mikić und stellte für die Sieger des Turniers 12 Karten für das erste Europa League Qualifikations-Heimspiel am Marakana Stadion in Belgrad für die Saison 2012/2013 zur Verfügung. Der Rest der humanitären Hilfe wurde aus einem der humanitären Fonds des Jugendvereins SPO(J)I, sowie durch freiwillige Spenden von Menschen guten Willens und Freunden von SPO(J)I gesammelt. So wurde die finanzielle Hilfe von 1.000 Euro bereitgestellt, die dazu bestimmt ist Zvonko Milojević in

seinen Therapien und in seinem Kampf wieder gehen zu können, zu unterstützen. Als er den Unfall hatte, prognostizierten die Ärzte, dass er nicht einmal in der Lage sein wird in

einem Rollstuhl zu sitzen, aber Zvonko gewann die erste Etappe im größten Kampf seines Lebens und schaffte es vom Bett in den Rollstuhl und wir glauben daran, dass er es mit tagtäglichen Anstrengungen und mit der Hilfe Gottes auch aus dem Rollstuhl schaffen wird.

Dass der legendäre Torwart Zvonko Milojević seine positive Energie und seinen Willen mit seinem schwierigen Schicksal zu kämpfen nicht verloren hat, konnten die Mitglieder des Jugendvereins SPO(J)I in direktem Kontakt mit Zvonko im Kurort Ribarska Banja bemerken, wo sich der ehemalige Profisportler seit mehreren Jahren in Therapie befindet. Vertreter von SPO(J)I kamen aus Österreich, aus Petrovac an der Mlava, Kruševac und Sokobanja um einem großen Sportler, aber einem noch größeren Menschen und Kämpfer für das Leben eine Hilfe zu überreichen in der Hoffnung, dass er bald wieder auf eigenen Beinen gehen wird.

Einen Tag nach dem Besuch bei Torhüter Zvonko Milojević reisten Vertreter von SPO(J)I nach Belgrad, wo sie mit den Gewinnern des Turniers in Innsbruck, den „Young Boys Innsbruck“, die 12 Karten direkt am Marakana Stadion von FC Roter Stern für das Europa League Qualifikationsspiel gegen Naftan aus Weißrussland abholten, das am Donnerstag, dem 26. Juli stattfand und mit einem Ergebnis von 3:3 endete, was dem serbischen Team das Ticket zur

nächsten Runde sicherte. Direkt vor dem Europa League Spiel in Belgrad trafen sich Mitglieder des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I in der VIP-Lounge

des größten serbischen Fußballstadions mit Zvonko Milojević, was für Freude auf beiden Seiten sorgte.

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I bedankt sich bei dieser Gelegenheit noch einmal bei allen Menschen guten Willens, die in der Spendensammlung für die finanzielle Unterstützung des serbischen Torhüters Zvonko Milojević geholfen haben, sowie bei FC Roter Stern Belgrad, dem Schirmherren des „1. Integrations-Beachsoccerturniers“ das zum ersten Mal am 23. Juni 2012 in Innsbruck stattgefunden hat. Wir wollen allen jungen Menschen anhand des leuchtenden Beispiels eines Zvonko Milojević eine Botschaft übermitteln: Egal in welcher schwierigen Situation ihr euch befindet - man darf nie aufhören an seine Ziele zu glauben und für sie zu kämpfen!

ABSETZBARKEIT VON SPENDEN IN GREIFBARER NÄHE

Autor: Organisation für
humanitäre Hilfe - Srbi za Srbe

Anfang August haben sich Mitglieder der „Organisation für humanitäre Hilfe“ - „Srbi za Srbe“ aus Serbien, Österreich und der Schweiz zu einem Arbeitsgespräch in Zürich und Thun versammelt. Das Hauptthema des Treffens war die Registrierung einer eigenständigen Niederlassung des Vereins in der Schweiz und das Erlangen des ZEWÖ-Zertifikats, welches künftig unseren Spendern in der Schweiz ermöglichen sollte ihre Spenden steuerlich abzusetzen. Außerdem wurde der in Österreich bereits laufende Prozess zur Erreichung der Absetzbarkeit von Spenden analysiert und weitere Schritte in Planung gesetzt wie z.B. die Eröffnung einer Vereinskanzlei und die Errichtung einer deutschsprachigen Internetseite. Sofern die Pläne unserer österreichischen Niederlassung zeitgemäß realisiert werden, wird unsere Organisation als erster serbischer Verein den begünstigten Spendenempfängerstatus erlangen.

Kinder sind unsere Zukunft!

EIN NEUES ZUHAUSE FÜR DIE FAMILIE BALOVIĆ

Autor: Organisation für
humanitäre Hilfe - Srbi za Srbe

Zu Besuch bei der Familie Balović

Im kleinen Bergdorf Rajetiće (nahe Novi Pazar) lebt die sechs-köpfige Familie Balović in nun bescheiden Verhältnissen – Vater Tihomir, Mutter

Das alte abruchsreife Haus

Milica und ihre Kinder: Verica (1998), Veljko (1999), Sarah (2003) und Christina (2005). Beim ersten Besuch im Oktober letzten Jahres fanden Aktivisten der Organisation für humanitäre Hilfe – Srbi za Srbe eine eher düstere Situation vor und vergewisserten sich, dass die Familie mit vielen Proble-

Vor dem neuen Zuhause

men konfrontiert ist. Das alte, baufällige und praktisch aus Brettern, Stöcken und Schlamm errichtete Zuhause der Familie befand sich in unwegsamem Gelände. Hohlräume und Risse erstreckten sich vom Fundament bis zum Dach. Im ganzen Haus konnte man nur einen einzigen Raum von 15 Quadratmetern nützen, in welchem alle Mitglieder den Winter verbringen mussten.

Eine solch schwierige familiäre Situation hat uns zutiefst schockiert, aber auch im Bestreben bekräftigt schnell zu reagieren und Hilfe zu leisten. Viele Spender mit einem großen Herzen haben sich an dem Projekt zur Hauserrichtung für die Familie Balović beteiligt, und dank ihnen ist der Bau eines neuen Zuhauses zum Großteil erfolgreich umgesetzt.

Bis jetzt wurden für Materialien, Bauarbeiten, die Einführung von Elektrizität, sowie für andere Baukosten rund 10.000 Euro aufgebracht. Obwohl die Arbeiten weit fortgeschritten sind, gibt es noch viel zu tun bis zum endgültigen Einzug ins neue Heim. Wir hoffen die restlichen Arbeiten vor dem Wintereinbruch zu realisieren

Die Hauserrichtung läuft auf Hochtouren

und bedanken uns an dieser Stelle nochmals herzlich bei allen Spenderinnen und Spendern die mit ihrer Unterstützung dieses Projekt überhaupt erst möglich gemacht haben.

SPO(J)I BEIM EMPFANG IM MINISTERIUM FÜR KULTUR UND INFORMATION DER REPUBLIK SERBIEN

Autor: Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I

Am Donnerstag, dem 16. August 2012 wurden Vertreter des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I offiziell im Ministerium für Kultur und Information der Republik Serbien von Minister Bratislav Petković und dem Leiter seines Kabinetts, Herrn Miroslav Janković in Belgrad empfangen.

In der Delegation des Jugendvereins SPO(J)I waren Obmann und einer der Gründer Vladimir Vlajić, der aktuelle Kassier und einer der Gründer Filip Vlajić, sowie Mitglieder des SPO(J)I - Zweigs in Serbien mit dem Sitz in Petrovac an der Mlava, Stevan Janošević und Darko Prokić. Beim offiziellen Empfang beim Minister für Kultur und Information, Herrn Bratislav Petković, stellte die Delegation des Jugendvereins SPO(J)I die Geschichte und die Ziele der Organisation vor, sowie einzelne Projekte in den Bereichen Bildung, Kultur, soziale und humanitäre Bereiche, in denen SPO(J)I beteiligt ist, wobei der Schwerpunkt auf der Informations- und Integrationszeitschrift „Spoji!“ als Projekt des pädagogischen und kulturellen Bereichs lag, die der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I gegen Ende des Jahres 2010

ins Leben gerufen hat und in der zwei Partnerorganisationen beteiligt sind - die „Organisation für humanitäre Hilfe- Srbi za Srbe“ und der serbische Bildungs- und Kulturverein „Prosvjeta - Austria“. Exemplare der Zeitschrift „Spoji!“ wurden auch dem Minister für Kultur und Information, Herrn Bratislav Petković und dem Leiter seines Kabinetts, Herrn Miroslav Janković übergeben, die sich positiv über die Zeitschrift äußerten.

Nach der Exposition der Vertreter von SPO(J)I, stellten der Minister für Kultur und Information Bratislav Petković und Herr Miroslav Janković uns vor in welchen Rahmenbedingungen sie dem Serbisch Orthodoxen Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I in seiner Arbeit helfen können. Das wären vor allem Projekte von nationaler und kulturel-

ler Bedeutung, sowie die Unterstützung in der Kooperation und im Kontakt mit dem Büro der Diaspora.

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I möchte diese Gelegenheit nochmals nützen und dem Minister für Kultur und Information der Republik Serbien, Herrn Bratislav Petković zur Wahl für so eine wichtige Position gratulieren, in der Hoffnung, dass es in Serbien durch

seine zukünftige Arbeit zur Verbesserung des kulturellen Lebens und zur Erhöhung des Bewusstseins über die Erhaltung alter Traditionen und der Kultur des serbischen Volkes kommt. Wir möchten uns auch noch einmal beim Herrn Minister für seine Zeit und für die Unterstützung in zukünftigen Projekten bedanken und wir betonen, dass wir sehr positiv von der angenehmen und patriotischen Atmosphäre im Ministerium für Kultur und Information überrascht sind, die unserer Meinung nach ein Indiz dafür ist, dass es mit patriotischen Grundsätzen und offener Zusammenarbeit in naher Zukunft zu positiven Veränderungen in Serbien kommen kann.

Културно-уметничко друштво „Острог“

Etrichgasse 16, 6020 Innsbruck, AUSTRIA

контакт: +43 650 844 82 77

председник - Бране Санчанин

ПОСЕТИТЕ НАС НА ФЕЈСУ И У НАШИМ ПРОСТОРИЈАМА!

INTERESSANT!

STUDIERENDE AUS DER DIASPORA BEIM PRAKTIKUM IN PIROT

Quelle: Radio-Television Serbiens RTS, www.rts.rs - 27. Juli 2012

Zwei Studenten aus Niš und Belgrad, die in den USA und Schweden studieren, nahmen im Rahmen des Projektes „Lerne Serbien kennen“ an einem dreiwöchigen Praktikum in Pirot teil. Die Studenten sagten, dass sie mit der Arbeit zufrieden sind und dass sie die Gelegenheit nützten die Arbeit von Gemeinden, Unternehmen, Institutionen und freien Handelszonen kennenzulernen. Die freie Handelszone Pirot befindet sich auf Platz 41 der Top Handelsgebiete der Welt.

Aleksandra Radojević (21) aus Niš, die in Los Angeles Wirtschaftswissenschaften und Spanische Sprache und Literatur studiert und Vladimir

Živadinović (28) aus Belgrad, ein Student des Masterstudiums Public Health in Schweden, waren Teil des Programms, das die Nationale Allianz für lokale Wirtschaftsentwicklung (NALED) in Zusammenarbeit mit dem Ministerium für

Religion und Diaspora der Republik Serbien zum zweiten Mal in Folge durchführt.

Sreten Savanov, Mitglied des Gemeinderates von Pirot, sagte auf der Pressekonferenz, dass das Angebot für ein Praktikum von Auslandsstudenten auf Grund des Zertifikates von NALED erhalten wurde.

„Die Studenten lernten die Arbeit von Gemeinden, Unternehmen, Institutionen und freien Handelszonen kennen. Unsere Gemeinde wird in diesen und ähnlichen Aktivitäten zur Förderung und Promotion von Pirot und Serbien teilnehmen“, sagte Savanov und fügte hinzu, dass das Ziel solcher

Projekte ist, dass serbische Studenten aus dem Ausland zurückkehren und in Serbien arbeiten.

Vladimir Živanović sagte, dass das Praktikum von Vorteil war, da sie so die Arbeit der Gemeinde, sowie der Sanitär-, Pharmazie- und Gesundheitseinstitute kennenlernen konnten.

„Ich sah wie eine Gemeinde funktioniert und wie das Leben der Bürger verbessert wird. Eine Gemeinde mit wenig Mitteln, schafft es eine große Anzahl von Investitionen zu realisieren die auch über EU-Fonds erreicht werden“, sagte Vladimir. Aleksandra Radojević sagte, dass sie mit dem Praktikum in der freien Handelszone Pirot sehr zufrieden war.

„Wir machten Bekanntschaft mit den Unternehmen, die in dieser Zone tätig sind, wobei das größte „Tiger Tyres“ des französischen „Michelin“ ist. Wir besuchten alle Sektoren der Zone, vertrauten uns mit den Projekten an und sahen was man im Bereich der Infrastruktur noch machen muss damit die Industriezone weiter wächst“, sagte Aleksandra.

FEUERWEHRMÄNNER AUS NIŠ: DIE VERTEIDIGUNG DER HALBINSEL ATHOS WAR EINE EHRE UND EIN PRIVILEG

Quelle: www.telegraf.rs - 16. August 2012

Aufgrund des dichten Rauchs sah man nicht einmal mehr die Küste, auch nicht das Meer - wir konnten gerade noch atmen. Der Brand war 30 Kilometer lang und hat bis zu 3.500 Hektar des Klosterwaldes überdeckt. Unsere Leute waren von fünf Uhr morgens bis Mitternacht auf dem Feld, niemand dachte über das eigene Wohl nach, sondern nur darüber wie man das Kloster am besten verteidigen konnte - sagt Miodrag Popović von der Feuerwehr Niš.

Die serbischen Feuerwehrleute, die fünf Tage lang mit dem Feuer kämpften, das die griechische Halbinsel Athos bedrohte, auf der sich das serbisch-orthodoxe Kloster Hilander befindet, kamen erst zu Hause an, nachdem die Mission erfolgreich beendet wurde. Müde, aber glücklich, wie sie sagen, ist ihnen der 18-stündige Arbeitseinsatz nicht schwer gefallen und da sie so eines der ältesten Klöster

Südosteuropas vor dem Untergang bewahren konnten.

Miodrag Popović, von der Feuerwehr Niš sagt, dass sich all seine Kollegen für diese Aufgabe freiwillig gemeldet haben .

- Es wurden zwölf Männer ausgewählt und obwohl wir wussten was uns dort erwartet, waren wir überglücklich, weil wir denken, dass die Auswahl zur Verteidigung der Halbinsel Athos eine Ehre und ein Privileg ist. Das was uns dort erwartete ist schwer zu beschreiben. Als wir uns mit der Fähre dem Ziel näherten ist uns klar gewor-

den, dass wir ein solches Feuer noch nie zuvor gesehen haben. Wegen dem dichten Rauch sah man nicht einmal die Küste, auch nicht das Meer - wir konnten gerade noch atmen. Der Brand war 30 Kilometer lang und bis zu 3.500 Hektar des Klosterwaldes brannten. Unsere Leute waren von fünf Uhr morgens bis Mitternacht auf dem Feld, niemand dachte über das eigene Wohl nach, sondern nur darüber wie man das Kloster am besten verteidigen konnte. Nur einhalb Kilometer trennten uns von einer Katastrophe, aber wir wichen

dem Feuer nicht um das geringste aus - sagt Popović.

Seine Kollegen Branislav Stojanović, Vladica Janković und Dejan Randelović sagen, dass sie unter großem Druck standen, da ihnen bewusst war wofür sie kämpften.

- Die ganze orthodoxe Welt schaute auf uns und wir sind sehr glücklich, dass wir das Kloster Hilandar aus dem 12. Jahrhundert retten konnten. Ich weiß nicht, wie wir nach Serbien hätten zurückkehren können, wenn wir diese Aufgabe nicht erfüllt hätten - sagt Randelović.

DAS MEER IST SALZIG...

Quelle: Radio-Television Serbiens RTS, www.rts.rs - 27. August 2012

Die französische NGO „Solidarite Kosovo“ verbrachte mit 40 Kindern aus den serbischen Enklaven im Kosovo 10 Tage in der montenegrinischen Küstenstadt Igalo. Für die meisten Kinder war das der erste Sommerausflug überhaupt. Sie lernten zu schwimmen und besuchten die Sehenswürdigkeiten von Montenegro. Die Kinder aus den serbischen Enklaven im Kosovo verbrachten 10 Tage, vom 15. bis zum 25. August, in Igalo, in Montenegro. Ihren ersten Sommerurlaub organisierte die französische humanitäre Organisation „Solidarite Kosovo“.

Die meisten Kinder aus Štrpce, Gračanica, Kosovska Kamenica und Gnjilane sahen das Meer zum ersten Mal.

„ Das Wasser ist so salzig!“, staunte Miloš aus Kosovska Kamenica.

Neben dem täglichen Baden im Meer,

waren die Kinder in der Lage, sich mit einer Vielzahl von Aktivitäten zu beschäftigen - Kunst und Unterhaltung - wie zum Beispiel Malen, Theater oder Schach.

Die Kinder hatten auch vier Ausflüge. Sie sahen den Kanli-Turm in Herceg Novi, die Küste von Mamula, Žanjice, Perast, Kotor und Cetinje. Sie besuchten auch das Mausoleum von Njegoš am Lovćen.

Auf dem Heimweg in ihre Heimat, die südserbische Provinz Kosovo, besuchten sie auch das serbisch-orthodoxe Kloster Ostrog. Dieses Projekt wurde in Zusammenarbeit mit der serbisch-

orthodoxen Diözese von Raška und Prizren und der humanitären Assoziation SUN aus Niš organisiert.

600 Spender aus Frankreich ermöglichen mit ihren Spenden den Kindern zum ersten Mal einen Sommerurlaub zu genießen und sich Badehosen, Handtücher, T-Shirts oder Sandalen zu kaufen. Im Gegenzug schickten die Kinder den französischen Spendern Postkarten aus Montenegro.

Arno Gujon gründete die Organisation „Solidarite Kosovo“ im Jahre 2004 mit dem Ziel den meistgefährdeten Serben im Kosovo und Metochien zu helfen und in Frankreich sein Volk mit der Ausgabe einer dreimonatigen Zeitschrift über die tatsächlichen Geschehnisse im Kosovo zu informieren. Die Arbeit dieser Organisation wurde zur vornehmsten Tat 2012 gekürt.

NAUKA – EIN KAMPFSTIL MIT SERBISCHEN WURZELN

Autoren: Delon und Daniel Stojanović, Gründer des Projektes NAUKA

NAUKA ist ein europäischer Kampfstil und bietet Training für realistische Selbstverteidigung. Ziel ist es Menschen in unserer Zeit sicherer leben zu lassen und ihnen gleichzeitig ein interessantes Hobby zu liefern.

Die Zentrale liegt derzeit in Deutschland und wird von den beiden Brüdern Delon und Daniel Stojanovic geführt. Dort bekommt man reguläres Training, Privattraining, Seminare und Spezialkurse für verschiedene Personengruppen.

Freiheit und Gesundheit waren schon immer die höchsten Güter des Menschen. Da diese aber stets in Gefahr sind, versuchen wir sie zu schützen. So war es auch in unserer Geschichte.

Ursprung

NAUKA stammt ursprünglich aus Serbien und seine Wurzeln reichen mittlerweile knapp 100 Jahre zurück.

Nachdem unser Urgroßvater, Blagoje Stojanović aus dem Ersten Weltkrieg nach Hause kam, führte der junge Händler und Abenteurer erfolgreich seinen Handel mit Wein weiter. In dieser Zeit reisten er und seine Leute mit Pferdekarren und zu Fuß durch unzählige Landstraßen, Wälder, Gebirge, Tavernen und Häfen auf dem Balkan und im Europa des 20. Jahrhunderts. Diese Reisen waren sehr gefährlich und man wurde schnell Opfer von Banditen, Attentätern oder Raufbolden. Nachdem er einige seiner Leute

verloren hatte, entwickelte Blagoje eine Methode sich selbst zu verteidigen. Dabei stützte er sich auf seine Vorliebe für die alten slawischen Volkskampfkünste, der Taktiken von Widerstandskämpfern und seine Erfahrungen aus dem Krieg. Der Stil sollte funktionieren - gegen mehrere Gegner, in allen Positionen, unter jeglichen Umständen, mit und ohne Waffen. Seine Kraft holte er aus seinem Glauben, sein Leben schützte er mit seinem Kampfstil, der zu dieser Zeit noch keinen Namen hatte.

Seine Lehren übernahm sein Sohn, unser Großvater, welcher sie nach dem zweiten Weltkrieg an seine Söhne, unseren Vater und unseren Onkel, weitergab. Somit wurde der Stil ständig weiterentwickelt.

In ihrer Zeit herrschte unter dem kommunistischen Regime ein strenges Verbot von Kampfkünsten. Nur das Militär durfte den Nahkampf ausüben. Um nicht aufzufallen, aber ihre Traditionen dennoch fortzuführen, trafen sie sich nur geheim, wählten ihre Trainingspartner sehr genau aus und erfanden einen Code um davon zu sprechen: naša nauka – Unsere Wissenschaft.

Über die Zeit kam der Einfluss von traditionellen slawischen Volkskampfkünsten, über militärischen Nahkampf (Weltkriege und kommunistische Ära), bis hin zu Methoden der Unterwelt (Schmugglern, Attentätern und Banditen). Der wichtigste Einfluss war die konstante Weiterentwicklung.

NAUKA heute

So übernehmen wir heute, die Brüder Delon und Daniel Stojanović, die stolze Tradition unserer Familie und machen NAUKA auch anderen Menschen zugänglich, damit sie ihr Leben schützen und entwickeln können.

Jedes Jahr veranstalten wir ein NAUKA Summer Camp. Dort treffen wir uns in einem Naturgelände mit unseren Schülern, Familien, Freunden

und interessierten Leuten. Es gibt Essen und Trinken, Musik, Spiele und viel Spaß untereinander. So haben wir es als Kinder in Serbien gelernt und vielen Menschen gefällt diese Art des Treffens hier in Deutschland auch.

Es gibt zunächst immer ein gemeinsames Training mit dem Thema „traditioneller NAUKA Kampfstil“. So unternehmen wir mit den Leuten eine kleine Zeitreise durch unsere Geschichte.

Ein großes Highlight auf unseren Summer Camps sind unsere Hajduk-Wettkämpfe, welche wir zu Ehren unserer tapferen Vorfahren veranstalten. Die Wettkämpfer sind aus verschiedenen Kulturen und messen sich in traditionellen slawischen Wettkampfdisziplinen, wie zum Beispiel Ring-, Faust- und Messerkampf, Steinweitstoßen, Messer- und Axtwerfen, Bogenschießen und vieles mehr. Dieses Jahr haben wir einen deutschen Hajduk-Champion, für welchen dies eine große Ehre darstellt und worauf er sehr stolz ist.

An diesem Tag brechen die Leute aus ihrem Alltag heraus und entspannen mit uns.

Vorurteile bezüglich Politik oder Kultur werden somit gezielt abgebaut oder entstehen erst gar nicht. Das gilt für alle Seiten.

Unsere Einstellung

Unsere Vergangenheit dürfen wir niemals vergessen. Ohne unsere Vorfahren und deren Geschichten wären wir heute nicht hier. Jedoch stecken leider immer noch viele Serben in einer Rechtfertigungsfalle. Damit meinen wir, dass sie zu sehr an den negativen Dingen festhalten. Wenn sie mit anderen Menschen über Serbien oder den Balkan sprechen, berichten sie hauptsächlich nur von Ungerechtigkeit und Gräueltaten gegenüber unserem Volk. Somit verliert der Zuhörer nach kurzer Zeit das Interesse und was noch schlimmer ist, er oder sie

bekommt ein unheimliches Bild von Serbien.

Möchten wir aber ein gutes Bild unserer schönen Kultur und unserer Heimat bei anderen Menschen vermitteln, sollten wir auch Positives berichten. Man darf nicht immer nur bei den Schwächen ansetzen, sondern sollte die Stärken weiter ausbauen. Unser Land hat mehr als genug davon.

Die Erfahrung zeigt, dass sich deutlich mehr Menschen für die positiven Dinge Serbiens begeistern. Wir erzählen ihnen gerne über unsere Familien, Landschaften, Speisen, Getränke, Feiern, Musik, Traditionen, Religion und Kultur.

Unser Weg

Mit unserer Arbeit erreichen wir viele Menschen. Mittlerweile gibt es bereits eine NAUKA Schulgruppe in einem Gymnasium. Dort lernen die Kinder schon früh sich zu schützen und wichtige Werte im Leben zu erzielen. Wir sind die offiziellen Dozenten für Selbstverteidigung an der RWTH Aachen, einer der besten Universitäten in Europa. Außerdem unterstützen wir mit

dem NAUKA Training auch Notrufstellen für Frauen und Mädchen. Ständige Seminare mit verschiedenen Themen werden in Deutschland und im Ausland ununterbrochen angeboten.

Kürzlich sind wir eingeladen worden,

NAUKA zum ersten Mal in den USA zu präsentieren und dort ein Seminar bei der Gruppe eines Navy SEALs abzuhalten. Völlig ohne Vorurteile wurden wir eingeladen und wir werden diese Gelegenheit nutzen, neben NAUKA natürlich auch die serbische Kultur positiv darzustellen und einen guten Eindruck bei den Amerikanern zu hinterlassen. Sie sollen sehen, was für eine tolle Kultur wir haben und was für Menschen wir wirklich sind. Völlig

frei vom Medieneinfluss stehen wir uns gegenüber und blicken in echte lebendige Gesichter. So hinterlässt man Eindrücke, welche wiederum durch diese Leute an andere Leute vermittelt werden, wenn das Thema aufkommt.

Wir blicken in eine erwartungsvolle Zukunft. Es sind weitere NAUKA Trainingsgruppen geplant, da es international mittlerweile einige Interessenten gibt, die gerne NAUKA Training in ihren lokalen Gemeinschaften anbieten möchten. Denjenigen, die NAUKA unterrichten wollen, bieten wir eine umfassende Ausbildung und ständige Schulungen.

Über Unterstützung zu unserem Projekt freuen wir uns natürlich sehr. Eine große Ehre wäre es auch, wenn wir NAUKA „nach Hause“ bringen könnten, nach Serbien. Warum sollen unsere Bürger, Polizisten und Soldaten immer nach anderen Systemen aus der weiten Welt greifen müssen, wenn wir doch mit NAUKA etwas Eigenes haben. Wir sehen NAUKA als einen weiteren Baustein unserer Identität. Es liegt an uns der Welt zeigen, wer wir sind!

DAS LEBEN DES SERBISCHEN VOLKES IM KOSOVO UND DER METOCHIA

Autor: Humanitäre Organisation „Majka devet Jugovića“, Serbien, Kosovo und Metochien

Der 26 jährige Mirel Kisić, unser Freund aus Brčko, der in der Schweiz lebt und arbeitet, hat zum zweiten Mal den Kosovo besucht.

Nach vielen Recherchen und Informationen über das Leben der Leute im Kosovo, welche er bei seinem ersten Besuch in der Weihnachtszeit 2011 gesammelt und hat, ist er fest entschlossen weiterhin zu helfen.

Mirel hat die Suppenküchen besichtigt und sich mit ihrer Arbeit vertraut gemacht. Außerdem hat er die letzten

serbischen Seelen in den Enklaven besucht und bei dieser Gelegenheit Spenden, welches er mit seinen Freunden zusammengetragen hat, bereitgestellt.

Nach all diesen Eindrücken, die er im Kosovo bekommen hat, gründete er eine Facebook-Seite mit seinen Bildern: „Das Leben der serbischen Volksgruppe im Kosovo und Metochien“. Über diese Seite verbreitet er seine Erfahrungen und Eindrücke über das Leben unseres Volkes und

deren Leid, welches ihnen tagtäglich wiederfährt. Die Seite ist ein Weckruf an die Gutmütigen und ein Hilfeschrei der Schwachen.

Die Seite hat in kürzester Zeit bei der serbischen Bevölkerung in der Diaspora großes Interesse geweckt.

Es wurden 3720 Euro gesammelt, was gleichzeitig der Hauptgrund für die zweite Reise von Mirel war. Ein Teil des zusammengetragenen Geldes wurde genutzt, um der Familie Filić, aus Boževce, fließendes Wasser im Haus zu installieren. Mit dem restlichen Teil der Spenden wurden Lebensmittel für die Suppenküchen gekauft, welche jeden Tag Mahlzeiten für mehr als 2.000 Menschen, darunter auch Schüler zubereiten.

Mirel Kisić hat für seinen selbstlosen und humanitären Einsatz eine Dankesurkunde der Organisation „Majka devet Jugovića“ erhalten.

Wir nutzen diese Gelegenheit um uns bei allen Spendern zu bedanken,

die Mirel Kisić bei der Verwirklichung seines Projekts geholfen haben.

INTEGRATION

EIN BLICK ZURÜCK: WAR DIE SERBISCH-ORTHODOXE KIRCHE IN DEN LETZTEN 100 JAHREN ANTISEMITISCH?

Die serbisch-orthodoxe Kirche nimmt seit vielen Jahrhunderten eine große Rolle im Leben der serbischen Nation ein. Ungeklärt blieb jedoch bisher, welche Haltung die Kirche gegenüber religiösen Minderheiten einnahm.

Autor: Dr. Željko Dragić,
Historiker aus Wien

Das soziale Zusammenleben der Angehörigen der serbisch-orthodoxen Kirche und der Juden in Serbien im 20. Jahrhundert zeigte sich in der Gründung und dem Bestehen verschiedener jüdischer Vereine und Verbände im serbischen Königreich, deren Ziele im sozialhumanitären, religiösen, kulturellen, sportlichen und kulturpolitischen Bereich lagen. Viele dieser Gründungen waren rein jüdische Vereine, andere hatten aber auch serbische Mitglieder. Ebenso wurden im Bereich der Musik gemeinsame Wege beschritten: einerseits

bewahrten die Gesangsvereine die jüdische musikalische Kultur und bewiesen andererseits die Verbundenheit zum serbischen und jugoslawischen Liedgut. Die soziale sowie kulturelle Vereinsarbeit der Juden war ein Zeichen dafür, dass eine jüdische Minderheit in die jugoslawische Gesellschaft angemessen integriert war. Politische Aktivitäten in den jüdischen Gemeinden zeigten eine patriotische Einstellung der Juden gegenüber dem Königreich. Sie formierten keine einheitliche Partei, weil ihre gemeinsame ethnische, religiöse und kulturel-

le Vergangenheit nicht fest genug war, um in einer politischen Einheit zum Ausdruck zu kommen. Festsustellen ist, dass die Juden – hierarchisch gesehen – in der Politik Serbiens, bis auf wenige Ausnahmen, keine hohen Posten einnahmen. Zionistische Verbände sowie internationale Foren wurden in Serbien von Vertretern der Regierung öffentlich unterstützt – so befürwortete das Königreich ausdrücklich die Balfour-Deklaration. Die positive Haltung der serbischen Regierung den Zionisten gegenüber war nicht nur wirtschaftlich und tak-

tisch motiviert, sondern auch Ausdruck einer kontinuierlichen Solidarität des serbischen Staates gegenüber seinen jüdischen Bürgern. Führer der jüdischen Gemeinden bewerteten das Auftreten und die Einstellung des serbischen Staates gegenüber ihren jüdischen Mitbürgern als ausgezeichnet. Sie beschrieben Serbien als liberal und offen. In der Verfassung des Königreichs SHS waren die Juden als Bürger gleichberechtigt. Dass der serbisch-orthodoxe Glaube als Staatsreligion festgeschrieben wurde, war nicht weiter tragisch, da auch andere Glaubensgemeinschaften anerkannt wurden. Die jährlichen Staatssubventionen im Königreich deuten darauf hin, dass die Religionsgemeinschaften gleichberechtigt behandelt wurden. Insgesamt ist festzustellen, dass die Juden als gleichberechtigte Bürger im Königreich Jugoslawien weitestgehend vom Staat ungehindert lebten und sie im Umkehrschluss eine starke patriotische Einstellung zeigten. Juden identifizierten sich mit dem Staat und verhielten sich ihm gegenüber maßgeblich loyal und waren ihm zugeneigt. Auch gute Beziehungen mit brüderlichen Zügen zwischen dem serbischen Klerus und den Juden im 19. Jahrhundert sind zu verzeichnen. Das Heimatgefühl der serbischen Juden und ihr Beitrag zur Befreiung und Schaffung des jugoslawischen Staates sowie ihre patriotische Einstellung zum Königreich zeigten und festigten die traditionelle Beziehung der serbisch-orthodoxen Kirche zur jüdischen Gemeinde. Insbesondere die Rolle der serbisch-orthodoxen Kirche in der Entwicklung der serbischen Gesellschaft wurde von Seiten der Juden geschätzt. Sie war ihnen gegenüber offen und tolerant – der gegenseitige Respekt zwischen der serbisch-orthodoxen Priesterschaft und den Juden deutet auf ein gutes Verhältnis der beiden Religionsgemeinschaften in der ersten Hälfte des 20. Jahrhunderts hin.

Die Machtergreifung der Nationalsozialisten 1933 und ihre antisemitischen Aktivitäten in den Folgejahren sowie der Balkanfeldzug im April 1941 waren der Beginn der tragischen Veränderungen des jüdischen Lebens in Serbien. Eine weitere Blütezeit, wie

in der ersten Hälfte des 20. Jahrhunderts, fand nicht mehr statt. Die Bewegung Zbor unter Dimitrije Ljotić, der Četnik-Führer Kosta Pećanac und die Regierung von Nedić unterstützten die deutsche Wehrmacht, so dass eine Welle antisemitischer Parolen nicht mehr aufzuhalten war. Unter den für die Durchführung von Judenfragen Verantwortlichen lassen sich jedoch keine jugoslawischen bzw. serbischen Namen finden. Es werden lediglich serbische Bürgermeister, Polizeibeamte und Soldaten namentlich genannt, die Aufträge der Nationalsozialisten ausgeführt haben.

Vor diesem Hintergrund stellte sich die Frage, inwieweit die serbisch-orthodoxe Kirche mit den Nationalsozialisten kollaborierte. Es lässt sich belegen, dass Ereignisse in der Politik, ideologische Teilungen und der moderne Antisemitismus auch Denkweisen einiger Priester der serbisch-orthodoxen Kirche schon viele Jahre zuvor beeinflussten. Im Vergleich zu den einleitenden Ausführungen scheint der antisemitische Einfluss gering und begrenzt gewesen zu sein. Meist handelte es sich dabei um politisch aktive Priester, die der Bewegung Zbor angehörten. Demgegenüber stand das ehrgeizige Engagement kirchlicher Oberhäupter für Werte wie Gleichheit und Toleranz. Bekundet wurden dabei sogar Sympathien für das jüdische Volk. Der Vorwurf, dass es in der serbisch-orthodoxen Kirche religiösen Fanatismus, ökonomischen Konkurrenzneid sowie Verschwörungstheorien gegenüber den Juden gegeben habe, kann nicht eindeutig belegt werden. In der serbisch-orthodoxen Kirche ist kein ausgeprägter Antisemitismus vorzufinden.

Vertreter der serbisch-orthodoxen Kirche hoben bis auf den Patriotismus die Toleranz als wichtigste Pflicht der Kirchenmitglieder hervor. Im August 1924 betonte Patriarch Dimitrije am Ende seiner Rede, dass man die brüderliche Gemeinschaft in Serbien wie den größten Schatz beschützen solle. Der Metropolit Dimitrije (vor seiner Amtszeit als Patriarch) sprach der jüdischen Gemeinde gegenüber Worte des Respekts und gute Wünsche aus, welche in die Wand der

damaligen Belgrader Synagoge gezmert wurde. Und in dem Kirchenblatt „Glasnik pravoslavne crkve“ der serbisch-orthodoxen Kirchen war 1908 ein Gedicht veröffentlicht worden, das den Juden gewidmet war:

„Nek` Izrailj bude pun uzdanja,
Nek` od Boga svaku sreću čeka,
To je bilo tako od postanka,
Pa nek` bude od sada do veka!“

*„Israel möge voller Hoffnung sein,
Es darf von Gott viel Glück erwarten,
So war es von Anbeginn
Und soll es von jetzt bis in alle Ewigkeit sein.“*

Im September 1940 empfing der Patriarch Gavriilo die Delegationen beider jüdischen Gemeinden, der sephardischen und der aschkenasischen, aus Sarajevo. Die jüdische Presse in Sarajevo und Belgrad unterstrich die Aussage des Patriarchen: „Die serbisch-orthodoxe Kirche verfolgt die Prinzipien des orthodoxen Glaubens konsequent. Sie kennt keine Unterschiede zwischen den Menschen, denn alle Menschen sind vor Gott gleich.“

Seit den Nachkriegsjahren bis heute wanderte ein großer Teil der überlebenden Juden aus Serbien aus. Das religiöse Leben der Juden, ähnlich wie das der anderen Glaubensrichtungen, wurde durch die kommunistische Herrschaft einer Säkularisierung unterworfen. Dennoch wird in Zeitzeugenaussagen deutlich, dass Toleranz und Achtung für die Juden nach dem Kommunismus als ein wichtiger Faktor in der serbischen Gesellschaft gesehen wird. Des Weiteren zeigen die Ergebnisse der Befragung einen hohen Stellenwert hinsichtlich Toleranz für und Solidarität mit dieser Minderheit. Es bleibt interessant und spannend, diesen Gedanken in einem anderen Rahmen und Kontext nachzugehen.

„SERBSKIJA NOVINI“, „SLAVENO-SERBSKIJA VJEDOMOSTI“ UND „NOVINE SERBSKE“

Autor: Univ. Prof. DDr. Wolfgang Rohrbach

Einleitung

Bei dem Titel des vorliegenden Artikels handelt es um keine Wortspiele, sondern um die drei - inhaltlich zusammenhängenden - ältesten serbischen Zeitungen, deren Wurzeln allesamt mit der Metropole Wien und dem Leben der Serben in derselben verbunden sind.

Der Beginn des serbischen Zeitungswesens wird in etlichen Geschichtsbüchern mit 1813 angegeben, der Herausgabe der ersten Nummer, der „NOVINE SERBSKE“. Es gab jedoch Vorläufer dieses Mediums, sodass der Beginn um 23 Jahre früher - nämlich 1791 - anzusetzen ist.¹ Mit den technischen Mitteln und staatlich-bürokratischen Erfordernissen des ausgehenden 18. Jahrhunderts, war es keineswegs möglich, in der Donaumetropole eine Zeitung „aus der Laune einiger Interessierter über Nacht und noch dazu in einer fremden, sprich orientalischen Sprache“ entstehen zu lassen. Die Serben standen jedoch seit dem 17. Jh wegen ihrer militärischen Verdienste in der Gunst der österreichischen Monarchen. In Wien zählten sie darüber hinaus seit 1683 zu ständigen Stadt- und Vorstadtbewohnern.²

1 www.uns.org.rs/sr/abou_us/history.html vom 13.8. 201 Istorijat/Udruženje novinara Srbije osnovano je 21. decembra 1881. godine u Beogradu

2 Dejan Medakovic, Die Serben Wiens, Verlag Prometej Novi Sad 2001, ISBN 86-7639-546-2

Serbskija povsednevnija novini

Am 14. März 1791 erschien mit Erlaubnis Kaiser Leopold II erstmalig die „SERBISCHE TAGESZEITUNG“/„Serbskija povsednevnija novini“, die schon wenige Monate später ihren Namen in „SRPSKE NOVINE“ (mit Erscheinungstermin Dienstag und Freitag) änderte. Als Herausgeber fungierte der Grieche Machides Pulio, der jenen vom Gedankengut der Aufklärung begeisterten Teilen der serbischen Volksgruppe Wiens nahestand. Serben und Griechen waren nicht nur „Bundesgenossen“ im Freiheitskampf der Balkanvölker gegen die Osmanen, sondern besaßen in Wien nahe des Fleischmarktes auch die gemeinsame Serbisch-Griechisch Orthodoxe Kirche zum Hl. Georg.

Mit dem Toleranzpatent von 1781 hatte Kaiser Joseph II. in den altösterreichischen Regionen des Reiches orthodoxe, protestantische u.a. Christen hinsichtlich Religions- und Berufsausübung, Ansehen in der Öffentlichkeit usw. den Mitgliedern der staatstragenden katholischen Kirche gleichgesetzt. Damit wurde in der Monarchie (dem Heiligen Römischen Reich) - ohne Revolution - ein wichtiger „Meilenstein der Aufklärung“ im Sinne einer Gleichwertigkeit aller Untertanen gesetzt. Eine strikte Aufgabentrennung zwischen Staat und Kirche folgte, wobei sich Kleriker weitgehend aus der Politik heraushalten sollten. Circulare und Zeitungen sollten die rasche Umsetzung der Reformen ermöglichen.

Dabei wollten Joseph II und (nach

seinem Tod 1790 sein Bruder) Kaiser Leopold II keineswegs Religion komplett zurückdrängen und durch Institutionen der Vernunft, Wissenschaft und Wirtschaft austauschen. Alle kirchlichen Einrichtungen, die der Allgemeinheit nützlich waren in puncto Erziehung, Kranken- und Altenpflege, sollten erhalten bleiben. Fundamentalistische „Religionspflege ohne Wissen“ wurde jedoch ersetzt durch „Wissensvermittlung mit christlich-ethischen Hintergrund“. Wie erwähnt waren Zeitungen in den Sprachen der größeren Volksgruppen der Monarchie (neben dem reformierten Schulunterricht) geeignete Mittel, diese Botschaften an die Untertanen weiterzuleiten.

Und so wurden die SERBSKIJA NOVINI nach dem Vorbild der Wiener Zeitung zweiseitig mit div. amtlichen Meldungen kombiniert gestaltet, und in kirchenslawischen Lettern mit Artikeln sozial- bzw. gesellschaftspolitischen Inhalts gedruckt.³ Die Redaktion hütete sich, durch riskante oder provokante Kommentare Unruhe in der Bevölkerung zu erzeugen.⁴ Die Zeitung fand beim - von unterschiedlichen Interessen und Bildung geprägten - Serbischen Publikum keinen sonderlichen Anklang. In der 20. Ausgabe versuchte die Redaktion die Leserschaft bzw die Abonnenten zu überzeugen, dass die Zeitung gewissenhaft gestaltet sei und lehrreiche Artikel veröffentliche, die dem Ser-

3 Wolfgang Rohrbach, Auf den Spuren der Serben Wiens, Belgrad 2005

4 Nikola Gavrilovic, Istorija cirilskih stamparija u Habsburskoj monarhiji u XVIII veku, Novi Sad 1974

bischen Volk dienen sollten. Auch ein Tadel des leitenden Redakteurs in der 50. Ausgabe "dass den Serben viel weniger an ihrer Zeitung gelegen ist, als dies bei den Griechen und Ungarn der Fall ist", halfen nicht, die Zahl der Leser zu vermehren. Am 30. Dezember 1792 erschien die letzte Nummer (es war die 84.) des Mediums „Serbskija novini“.

Slaveno-Serbskija vjedomosti

Gleich zu Beginn des Jahres 1793 verlautbarte der Verleger und Buchdrucker Stefan Novakovic, dass er die Serbische Zeitung unter dem Namen „SLAVENO-SERPSKIJA VJEDOMOSTI“/„SLAWENO-SERBISCHE NACHRICHTEN“ mit neuen interessanten Inhalten wie Berichten über die entferntesten Teile Europas weiter zu führen gedenke. Bereits nach kurzer Zeit beanstandeten serbische Kritiker „Wozu brauchen wir spanische, französische und englische Sachen. Warum bringt die Zeitung nicht etwas, was uns näher ist?“⁵

Der Historiker Jovan Skerlic betont, dass der Verleger das Unglück hatte, es mit einem kleinen Leserpublikum zu tun zu haben, dass noch dazu durch unterschiedliche Bildungsprofile und geistige Bedürfnisse charakterisiert wurde. „So geschah es, dass die Zeitung sowohl von Gebildeten mit Fremdsprachenkenntnissen und Interesse an ausländischen Informationen gelesen wurde, als auch von ungebildeten Priestern, Kaufleuten und Handwerkern, die nur an die Lektüre von Psaltern, Auszügen aus dem Kanon und Kalender gewohnt waren. Da die zweite Gruppe ungleich größer als die erste war, sah sich Stefan Novakovic Ende Dezember 1794 gezwungen, das Erscheinen der SLAWENO-SERBISCHEN NACHRICHTEN einzustellen.“⁶

Novine Serbske

In der Zeit von Jahresbeginn 1795 bis zum Frühjahr 1812 gab es keine serbischen Presseaktivitäten. Am 19.

5 Jovan Skerlic, Istorijiski pregled srpske stampe 1791- 1914 , Belgrad 1911

6 Jovan Skerlic, ...ebenda

April 1813 wurde dem Publikum in Wien von zwei jungen Medizinern-Dimitrije Davidovic und Dimitrije Frusic- das Projekt einer neuen Serbischen Zeitung vorgestellt. Die künftigen Herausgeber appellierten an den serbischen Patriotismus mit der Frage „Sollen wir, deren Zahl hier (=in der Monarchie) vier Millionen beträgt, länger ohne eigene Zeitung sein?“. Und sie forderten ihre Landsleute auf, die Zeitung zu abonnieren, wobei sie hervorhoben, nicht nur Serbien-bezogene Nachrichten bringen zu wollen, da „aus den Früchten fremder Erfahrungen“ (Reiseberichten, Biografien und der Geschichte) wertvolle Lehren gezogen werden könnten.

Am 1. August 1813 erschien die erste Nummer der Zeitung, deren genauer Titel „NOVINE SERBSKE IZ CARST-VUJUJCEGA GRADA BECA“/„DIE SER-

СЕРБСКАЈА НОВИНЫ ПОВЕДЕННЫЯ

ВЪ КИЕВНН 14 МАРТА 1791 НАПЕЧАТАНИ.
ВЪХОДАТЦА ПРИ Е. К. ОВЕРСЪ ХОФ ПОСТАВЪ - ЦАЙТОНГЪ ВЪ ПЕТАРИИ.
ВЕРНЪ Я. Я. ОВЕРСЪ - Хоф - Постамент - Zeitungs - Expedition.

BISCHE ZEITUNG AUS DER KAISERLICHEN RESIDENZSTADT WIEN“ lautete. Inhaltlich unterschied sich die Zeitung anfangs kaum von ihren Vorgängerinnen. Sie wies jedoch eine weitaus bessere sprachliche Gestaltung auf. Seit 1816 wurden wirtschaftliche Themenbereich und Berichte über die aktuelle serbische Literatur in der Zeitung gebracht. Einzelne Ausgaben der Novine Serbske berichteten über Kriegsschauplätze und brachten Listen gefallener oder verwundeter Serben. 1817 betätigte sich VuK

Stefanovic Karadzic als Redaktionsmitglied der Zeitung. Er polemisierte mit seinen Gegnern über eine dringend notwendige „Sprach- und Rechtschreibreform“.⁷

1817 beendete Frusic seine Zusammenarbeit mit Davidovic als Herausgeber der Zeitung, da er nach Erlangung des Dokortitels in Triest als Physikus arbeiten wollte. Nach dem Urteil Dejan Medakovic, der seinerseits Jovan Skerlic zitiert⁸, wurde die Novine Serbske nun in anderer Weise im Rahmen der Geschichte des serbischen geistigen Lebens bedeutsam, weil sie das erste serbische Printmedium wurde, welches sich systematisch auch mit anderen slawischen Völkern befasste und in dem jene von den Wiener Slawisten, Joseph Dobrowsky und Jernej Kopitar beeinflussten Ideen zu finden waren, die später unter der Bezeichnung Panslawismus eine führende Rolle spielen sollten. Leider war der größere Teil der serbischen Gesellschaft damals für derartige Ideen nicht zu gewinnen und daher an der Lektüre der Zeitung nicht interessiert.

Während der serbischen Aufstände gegen das Osmanische Reich wurde sowohl unter einigen geistlichen, vorwiegend aber unter weltlichen Intellektuellen der Ruf nach einer eigenen serbischen Schriftsprache immer lauter. Dem widersetzte sich der so genannte Slawische Kreis um die orthodoxe Kirchenhierarchie, welcher das Kirchenslawische als gemeinsame Schriftsprache aller orthodoxen slawischen Völker vehement verteidigte. Im Slawischen Kreis fand Karadžić seine erbittertsten Gegner. Er wurde heftig angegriffen und angefeindet und in der Folge auch die Zeitung boykottiert. Trotzdem konnten sich schließlich seine Ansichten durchsetzen.

1821 wandte sich die Zeitungs-Redaktion mit einem Hilferuf an alle Serben: „Lasst uns diese nützliche und dem Volk dienende Institution nicht verlieren. Hüten wir sie, so gut und so lange es geht. Sie wird in unserer Muttersprache geschrieben, und die

7 Vuk Stefanovic Karadzic/DasMuseum.net www.dasmuseum.net/./2269.htm v, 12.8.2012

8 D.Medakovic, Serben in Wien a.a.O

mütterliche Brust vermag am besten zu stillen...“

Der Versuch war vergeblich. Ende Februar 1822 erschien -bedingt durch finanzielle Schwierigkeiten- die letzte Ausgabe der in Wien gedruckten „Novine Serbske“. Dieses Ereignis wurde von dem aus Zemun stammenden Kaufmann Vasilije Vasiljevic in einem an Vuk Stefanovic Karadzic gerichteten Brief folgend kommentiert: „Die Tatsache, dass die Novine Serbske nicht mehr existiert, ist das Schlimmste, was der serbischen Literatur passieren konnte...“

Nachfolgemedien

1834 wurde in Belgrad von einer Gruppe engagierter Redakteure

die Novine Serbske fortgeführt. Aus der historischen Perspektive erkannten immer mehr Serben den Wert ihrer alten Zeitung(en). Insbesondere der Serbische Zeitungsherausgeberverband UNS (Udruženje novinara Srbije) arbeitet auch geschichtsorientiert. Seit der Wende des 20./21.Jhds existiert die weltweit gelesene Internet-Zeitung Novine Serbske der Serbischen Diaspora. Auf diese Weise werden alte Serbische Traditionen in modernem Gewande von Generation zu Generation weitergegeben nach dem Motto: Ein Volk mit Vergangenheit ist auch ein Volk mit Zukunft.

GESCHICHTE

MILOVAN MILOVANOVIĆ BALAČKO

Autor: Mag. Radovan Kalabić, Schriftsteller und Historiker aus Belgrad

Dieser Text zu Milovan Milovanović Balačko wurde anlässlich folgender Jubiläen verfasst:

- 100 Jahre seit dem Tod von Milovan Milovanović Balačko
- 100 Jahre seit der Gründung des Balkanbundes
- 100 Jahre seit der Schlacht von Kumanovo
- 100 Jahre seit der Befreiung von Kosovo und Metochien und dessen Wiedervereinigung mit dem Königreich Serbien
- 100 Jahre seit der Befreiung von Skoplje

Dieser Text wurde vorher in der Zeitschrift „Sloboda“ in Chicago; im serbischen „Novi Standard“ und im Fonds Slobodan Jovanović veröffentlicht.

Leider erkennen Serben ihr nationales Genie nur sehr schwer oder sie vergessen es schnell. Der Stern des einzigen Genies der balkanischen Außenpolitik, Milovan Milovanović Balačko schien nur kurz. Einen Beitrag gegen das Vergessen der Werke von Balačko, dessen „strahlende Krone“ und sein „Lebenswerk“ der Balkanbund war, schrieb in diesem Jubiläumsjahr Mag. Radovan Kalabić.

Professioneller Händler mit einer realen Vision

Die Persönlichkeit von Milovan Milovanović Balačko fand sich im Jänner 2011 im Rückspiegel von Mag. Radovan Kalabić, als das Portal des Fonds Slobodan Jovanović seinen geschichtlichen Überblick über das Lebenswerk des größten Diplomaten

des Balkans in der Neuzeit bekannt gegeben hatte. Verba volant scripta manent. Die Vorstellung kam ein Jahrhundert nach dem Tod des Urhebers des Balkanbundes heraus, der sein „größtes praktisches Werk und die glänzende Krone seiner diplomatischen Arbeit darstellt“.

Der Sohn des serbischen Justizministers und Gelehrter von der serbischen Regierung, wurde bald nach erfolgreichem Studium an der Sorbonne Professor für Verfassungsrecht. Eine formale Anwendung des Grundsatzes der Verhältniswahl in der jungen serbischen Demokratie war sein Werk. Er war ein kompetenter Experte

auf dem Gebiet des internationalen Handelsrechts, ein politischer Realist und Pragmatiker, er war ein typisches Beispiel für einen erfolgreichen Mann seiner Zeit. Dies sollte heute beachtet werden, wenn schädliche „Politikexperten“ behaupten, dass im Geist der damaligen Zeit in Serbien eine Mischung aus nationalen Träumern, romantischen Mystikern, Sehern und Erobern außerhalb der Realität, regierte.

Ein bleibender Eindruck des analytischen politischen Realismus und Pragmatismus von Balačko blieb während des zwanzigsten Jahrhunderts in Form einer entscheidenden diplomatischen Bedeutung Serbiens auf dem Balkan bestehen. „Der serbischen Außenpolitik, so glaubte er, sollte man einen bestimmten Umfang verpassen, die mit der vorherigen Analyse der russischen und österreichischen Politik auf dem Balkan zusammenhängt. Milovanović hegte keine Vorurteile gegenüber Freundschaften in der Außenpolitik der Großmächte.“ Milovanović war der erste moderne Politiker mit einer „Vision“ von Zielen, aber die Ziele und Visionen wurden angemessen und wirklich an die individuelle Wirklichkeit angepasst, wobei die Arbeit an deren Verwirklichung erfahrenen, fähigen und korrekten Personen anvertraut wurde. „Milovanovićs Motto war, dass ein Politiker eines kleinen Landes nicht voreilig über politische Ereignisse urteilen sollte, sondern abwarten und sie zu nutzen vermochte.“ Über Milovanovićs Zurückhaltung gab vielleicht Slobodan Jovanović die beste Aussage und Kalabić erinnert uns an diese: "Er hatte serbische Interessen immer im Sinn, aber er betonte sie nicht allzu sehr, sondern verband sie mit höheren und allgemeineren Interessen."

Ein erfolgreicher Vertreter seiner privaten und der öffentlichen serbischen Angelegenheiten

Kalabić versäumte nicht, die Tatsachen aus Balačkos Privatleben darzustellen, in denen man sehen kann, wie er günstige persönliche Umstände gefördert hat. Der pragmatische serbische Dip-

lomat heiratete die Urenkelin des Kapitäns Miša, die Enkelin eines wohlhabenden rumänischen Bankiers. Die volle Bedeutung von Balačkos Politik im privaten Leben, die Mag. Kalabić darstellt müssen wir mit einer

gegensätzlichen Politik des privaten Lebens vergleichen - mit der von Čedomilj Mijatović, die Mag. Kalabić in seinem Buch „Grofovsko vremena“ (Zeit eines Grafen) darstellt.

„Milovanović hatte einen großen Teil zur Auflockerung der harten britischen Haltung gegenüber der Anerkennung des neuen Herrschers von Serbien, König Peter I beigetragen“ und das zur Zeit fragwürdiger Ambitionen von Čedomilj Mijatović, der versuchte seine erschütterte Karriere auf die private Sphäre zu begrenzen, damit er die britische Anerkennung für seinen geheimen Titel eines Grafen bekam, den er durch die Vertretung des Habsburger Politik in Serbien erworben hatte.

Der Höhepunkt von Balačkos Arbeit

Mag. Kalabić führt den Leser diskret dazu selbst zum Schluss zu kommen, wie es zur Verschiebung der diplomatischen Prinzipien bzw. wie es zum Sieg einer öffentlichen, authentischen, bürgerlichen und demokratischen Diplomatie über die geheime Politik des Habsburger „Grafen“ Mijatović

gekommen ist. Den serbischen Verzicht auf Bosnien und Herzegowina drehte Balačko in einen temporären Zustand indem er in Bosnien die serbische Forderung für eine nationale Autonomie belebte, die die Habsburger Diplomatie vergebens von der Tagesordnung der K. u. K. Monarchie entfernte. Der erfahrene serbische Diplomat wusste, wie wichtig eine Atempause für die Politik Serbiens war - Mag. Kalabić erinnert uns an Balačkos Worte: „Wir müssen unsere Kraft für den richtigen, großen Zeitpunkt aufbewahren.“

Der Autor erinnert uns, dass erst Balačko „die serbische Frage auf die Tagesordnung der europäischen Politik“ bringt, was bedeutet, dass Serbien erst zu seiner Zeit in politische Beziehungen als Subjekt der internationalen Politik tritt. Die Propaganda gegen das Königreich Serbien, die aus Großbritannien Čedomilj Mijatović verbreitete, neutralisierte Balačko und stellte nicht nur die Beziehungen zu Großbritannien wieder auf, sondern verbesserte sie sogar.

Balačko war die allerkompetenteste Persönlichkeit für Manöver zu einer Zeit schwieriger Verhältnisse des internationalen Handels und Serbien ist Dank ihm als Sieger aus dem auferlegten „Zollkrieg“ mit Österreich-Ungarn hervorgegangen.

Balačko verwendete die neuen europäischen diplomatischen Standards, die anlässlich der Annexion von Bosnien und Herzegowina Seitens der Habsburger eingeführt wurden, zum serbischen Vorteil, d.h. zum Wohle der serbischen Politik des territorialen Ausgleichs auf dem Balkan. Seine Anstrengungen brachten Bulgarien dringend benötigte finanzielle Mittel der Russen. So löste er vorhergehende Fragen, die alle Effekte der geheimen Habsburger Diplomatie von Čedomilj Mijatović annullierte, indem er Serbien von der K. u. K. Monarchie befreite und Bulgarien von der finanziellen Bevormundung des Westens befreite. Er stellte die Organisation „Vereinigung oder Tod“ subtil unter Kontrolle, indem er sie operativ in Richtung Befreiung des Balkans im Interesse der

Schaffung des Balkanbundes führte, das der eigentliche Höhepunkt der modernen serbischen Diplomatie war. Kalabić stellt uns Balačkos Gefühl für die Geopolitik vor, weil er sein Wissen über die Bedeutung der Gegend von Ovčepolje anführt, für die er sich trotz der Aufregung in der serbischen Regierung entschieden hatte. Die Haltung des Ovčepolje ermöglichte Serbien eine dominante Stellung im Balkanbund, wobei man dessen Bedeutung sofort nach Balačkos Tod bemerken konnte. Balačkos entschlossenes politisches Handeln in der Akta von Ovčepolje, gegen Ende seiner diplomatischen Arbeit, zeigte den lokalen Politikern, wer wirklich der Kenner der serbischen Politik ist. Uns bleibt nur zu hinterfragen: „Würde der Balkanbund bestehen bleiben und die Vereinigung der Südslawen dauerhaft und vollständig erfolgen - zum gegenseitigen Nutzen der Bulgaren und Serben - wenn Balačko nur noch ein paar Jahre leben würde?“

Was kann man aus der Retrospektive Kalabićs lernen

Es scheint, dass Kalabić in seiner Retrospektive nicht analysiert, sonst Tatsachen ans Tageslicht bringt. Es sieht so aus, als ob Kalabić Schlüsse zieht. Viel eher stellt er Fazite der alten ehrenwerten Richter der serbischen Geschichte vor. Die Harmonie seiner Erzählung scheint so natürlich, als ob es keine weiteren Anregungen dazu gebe. Er lässt den Leser teil haben und vollendet seine Erzählung mit einer dramatischen Wendung zum erwarteten siegreichen Kurs, wobei man sagen darf, dass es in Balačkos Leben wirklich eine dramatische Wendung mit einem politischen Triumph gegeben hat. Kalabić beendet so seine filigrane Erzählung von Balačkos diplomatischem Leben umhüllt in eine private Stabilität eines Helden, mit einer Granulierung über die Tragödie seines Privatlebens, das abrupt durch eine aktive Legitimation einer frem-

den Diplomatie beendet wurde. Zu früh, würde der Leser von Kalabićs Retrospektive vermuten. Zu spät, erkannten die Feinde des Interesses der modernen demokratischen und zivilen Gesellschaft, die Balačko perfekt vertreten hat.

Die unerfahrenen Vögel der aktuellen serbischen Diplomatie könnten sich in Erinnerung rufen, dass die Zeit der Geheimdiplomatie am Balkan mit Čedomilj Mijatović zusammen verschwand, der zwei Jahrzehnte länger als Balačko lebte. Schließlich schwörte die Erde dem Himmel seine Geheimnisse zu kennen und so wurde die Wahrheit dem Volke klar.

Vielleicht ist das wichtigste Beispiel für die zukünftige serbische Diplomatie, Balačkos Einsatz für die demokratische Zivilgesellschaft mit der Sorgfalt eines Händlers. Also, die Arbeit im Interesse des eigenen Volkes in Übereinstimmung mit den Interessen fremder Mächte und eben nicht für das Interesse fremder Mächte im Widerspruch zum eigenen Volk.

ORTHODOXIE

ERINNERUNGEN AN DIE GRÜNDUNG DER SERBISCH-ORTHODOXEN KIRCHE IN DER SCHWEIZ

Autor: Dr. Ranko Talović aus der Schweiz

Die erste Generation serbischer Einwanderer kam unmittelbar nach dem Zweiten Weltkrieg in die Schweiz. Nach der Niederlage der „Königlichen Armee im Vaterland“ und der Machtübernahme der Kommunisten, gelang es einem kleinen Teil der anti-kommunistischen Bewegung über die Grenze, nach Österreich zu flüchten, wo sie sich den Alliierten Briten anschlossen. Ein Teil dieser Leute wurde nach Jugoslawien zurück geschickt

und den Kommunisten übergeben, während der Rest in Flüchtlingslagern in Italien interniert wurde. Nach dem Krieg zerstreuten sich diese Leute in die verschiedensten Länder der Welt, wobei ein kleinerer Teil auch in die Schweiz kam. Die ersten serbischen Einwanderer in der Schweiz waren geschulte Leute, die schnell gute Arbeitsplätze fanden.

In den 50er Jahren war die ehemalige jugoslawische Grenze geschlossen

und wer das Land verlassen wollte, konnte das nur durch Flucht, was eine große Gefahr darstellte. Seit den frühen 60er Jahren begann das immigrieren der Wirtschaftsmigranten, der sogenannten „Gastarbeiter“ die nur vorübergehend bleiben sollten. Einer von ihnen bin ich - jetzt schon fast 50 Jahre „vorübergehend“ in der Schweiz.

Die letzte Gruppe von serbischen Einwanderern kam in den 89er und 90er

Bild: Schutzpatronfeier der Kirchengemeinde zur Heiligen Dreifaltigkeit in Trimbach 1973

Jahren in die Schweiz - während und nach den Kriegen im ehemaligen Jugoslawien.

In der Schweiz lebten in den späten 60er Jahren etwa 100.000 serbisch-orthodoxe Einwanderer aus Serbien, Bosnien und Kroatien. Die Einwanderer aus den serbischen Gebieten des Balkans waren meist finanziell gut gesichert und bauten erfolgreiche Karrieren auf, ob in akademischen oder wissenschaftlichen Berufen, aber trotzdem fühlten sie, dass etwas im geistlichen Leben fehlt. Es fehlte uns unsere serbische Kirche, unser serbischer Priester als spirituelle Unterstützung, die uns moralisch, nicht nur geistig, sondern auch im gesellschaftlichen Leben unterstützen würde. Wir erkannten, dass unsere Kirche die einzige Kraft war, die uns vereinen und halten konnte, damit wir in der neuen Umgebung nicht verloren gingen, sondern unsere Identität erhalten konnten.

Eine kleine Gruppe von sieben Personen aus der Umgebung von Bern aus der neuen, aber auch aus der ersten Generation von serbischen Einwanderern trafen sich im Jahre 1968. mehrere Male und bekamen

vom serbisch-orthodoxen Bischof für Westeuropa, Herrn Lavrentije, den Segen zur Bildung eines Organisationskomitees für die Gründung der ersten serbisch-orthodoxen Gemeinde in der Schweiz. Zu dieser Zeit war der junge diplomierte Theologe Draško Todorović an der Graduiertenschule der Altkatholischen Universität Bern. Nach mehreren Treffen und langwieriger Vorbereitung, konnten wir im Herbst 1969 mit dem Segen unseres Herrn Bischof Lavrentije die erste serbisch-orthodoxen Kirchengemeinde zur Heiligen Dreifaltigkeit in Bern, in der Schweiz etablieren, wobei gleichzeitig Herr Draško Todorović

für den ersten Priester unserer Kirche in der Schweiz gewählt und geweiht wurde. Zum ersten Vorsitzenden des Kirchenvorstandes wählten wir einen Vertreter der älteren Generation, Herrn Milinković aus Thun. Die Gottesdienste wurden in der Anglikanischen Kirche, genauso wie in

der Altkatholischen Kirche in Bern, gehalten und für wichtigere Feiern wurde Trimbach in der Zentralschweiz aufgesucht.

Da Zürich und die dortige Umgebung die höchste Konzentration von serbischen Einwanderern hatte, vereinbarten wir im Jahre 1972, dass der Sitz der Kirchengemeinde nach Zürich übersiedelt. Da Zürich für viele weit weg war und sich das religiöse Leben gut entwickelte, gab es die Notwendigkeit für die Gründung neuer serbisch-orthodoxen Kirchengemeinden in der Schweiz. So wurden in kurzer Zeit neue Kirchengemeinden in Bern, Basel und in St. Gallen, gegründet und jeweils noch eine in Zürich, Luzern, Lugano und Genf. Die neu-gekommenen, jungen und kreativen Priester in den neu gegründeten Kirchengemeinden bauten schnell das geistige und gesellschaftliche Leben wieder auf. Der Beweis für den Erfolg ihrer harten Arbeit waren die gegründeten ergänzenden Schulen für Kinder, sowie die Jugendarbeit und die fleißigen Damen aus dem „Kreis der serbischen Schwestern“. Der größte Erfolg ist aber zweifelsohne die Erbauung der ersten serbisch-orthodoxen Kirche in der Schweiz, deren Freskomalerei kurz vor dem Abschluss ist, sowie die Gründung des serbisch-orthodoxen Zentrums in Zürich, genauer gesagt in Schwamendingen.

Bild: Die serbisch-orthodoxe Kirche zu den Heiligen Cyril und Methodius in Bern wurde im Zeitraum von 2008 bis 2010 von Priester Stanko Marković mit großer Unterstützung der serbisch-orthodoxen Gemeindemitglieder erbaut.

GASTHAUS & PIZZERIA „NEUWIRT ZOKY“

Besitzer: Zoran Cvijanović

Tel.: + 43 5332 81072

Handy: +43 676 64 44 587

Bahnhofweg 2, 6336 Langkampfen / Unterlangkampfen, Austria

E-mail: neuwirt.zoran@aon.at

www.neuwirt-langkampfen.at

- * *Traditionelle Tiroler Küche & Pizzen*
- * *Spanferkel und Lamm auf Bestellung*
- * *Zwei Gaststuben mit bis zu 80 Sitzplätzen für ihre besonderen Anlässe*
- * *Firmen- und Familienanlässe aller Art*
- * *Nur am Montag ist Ruhetag*

KOMMEN SIE ZU ZOKY NACH LANGKAMPFEN!

**Културно-спортски клуб
„Петар Кочић - Змијање“**

контакт 1: +43 650 616 31 14
председник - Гојко Савић
контакт 2: + 43 650 634 74 67
секретар - Станислав Лакић

www.kskpetarkocic.at

dbtk.com
Ihr Reisespezialist für Osteuropa

**Културно спортско и уметничко
друштво „Братство“**

Schützenstraße 43, 6020 Innsbruck, AUSTRIA
контакт: +43 650 509 60 10
председник - Гостимир Марић

**ПОСЕТИТЕ НАС НА ФЕЈСУ И У НАШИМ
ПРОСТОРИЈАМА!**

**INNS'
BRUCK**

БОРБА ПРОТИВ БЕЛЕ КУГЕ

ДЕТЕТУ

Пише: Мина Ковач, студенткиња
Конзерваторијума у Бечу и чланица хора Српске
и Руске православне цркве у Бечу

Седим под старим Милошевим платаном. Клупица, тик уз дрво, накриво стоји, подупрта снажним корењем које се више од једног века бори да избије на површину. Плочник је на том месту напукао и сведочи о моћним, набубреним жилама овог стаменог платана.

Када прислоним руку на његово стабло, скоро да осећам срце како дивљачки куца; пумпа сокове и храни и оне најмање, неколико метара удаљене гранчице, док се лишће самозадовољно зелени. Нема храпаве коре, нити напрслих и исушених грана. Вероватно их никад неће ни бити.

Врео је летњи дан и спарина убија сваку мисао, али чим се ослоним о

стабло, осетим изнова како живот струји и у мени.

Тада чух звона и тихо појање у даљини. „Слава на висини Богу и на земљи мир, међу људима добра воља!“ А онда, у том истом тренутку, брзином једног трептаја, попут муње, магије, чуда, обузме ме, уз дрхтавицу и сузе, најчистије осећање љубави према ономе што је ту. Оно већ обитава у мени – клица живота, а једног дана када постанем у потпуности свесна свега, цело ће моје биће славити Господа и благодарити му истом оном песмом.

Ту је тада, можда и време стало; казаљке су се умириле и заћутале, док у мени гласно говоре. Осећам

њихово миловање из дана у дан. Кад се чудо десило, нисам знала да може да се развија и расте тако брзо.

Дуго ће се задржати ова игра светлости у крошњама мог платана. Плесаће сунчеви зраци још многа доба с олисталим гранама. Оцртаваће се на мом челу, као у огледалу, сваки отпали лист и путањом мога лица, исцртавајући га, пашће на тло. И снег када завеје, а хладноћа остави румене трагове на образима и носу, душа ће моја врцаво скакутати и радовати се као и оног жутог дана, када су се прсти и сенке гранчица испреплетали.

СЛИКА ТВОЈЕ СЛИКЕ

Пише: Марија Стевановић,
студент Катедре за српски језик
и књижевност Филолошког
факултета у Београду и чланица
организације „Уједињена Србија“

ЗАШТО, МАЈКО

Зашто чупаш младо воће,
зашто не даш да се родим,
када остариш ко ће по том свету да те води?

Зар од мене имаш штете,
зар не чујеш моје крике,
ја сам, мајко, твоје дете, ја сам слика твоје слике?

Човек тежи својој слици,
за опстанак бој се бије,
не знаш да су на клиници убијене три Србије.

Видиш ме на ултразвуку,
ломе кости и прстиће,
главу, груди, ногу, руку, убијају живо биће.

Ја сам, мајко, Божје дело,
ја сам, мајко, клица света,
мој кревет је твоје тело, моја кућа је планета.

И кад једном будеш сама,
неће цвеће да ти цвета,
сећаћеш се у сузама нерођеног свог детета.

Тада, мајко, бићу птица,
мртвом руком миловаћу сузе с твог светлог лица
и од туге заплакаћу.

Убила си, мајко мила, много славних великана,
место њих из твог крила изникла је сува грана.

На капији раја стоји да је дете сунце света,
у космосу не постоји ништа лепше од детета.

проф. др Марко Младеновић

Прочитала сам ову песму пре више година, урамљену, на зиду једног манастира. Оставила је велики утисак на мене, тачније на дете које сам тада била. Мислим да је нисам разумела. Буниле су ме и „три Србије“ и „ломљава кости и прстића“, али понајвише ова „слика твоје слике“. Записала сам песму на једном папирићу, донела је кући и онда ми је мајка полагао протумачила о чему је ту заправо реч. Није ми се допало, ништа ми се није допало. Ни та чудновата и

порођаја у Србији смањује из године у годину. Статистика показује да је 2006. године рођено 72.000 беба, 2007. око 68.000, а већ прошле готово 3.000 мање. „Попис становништва из прошле године први је од средине 20. века који је регистровао мање становника од претходног. Процењује се да је у међупописном периоду 2002–2011. године број становника Србије смањен за 424.000, тј. за 5,6 одсто.“ Статистика каже да се у Србији

некако злослутна реч „абортус“, ни неки механизми о којима је мајка причала, ни неке године које је помињала, ни неки силни, велики бројеви.

Нажалост, човек с временом научи да се разуме у статистику. И да се носи с њом. Хтео не хтео, живот као да га натера на то. Живот се огледа у гомили статистике, бројева, процената...

А статистика? Статистика се огледа у животу, тачније статистика је сачињена од живота: проживљених или непроживљених, оваквих или онаквих.

Статистика каже да смо демографски враћени 39 година уназад. Статистика каже да се број становника у Србији смањује из године у годину. Статистика показује да је 2006. године рођено 72.000 беба, 2007. око 68.000, а већ прошле готово 3.000 мање. „Попис становништва из прошле године први је од средине 20. века који је регистровао мање становника од претходног. Процењује се да је у међупописном периоду 2002–2011. године број становника Србије смањен за 424.000, тј. за 5,6 одсто.“ Статистика каже да се у Србији

прошле године родило најмање беба још од Другог светског рата. А колико их је умрло? Тачније колико их је убијено пре рођења? Статистика говори и о томе: око 200.000. И то, морам додати, двеста хиљада регистрованих абортуса. А шта је са свим нерегистрованим и са свим приватним клиникама или надрилекарима који се баве овим послом? Јер по броју корисника судећи, посао је веома уносан. Борци за право на абортус тврде да ту није у питању убиство. А шта је онда? Како се то зове? Ако нам је Бог дао благослов да дарујемо живот, а ми га одузимамо, онда се то може схватити само као убиство. Тврде да девојка, жена, има право да сама изабере да ли жели или не жели да роди. А шта је с правом оног ко треба да буде рођен? Нико се не брине за то. Све док нас онај над којим смо починили грех не погледа у очи, ми као да нисмо у стању да осетимо срамоту. И беба којој није дозвољено да се роди, да угледа свет, имала би очице. И то онако небески плаве, након рођења. Да ли бисте се усудили да погледате у те очи?

Знам да је данас тешко чувати децу у земљи Србији. Због хиљаду и једног разлога. Знам да је потпуно излишно чак и набрајати их. Сваки дневник и све информативне емисије обасипају нас гомилама вести које нас могу инспирисати да размишљамо о било чему и верујемо у било шта, сем у неку светлију и бољу будућност за потенцијално потомство. Знам да данас људи не смеју да планирају децу. Не смеју, јер данас једна беба кошта много. Пелене, купке, дубак, креветац и још гомила, гомила ствари. Или, довољно је

само поставити питање: колико кошта литар млека? Тада ће се потенцијални родитељ замислити и рећи: да, није још време за то. И тако у вагању и покушају доношења одлуке, пролазе и младост и године, а ми као нација све старији и старији. А ко је одговоран за то? За цену млека и пелена? За то што су некада „мајке девет Југовића“ опеване у песмама, а данас нема ни Југовића, ни мајке која ће се усудити да их роди? Девет душа, свакога дана, за једним столом... Много је то. Треба издржати... А добро је познато да држава даје само једнократну помоћ... Сувише тешка питања.

Међутим, ако већ не можемо да се бавимо туђом одговорношћу, зашто мало не погледамо у своје двориште? Зашто се годишње догоди двеста хиљада нежељених трудноћа ако су контрацептивна средства и различити видови заштите измишљени и послати на тржиште пре најмање двеста хиљада дана? Чиме је помућена наша свест? Зар није лакше водити рачуна о свом понашању и о могућим последицама него суочити се с родитељима и саопштити им вест о нежељеној трудноћи, суочити

се с болом, срамотом, савешћу? Зар није лакше контролисати понашање и изласке свога детета и поставити неке границе које треба да се поштују него преживети тренутак када ћерка уплакана уђе у собу и каже да је трудна, и да није сигурна с ким? И притом не говорим о пунолетној ћерки која ће моћи да сноси одговорност за своје поступке, већ о девојци од дванаест, тринаест или четрнаест година, која ће или абортирати и рескирати да можда више никада не постане мајка, или родити и уништити свој живот заувек, јер управо такве девојнице пуне статистичке податке. А статистика каже да смо први у Европи по броју абортуса. И статистика каже да изумиремо као нација, полако али сигурно. Можда зато што абортус у државној здравственој установи у Србији кошта пет хиљада динара, што је нешто мање од сто литара млека, или можда зато што и даље не знамо ко је одговоран за цену млека. Зар није лакше одвојити нешто више пара за мајке које се усуђују да „роде девет Југовића“, или у оним истим информативним емисијама одвајати који минут за причу о фрапантним чињеницама,

него чекати наредни попис и ишчуђавати се над статистиком? Зашто увек одаберемо тежи пут? Ваљда је тако лакше.

Понекад сретнем људе који носе мајице с натписом: „Још рађају мајке Обилиће“. Е па не рађају. Ни Обилиће, ни Југовиће... Или их рађају тако ретко да више никада неће моћи да скупе једну велику, заједничку војску. Бар за неке мирољубиве походе. И не само да су са оних двеста хиљада абортуса годишње, на најсуровији могући начин, ломљавом „костију и прстића“, на клиници „убијене три Србије“. Питање је колико је будућих Тесли, Пупина, Сремаца, Андрића, Вуисића, Аласа, Диваца, Ђоковића, Удовичића убијено на истим тим клиникама или у влажним подрумима и мемљивим собама квазиспецијалиста и надрилекара? Колико њих који би помогли свету, олакшали будућност, који би били понос нације, или неких сасвим малих, обичних људи, са плавим и смеђим очима, који би, како каже Достојевски, рађали себи сличне. Но, и то је мање битно. Најзначајније је, како ћемо пред Бога? Подигнуте или спуштене главе? Јер ипак, све је то слика само наше слике.

ГДЕ СУ БЕБЕ У СРБИЈИ?!

Пише: Небојша Анђелковић,
председник Клуба борилачких
спорта „Наисус“, Ниш

Беве... та мајушна, слатка створења од којих свима на лицу затитра осмех, већини а да и не зна прави разлог, али осмех је одговор на њихово постојање. Рођење детета представља

најсрећнији дан у животу родитеља, бака и дека, ујака, стричева, тетака, и свих пријатеља. То је онај дан када на први плач беве пођу сузе радоснице, а затим следе дани када се први осмех јави, па макар и рефлексно, први зубић израсте, први корак начини. Док родитељи шетају с бевом, чак ће и незнанац застати да се осмехне, упита за име и

упути коју лепу реч, заборављајући притом на тренутак на све своје проблеме, ма колико да су велики и ма колико га у том часу мучили. Бебе и њихово учење о свету који их окружује, те њихово одрастање, заиста представља величанствено чудо природе, коме се сви радујемо, дивимо, веселимо, слави­мо.

Ако је заиста тако, логично се поставља питање: ГДЕ СУ БЕБЕ У СРБИЈИ?! Породице наших прабака и ранијих предака имале су по седам или десет чланова, не рачунајући рођаке, већ само родитеље и децу. Како смо се приближавали данашњици, породице

су бивале све мање и мање, са по пет или шест чланова, а затим четири и три, а у неким случајевима брачни парови остајали су без потомака. Неко ће рећи да кривца треба тражити у политици, други да је немаштина главни разлог, трећи да су ратови криви, четврти да се све брже живи, те да се нема времена за породицу и одгајање деце... Али у крајњем случају, није битан узрок, јер он лежи у нама самима, и ми смо ти који га можемо мењати, већ последица која је разарајућа и поражавајућа. Исход свих тих мање или више тачних узрока или разлога јесте мање рођених беба, а самим тим и мање Срба на овом свету. Исход је „бела куга“ и лагано одумирање једног народа, коме се на свим пољима диви цео свет, управо оног народа који је значајно утицао на историју не само Балкана већ и целе Европе, а самим тим и света.

У данашњој Србији млади људи су преокупирани послом и налажењем посла, као и борбом за егзистенцију. Велики је проблем створити минимум услова за одгајање

бебе, будући да су приходи веома мали, а расходи за потрештине

је да се покрену додатна саветовалишта за младе родитеље,

као и оне који то тек треба да постану, како би их припремили и олакшали им увођење у воде родитељства. Високошколске установе, чији свршен кадар долази у контакт са бебама и малом децом, требало би да врше доедукацију и/или специјализацију својих студената за рад с малим медањацима, који су у том периоду веома крхки, те им је потребна стручна особа која ће им бити потпуно посвећена. На тај начин ће се сви они који се и премишљају (због само њима знаних разлога) упустити у грађење породице, без превелике

за наше најмлађе и најмилије енормни. Један од основних услова да се то промени јесте помоћ државе, града и општине, који су (иако постоје) неприметни. Помоћ државе састојала би се у томе да се порез на производе за бебе укине, те самим тим и цена смањи за тај износ; да се донесе одредба да сами продавци не смеју цене повећавати, како би младим људима тај минимум потребан за нормалан раст и развој бебе учинили приступачним. На општинама и њиховим челницима

бојазни да на неко питање не могу дати и/или наћи одговарајући одговор.

Да је здрава породица значајан сегмент друштва, увидели су још и стари Римљани, чији је главни стуб друштва представљала управо породица. Римско царство се, између осталог, и због тога одржало толико векова упркос свему. Такође, уколико једна општина, један град и на крају држава и народ желе напредак, мора се планирати и размишљати о будућности, а наша будућност јесу бебе!

СРПСКА ПОРОДИЦА, НЕКАД И САД

Пише: мр сц. Биљана Спасић,
професор

Прошлост српског народа

Ми смо потомци косовских јунака који се жртвоваше за Крст часни и Слободу златну; самоникле и бујне гране народнога дрвета које је на Косову било скресано до стабла, и стабло срушено до корена. Не усахну то дрво, јер га крв Крсних Мученика оживотвори. Не осуши се срубљено стабло, јер Царство небеско, које витези крста изабраше, даде му снагу да озелени и пусти гране. Ми смо тело од тела, и кост од кости, и дух од духа, онога народа који је после Косова живео на свом огњишту без слободе, у својој земљи под туђином, без земаљског царства, без земаљског сјаја: онога народа који је путовао кроз пустињу ропства без свога Мојсија, но са надом несаломљивом да ће му Бог отаца његових: Бог Немањин и Савин, Бог Стеванов и Милутинов, Бог Лазарев и Милошев, опет даровати земљу обећану. Ми смо, такође, народ који има два света празника: Савиндан и Видовдан. Ко је био Свети Сава? Сава је најлепши узор живота српском народу, ватрени бранилац српског народа пред другима. Он је, такође, био онај који је видео небесни свет као и земаљски, и који је знао шта бива на небу, а шта на земљи. Његов дан вековима нас учи узвишеном начину живљења по вери православној. Његов пут био је пут светог живота и пут свете смрти. Пут Светог Саве водио је путу косовском. Да није било славе Светог Саве, не би било ни славе косовске. Ко је био цар Лазар? Одговор на ово питање даје нам текст уклесан на мермерном стубу на Газиместану: **Овде је некада био велики српски владар, чудо земаљско, по имену Лазар, велики кнез, побожности**

непоколебљиви стуб, огњени ум, заштитник странаца, сиротима помоћ, гладнима хранитељ, тужнима милостиви утешитељ, онај који све воли што Христос хоће!

Стуб с овим стиховима на Газиместану који је подигао деспот Стефан, непријатељи су давно порушили. Али нико никад неће моћи да сруши „нерукотворени стуб“ који је свети Лазар сам себи подигао за све векове и сва времена. Овај стуб је необорив пошто је сам Лазар по побожности био „непоколебљиви стуб“ који ће, до дана данашњег, бити тачка ослонца многобројних наших збивања кроз векове. Косово које ће за сва времена бити извор наших надахнућа. Док је за све друге Косово географска област на Балкану, за нас је Косово света земља, колевка свих Срба, неотуђиво духовно и народно наслеђе. Упркос томе што нам:

**Они краду памћење, отимају нам векове,
џамијају нам цркве, размећу нам колевке,
пале нам тапије, затуру нам постојанство,
чекићајући нам гробове.
(Матија Бећковић)**

Иако је српски народ толико страдао, он је ипак сачувао душу, и Доситеј Обрадовић каже да је српски народ племенитији од свих других народа које је упознао:

**Овде не могу изоставити да не назначим,
без сваког пристрастија к мојем народу,
да од свију народа које сам упознао,
нема милостивијега рода над српским,
а најпаче к сродству!**

За српски народ Константин Философ каже: „Храбри су, тако да такав глас у васељени нико други нема, а то је најчаснија људска врлина. Племенити су и дружељубиви.“ Кроз своју страдалничку историју Срби су били ратнички народ, али не народ бездушан и нечастан. Вазда их је красила висока ратничка етика, што примећује Адам Мицкијевич, који је као и остали увиђао изузетне вредности српског патријархалног кодекса: „Јунаштво сматрају за највишу врлину, поштују религију... Рат за њих није, као за америчка племена, лов на људе... Поштују заклетву, држе реч, боре се само часним оружјем... Окрутна осветољубивост Грка, насиље Тројанаца, не сусрећу се више у српској поезији, у њој има више човечности. Заробљеници се поштећују, нема изругивања над трупом побеђеног непријатеља.“ (Адам Мицкијевич)

Тakoђе, Срби су дали велике ствараоце попут Тесле, Пупина, Цвијића... Богоизабрани великани српског духа који ће светлети у сва времена јесу Свети Сава, цар Лазар, Карађорђе, Његош, владика Николај Велимировић, отац Јустин Поповић... Сви ови наши преци, којима можемо испевати похвалне песме, и поред тога што су били школовани, нису се разметали знањима, вероватно због тога што су поседовали оно најдрагоценије, што је несумњиво највеће богатство – скромну душу. А ми? Њихови телесни и духовни потомци, изгубивши духовни вид за небеско царство, и напустивши вековна духовна огњишта, тумарамо данас по мраку и живимо живот живих мртваца. Све врви од бесловесних издајника који косовску идеју одбацише, косовску

књигу поцепаше, косовски науч погазише. Ово су духовно страшни дани, јер стрељано је карејско испосништво Светог Саве, стрељана је светосимеонска држава са Божјим благословом, стрељано свесрпско причешће у Самодрежи, стрељана Лазарева и Обилићева глава, стрељан Ловћен и Горски вијенац, стрељана бесмртна песма светог ђакона Авакума, стрељана београдска заповест мајора Драгутина Гавриловића, стрељано Синђелићево огњено вазнесење. Данас, више него икада, опао је дух у Срба, па губимо потпуно особине храброг народа, бежимо са својих матичних територија, напуштамо своје традиционалне вредности као што су братство, пожртвовање, преданост, жртва, достојанство, које су вековима сматране темељним вредностима српства. Где си, данас, Свети владико Николају српски, да викнеш коју у овој свеопштој глухоти, над оглувелим српским трговима и испражњеним српским душама? У име чега погазисмо традиционалне српске вредности? Најкраћи одговор би гласио: у име развраћене и расхристовљене евроамеричке савремене цивилизације. Упркос упозорењима слепо смо пошли за Европом за коју нам је давно отац Јустин Поповић рекао да је развила „хаљинску културу јела и одела“. У Европи царују „атомска техника и прашумска етика“. Та иста Европа надмено је одбацила Бога да би се слободно вратила идолопоклонству, незнабоштву, паганизму, једноставно речено – варваризму. Модерни варвари уопште више не знају да постоји душа, па духовност замењују савременом културом или окултизмом, а у најгорем случају магијском спиритуалношћу. За разлику од наших предака ми смо се данас препустили духовном загађењу и осиромашењу, што нас је довело у свеопшту кризу, и до сада незапамћену ерозију морала. Отворили смо се према демонизованој Европи и под своје окриље, ево већ деценијама, примамо сав њихов духовни и морални јад. „Европа је нашминкана блудница, која је остарила и осиромашила, и чије вредности

ускоро нико неће куповати!“ (Владика Николај Велимировић) И тако, добровољно, без ичијег притиска, постали смо варвари, јер народ који не поштује своје наслеђе, своју историју и предање, неизбежно се враћа у варварство. Покварите омладину – победили сте нацију, поручују нам идеолози Новог светског поретка. Притом, добро су упознати да за уништење једне нације нису потребне атомске бомбе, већ је довољно „само“ разорити моралну срж и моралну структуру омладине, и то преко: музике, филма, телевизије, алкохола, дроге, секса, проституције, криминалитета, секташтва...

Породица – темељ српства

Православна породица је основна ћелија и основно упориште једног православног народа. Отац, мајка и деца – слика су Свете тројице на земљи! У љубави сједињена православна породица у духу и љубави треба да буде једно. *Љубав... је свеза савршенства* (Кол. 3:14).

Управо у љубави повезана, породица је најважнији темељ људског друштва и свега моралног и доброг на земљи. Вероватно је зато један знаменит богослов рекао: „Када би се сви стубови и ослонци људског друштва срушили, а хришћанска породица остала недирнута, ипак би она била у стању да собом задржи све.“ Уистину тако је било у историји нашег народа. Међутим, ако би се овај последњи стуб моралног живота човечанства срушио, тада би неизбежно с њим пала и цела зграда хришћанског живота. Породично огњиште – први је олтар у васпитању деце. За тим олтаром суверено стоји мајка! Мајка, та дивна родитељка и одржаватељка живота, та чаробница и чудотворка која ствара и потом духовно обликује будуће људе! Да ли постоји нешто узвишеније у животу него бити мајка? Не! Не свакако, јер је то наследство од великог Господа. *Ево нашег наследства од Господа: дјеца, пород је дар од њега.* (Пс. 127:3)

У посланици Тимотеју апостол Павле поручује жени:

Али ће се спасти рађањем дјеце...

(1. Тим. 2:15)

Што значи да жена, најпре рађањем деце, може да угоди Богу и задобије блаженство у будућем животу, ако остане у вери, љубави и честитости. Да ли уопште постоји важнија особа на земљи него што је мајка? Мајци се уистину не могу приписати заслуге за подизање седам светских чуда, Ајфелове куле, Кинеског зида... Њој то уосталом није ни потребно. Она је подигла нешто много чудесније од било које грађевине на свету: она је подигла станиште за бесмртну душу. Жена – мајка најближи је сарадник Творцу, па је стога она најузвишенија пошто му је најближа. И заиста, има ли за жену ишта лепше и узвишеније него што је рађати и гајити децу? Бити извориште новог живота, светиње над светињама – са тим чином, ништа се на овој земљи не може мерити. Човек је светиња од свога зачећа, па све до свога преминућа и узрастања у тајанствену вечност. Суштина светости живота произлази из чињенице да свако биће по самој својој природи живи не само ради себе него и ради другог бића. Спремност мајке на жртву у виду рађања, односно у име несребичне љубави, представља развијено осећање дубљег смисла живота. Несребична љубав управо почива на логици губљења себе самога ради задобијања себе. Психолошка позиција мајке – жене, по мишљењу владике Николаја, темељила се на бризи о потомству, али и на бризи о вођењу домаћинства. „Свака српска сељанка знаде по десет заната, да кува јела и меси хлеб и сири млеко и тка и везе и плете и гаји живину и негује цвеће и прави сапун и спрема зимницу и Бог зна колико још послова који су у Европи строго раздвојени и предузети сваки на посе од стручњака. Српска жена је царица дома, домаћинства и деце. Ипак, брига о потомству надраста све друге дужности мајке. Чија то љубав осим мајчине, попут покрова, чува своје дете да не падне, да се не повреди, да се сачува од силних зала овога света? Вероватно зато

дете највећу сигурност осећа на крилу мајке, и најслађе спава на њеним грудима. Откуда то да је мајчино млеко незаменљива храна за одојче? Ко може да дешифрије разговор одојчета и мајке који се тајанствено одвија преко куцања била док узима животворну течност из мајчиних груди? Како то да мајка и на даљину осети да је дете болесно? Све ове особине мајку чине дивном родитељском и одржаватељском живота додељујући јој улогу „саствараоца“ Бога Створитеља. Међутим, величина мајке, сем у чину рађања, огледа се и у чину одговорности за духовно и морално обликовање детета. Добри педагози и психолози одавно су знали да рука која љуља колевку – управља светом, то јест у чијим је рукама породица и омладина, у његовим је рукама будућност. Дух вере и побожност мајке, најмоћније је средство у васпитању и обликовању детета, пошто је васпитно обликовање детета подигнуто на ниво заповести још код старих Јевреја у књизи премудрости Исуса, сина Сирахова: *Учи сина свог и ради на њему да не би имао огорчења због недолучних његових поступака.* (Сир. 30:13)

Премудри јеврејски цар Соломон нам заповедно каже: *Учи дијете према путу којим ће ићи, па неће одступити од њега, ни кад остари.* (Пр. Сол. 22:6)

Дужност мајке је да испуни и срце и ум детета светлошћу и добротом од најранијег детињства. У васпитању своје деце мајке су одвајкада имале узор у лику мајке Југовића, и мајке Јевросиме, која у име честитости и чистог образа подучава сина да говори истину и дела по правди Бога истинога, па макар изгубио главу. Наш писац Јанко Веселиновић у приповеци „На прелу“, види жену као „домодржницу“, чувара породичне слоге, мира, среће. О жени говори народна пословица: „Не стоји кућа на земљи, него на жени.“ Владика Николај, велики поштовалац жене – мајке, каже: „Српска жена је царица дома,

домаћинства и деце.“ Улога и значај жене нису се мењале од искона! Познато је да су старе цивилизације успеле да буду велике захваљујући, пре свега, здравом породичном васпитању и стубу породичног живота – мајци. Историчари тврде да је слава старог Рима почела да тамни када је римска Матрона, „мајка“, престала да буде носилац љубави и васпитања. Захваљујући породици и пре свега мајци код старих Јевреја очувала се и преносила се с колена на колена идеја о Месији која је увелико сачувала национални и верски идентитет народа у расејању. Не мање значајна је и улога мушкарца – оца. Отац је углавном био стожер, стуб породице, и старао се за материјалну страну живота и за неговање здраве моралне климе у породици. *Човек се познаје по својој деци.* (Сир. 11:28)

Према врлинама родитеља обликује се духовни и морални профил деце, или како народна пословица каже: „Не пада ивер далеко од класе“. Епископ Теофан Затворник писао је да „постоји нека нама несхватљива веза душе родитеља с душама деце“, а јеванђелиста Лука нам поручује: *Јер се свако дрво по роду своме познаје.* (Лк. 6:44)

Типик сваког угледног српског дома је љубав, вера, поштење, послушање и трпљење. Некада је највећим богатством сматрана хармонична и морално очувана породица. Дубоко утемељена на оданости, узајамном поштовању, љубави, пожртвовању, а пре свега на чувању части и доброг имена породице. Наши познати писци Лаза Лазаревић, Јанко Веселиновић и други, са искреним одушевљењем писали су о вредностима наше сеоске породице, и штавише у њој су видели најјачу залог моралне и духовне снаге у напретку нације. „Плодан рад ратаров, кућење куће и стварање породице. Колико лепих и благородних осећања љубави, душевне крепости, анђелске оданости и светитељског самоодрицања код свега тога

сеоскога света!“ Јанко Веселиновић је, истиче Скерлић, нарочито волео и сликао „доба старих задруга које су се и данас у Мачви више задржале но у осталим крајевима“. Велике и разгранате породице, по њему, имале су силно добро, земља је била масна и плодна, шуме густе „да се гуја за реп може извући“. Основне врлине таквог света су: љубав према родној грудима, поштовање, прегалаштво, пристojност у међуљудским контактима, поштовање родитеља, учитеља и старијих особа, васпитање младих кроз радне обавезе, одмереност, строгост, скромност, као и чедност девојака. О српским националним традиционалним вредностима Слободан Јовановић вели: „Патријархални морал и традиција најдубље су константе српског националног карактера.“ Српску задругу красио је висок породични морал. Јован Цвијић је о српској задрузи писао веома позитивно, подвлачећи да се она темељила на разрађеном моралном систему. Молити се, радити, бити поштен, извести децу на пут, то је био императив, јер се добро знало да од васпитања зависи каква ће бити јединка и како ће бити друштво по квалитету живљења у њему. Радован Самарџић је истицао да је патријархални морални систем „један од основа, можда и најделотворнији, за образовање заједничке националне свести српског народа“. Управо на темељу неговања традиције, развијао се и неговао национални дух. Задруга је опстајала, тврди др Вукосава Милојевић, јер њене чланове нису држали у заједници само економски интереси и заједничко имање, већ у првом реду осећања хришћанске љубави, оданости, солидарности, верности, и поштовање традиционалних вредности. Стожерне вредности некада су биле поштење и честитост, а оно од чега се највише стрепело је да се не окаља образ!

Да ли је српска породица данас база рађања?

Да ли су у савременој породици сачуване истинске вредности: правде, љубави, врлине, чистоте,

послушности, поверења, дарезљивости, побожности? Усваја ли савремена породица поруку Толстоја: „Постоји само један начин да будемо срећни – да живимо за друге“? Суноврат наше традиционалне породице почиње после Другог светског рата, када смо поглед окренули ка Европи, „белој демонији“, не бисмо ли, на срушеним темељима нашег сазидали њихове обрасце понашања. Велики „револуционари“ са одавно загађених улица Европе – Ниче, Маркс, Фројд и други – узбунили су свет подигавши дебео слој ђубрета у облаке. Они су били ти који су развили теорију натчовека, бољшевичку и сексуалну револуцију, које су имале за циљ да униште узвишени брак и срозају сексуални живот на најниже гране. Нажалост, успели су. Статистике су поражавајуће. Сваки други брак се раставља, 30 одсто Европљана живи у „дивљим браковима“, бракови су без деце, пошто се деца сматрају сексуалном компликацијом, а не највећом радосћу живота и постојања. На све то, велики мудри Његош би рекао: Нико миран, а нико спокојан, све се човјек, брука са човјеком. А ми пре него смо се угледали на Европу, морали смо знати за правило нашег теолога и филозофа Димитрија Најдановића: „Ако је разорен центар, свака се тачка периферије оглашава средиштем.“ Младен Лесковац с чуђењем констатује: „Како пребрзо изумиру и нестају српске грађанске породице... То неизбежно повлачи за собом скоро потпун недостатак породичних традиција и породичних архива у нас.“ Такође, Милан Јовановић Стојимировић је у свом бриљантном делу Силуете старог Београда дао биографије многих познатих и мање познатих личности и показао да се готово свака београдска породица гаси у другом, а најдаље у трећем или четвртном колону. Умна Исидора Секулић, а пре ње Јован Скерлић, чудили су се зашто се наш грађански слој тако лако тањи, губи виталност, и дегенерише брже него у другим земљама. Као што видимо, Срби се нису најбоље снашли у тешком социјалном преобраћају, у преласку

из патријархалног у модерни живот, као што је наслућивао наш велики филозоф Брана Петровић: „Наша жена неће знати да се снађе на преласку из патријархалног у модерно.“ И није се снашла! Прво чега се добровољно одрекла било је рађање. Наиме, савремена мајка у име „права жене“, своју животодајну утробу претвара у мртвачку комору у којој намучено, унакажено, напаћено дете умире уз нечујне крике. За савремену мајку рађање новог живота је „зло“, а олакшан живот без деце у њему је „добро“. Жена која се љубави рађања и стварања новог човека добровољно одриче не само да не испуњава свој животни задатак већ никада неће осетити пуноћу и смисао живота. Савремена жена је толико обузета собом и својом каријером да потпуно превиђа право зачетог детета на светињу живота. Она му свесно то право ускраћује. Са жаљењем морамо да констатујемо да се савремена породица као база рађања потпуно распала. У њој нестаје љубав према потомству, жртва у приношењу себе за „ближње своје“ и даровање себе другом је потпуно изостављена. Потреба за топлином и присношћу са ближњима такође је изостала. Упркос томе што истинска љубав даје савршенство и пуноћу живота, савремена млада жена добровољно се одриче љубави јер свесно одбија да буде извориште новог живота. Ако се, којим случајем, савремена жена определи за рађање, онда је то једно дете – српско јединче. Јединче, на несрећу, постаје „заштитни знак“ српских породица. Оно углавном на својим плећима мора да изнесе терет неостварених родитељских снова и амбиција из младости. Јединче се одгаја у стерилним условима са огромном стрепњом јер родитељи немају права на „грешку“, али ни на другу „шансу“. Психологија јединчади је посебна прича. Навикнути су да бесомучно узимају, али не и да дају, па стога врло ретко или готово никако не узвраћају бригу и пажњу својим родитељима. Васпитавани су да емоционални однос не подразумева размену, већ искључиво узимање емоција. Мајка савременог доба, уколико и роди, у

борби за стандард, каријеру, научни степен, материјални престиж, не стиже да се бави рођеним дететом. Морално обликовање и духовно уздизање потпуно се занемарује као неважно. Заборавља се да прво морално васпитање, прве моралне појмове и прве моралне норме човек добија управо у породици. Познато је да је потребан упоран и дуготрајан труд и рад на обрађивању духовне оранице, тј. будућег човека. Савремени, атеистички усмерени родитељи који своју децу нису васпитали на моралним и духовним вредностима, данас плаћају цену јер више не знају које врлине да пренесу на своју децу. Такође, не знају шта треба да забране својим потомцима и како да их сачувају од моралне посрнулости савременог доба. Зато је мото савремене, „нуклеарне“ породице, врховни смисао живота на земљи – „у се, на се, и пода се“. Дакле, када растуриш породицу, када децу предаш у неку социјалну установу, поправиш кравату и идеш даље. Уосталом, ит'с онли рокенрол... Као што видимо, савремена нуклеарна породица запала је у небивали духовни глиб: без љубави, без смисла и сврхе живота, без брака као тајне живота, без деце у браку. Брак је подвиг, јер се човек мора много пута, живећи у њему, одрицати самог себе, ради опстанка брачне заједнице и хармоничног породичног живота. Брак није уговор који се сваког дана може отказати, као што то мисле млади, већ је то Света тајна која подразумева доживотну обавезу. На брачном олтару се служи, ту нема суревњивости, то није запослење, није каријера, ту се не добија положај ни научни степен, нити политички просперитет. Морамо да знамо да није Црква нимало случајно подигла брак на степен Свете тајне, и преко јеванђеља упозорила супружнике „шта је Бог саставио, човек да не растави“. На ову јеванђељску поруку, савремени човек одговара: нема толеранције, нема жртве – има развода. Савремени бракови се разводе. Из разорених бракова деца се не рађају. Статистике нам говоре да се 50 одсто деце подиже и васпитава у „породици коју чини

само један родитељ, најчешће мајка". Друштво које карактерише низак наталитет, велики број ванбрачне деце, разводи бракава, неступање у брачну везу, полако постаје друштво усамљених појединаца... Број усамљених појединаца расте све више, поготово у урбаним срединама. Друштво усамљених појединаца у принципу не подстиче наталитет. Млади људи се у ствари боје брака и обавеза. Навикли су да живе у свом личном егоистичном свету, свету у коме нема љубави. Најважнији мотив у животу им је: лични komoditet, висок стандард, трка за новцем, трка за помодарством и сујетом... Комфор и потрошачка психологија поставили су моралне норме „новог доба“ – морално је само оно што мени тренутно одговара. У том контексту, брак је искључиво институција интереса, тј. брак је друштвено-економски уговор заинтересованих страна, али не и извориште новог живота и свеколике радости живота удвоје. Брак савременој жени која жуди за животом на „високој ноzi“ треба да омогући атрактивно путовање у иностранство, ексклузивне ресторани, егзотичне проводе, луксуз, доколицу, а у свему томе нема места ни времена за жртву рађања. У животу савремене жене рађање је дефинитивно нешто секундарно, док је хедонистички стил живота нешто примарно.

Како да сачувамо српску породицу?

Желимо да глорификујемо материнство, и да жену – мајку вратимо на пут Витлејема, да јој поглед упутимо према најузвишенијој и најсавршенијој мајци свих времена – Мајци, која је постала „двер Спасенија“, тј. врата спасења, управо оној која је материнство уздигла до степена Богоматеринства! На све ово нас опомиње и наш велики писац Бора Станковић, који је добро схватио улогу материнства, па је поводом поласка његове ћерке на универзитет изјавио: „Највећи позив жене, нарочито у нашој, у три рата сатираној земљи, јесте мајка. Нека се моје кћери удаду и нека изроде

војску деце, ако хоће, а ја бих то желео, па онда нека та деца уче велике школе.“ Императив данашњег времена је – обновити породицу и учинити је носиоцем моралног васпитања. Оздрављење и препород српства мора да почне од здраве православне породице. Породица је темељ хармоничног живота и главна тачка ослонца сваког појединца. На несрећу, данашњи атеистички усмерен човек нема искуство православног живота, не зна шта је истина, а шта лаж, како треба морално да живи, за које темељне вредности да се бори, јер то није могао да сазна у разбијеној породици, атеистичкој школи, друштву које деценијама лута без бусоле. Савремена породица негде је изгубила осећање свог смисла, свог битисања, достојанства, осећања за своју будућност, као и за могућност свог опстанка. Неко је давно рекао: „Ако немате будућност – ништа сте“. Да нам се то не би догодило, пред нама је велики посао препорода породице, породичног морала и породичног живота. Препород се мора извршити позивом да човек од свог дома треба да створи домаћу цркву. То је позив да породични дом коначно постане мирно и сигурно пристаниште и уточиште. Шта је то што је немањићкој и светосавској Србији неопходно? То је Света породица! Без Свете породице нема нам ни опстанка ни напретка! Будућност Србије биће могућа једино и само уколико свеколики препород почне од породице.

Србија данас

Претпоследњи попис у Србији обављен је 31. марта 2002. године. Тада су пописане две територијалне целине – централна Србија и Војводина. Укупан број становника у централној Србији је 5.466.009 житеља. У Војводини живе 2.031.992 житеља. Дакле, у Србији, према коначним резултатима пописа који није спроведен на Косову и Метохији, живи, 7.498.001 грађанин. Мушкараца има 3.645.930, а жена нешто више – 3.852.071. То је за 50.977 житеља мање него 1991. године. Последњи попис у Србији

обављен је октобра 2011. године и по том попису Србија без Косова и Метохије има 7.120.666 становника. У поређењу са 2002. годином, држава је слабија за 377.335 грађана, што је пад за око пет одсто укупног броја грађана. У војвођанском региону живи 1.916.889 становника, тј. 115.103 грађанина мање него на попису из 2002. године, што нам указује на чињеницу да се војвођанска равница из године у годину све више празни. Једина општина у Војводини која расте брже него Београд и која има позитиван природни прираштај јесте Нови Сад. Сем Новог Сада, градови који расту у Србији јесу Београд, Костолац, Крагујевац (град), Краљево (град), Јагодина (град), Нови Пазар и Тутин. Градови који нестају, по резултатима најновијег пописа, јесу Мајданпек, Гаџин Хан, Бујановац, Бабушница, Медвеђа, Црна Трава. Алармантни су подаци да од 4.706 насеља у 1.140 (25%) није рођена ни једна једина беба. Једанаест насеља потпуно је угашено, а у 975 насеља живи мање од 100 становника, док у само 17 насеља живи више од 50.000 становника, што чини 36% укупног становништва Србије.

Востани Србије!

Наш велики народни геније Његош рекао је: „Воскресења не бива без смрти“. Истина, Србија је на самрти, али ми не смемо пристати на нестајање, и зато позивамо – устаните сви да васкрсемо Србију. Нек убудуће српска химна буде:

Востани Србије!

Давно си заспала, у мраку лежала.

Сада се пробуди

И Србље возбуди!

Наша Србија је данас више него икад пред општим и јединим избором – препород или пропаст – преобразити се или нестати.

Морамо што пре схватити да смо сви ми заједно зидари наше народне будућности, а како ћемо очувати и уредити нашу државу Србију, поруку нам шаље наш Свети владика Николај:

- **да би се уредила држава, претходно се мора уредити народ;**

- да би се уредио народ, претходно се мора уредити породица;
- да би се уредила породица, претходно се мора уредити човек, сваки појединац.

Свако од нас је позван да испита своју савест, да да свој сопствени допринос и почне коначно да испуњава дугове према сопственој нацији. Прва, највећа света и заветна

дужност сваког Србина јесте да да свој допринос у име опстанка српског народа, интерес отаџбине је изнад свега и изнад сваког!

ГДЕ СУ БЕБЕ У СРБИЈИ?!

Пише: Хаџи Братислав Николић,
Фондација „Пријатељ Божји“ из Канаде

Србија је данас земља која стагнира на сваком пољу и плану. Пропада, вене, стари и занемоћава у сваком погледу. Полако се потапа у таласу самодеструкције, збуњености, немоћи и незнања, немања одговора на егзистенцијална питања. Морална урушеност, политичка дезоријентисаност, економска беда – то би били препознатљиви мотиви које виђамо на сваком кораку како у јавном, друштвеном животу, тако и у својим домовима. Србија и српски народ старе и нестају и то је више него очигледно. Нестајање – то је, дакле, збирни резултат нашег свенародног постигнућа у последњем веку. Иако немамо намеру да се овде бавимо статистиком, можда ипак треба нагласити да сваке године Србија бива мања за један град од тридесетак хиљада становника. У периоду између два пописа становништва мање нас је за скоро 400.000.

Проблем је више него сложен и вишеслојан. Узроци који су довели до оваквог стања народа и државе такође. У једној краткој ретроспективи можемо само набројати неке за које сматрамо да су најочигледнији. Њих видимо у историјским околностима с којима се сусретао наш народ, препознајемо их у актуелним трендовима на глобалном попришту цивилизације којој припадамо, али их препознајемо и унутар себе, у сопственој духовној, менталној, карактерној, вољној, мотивационој,

личној „конфигурацији“. И свако од нас је синтеза свих ових фактора: спољних и унутрашњих.

Зла коб која кроз историју прати наш многонапаћени народ јесте – србоцид, особито изражен у 20. веку кроз клања и сатирања у ратовима (било их је осам од 1912. до 1999. године). Он, у измењеном облику, траје и данас. Први и Други светски рат уништили су више од четири милиона живота, што представља преко 50% популације српског народа. Оно што је најстрашније, највећи проценат односи се на биолошки активан и прокреативно способни део народа. Колико би нас било да су они остали у животу?!

Асимилативни процеси нас као сенка прате кроз читаву историју. Вишевековна турска окупација, као и римокатолички прозелитизам и насилништво на западним странама српског животног простора, истргли су из нашег етничког корпуса небројене хиљаде Срба. Данас их можемо срести међу Муслиманима, Хрватима, Шиптарима... Не смемо сметнути с ума ни чињеницу да нас је комунистичка болест коштала даљег расипања и осипања. Из српског националног корпуса створене су друштвеним инжењерингом и етноцидом нове вештачке нације, пре свих југословенска, а затим и македонска, бошњачка, црногорска, са, наравно, припадајућим језицима. У току је интензивна кампања за рађање још једне – војвођанске нације. Тако, осим што губимо

на бројности, губимо и на плану идентитета; губимо полако и језик и писмо (којег се сами одричемо). Постајемо, дакле, они који нисмо – нестајући као они који јесмо!

Српски народ данас дели судбину глобалне популације. Изложен је планетарном цунамију комерцијализма. Цивилизација којој припадамо комерцијална је по свом карактеру и глобална по свом обухвату. Све је роба и све има своју цену, па тако и људски живот. Наш животни кредо већ гласи: „Ако хоћеш да живиш – плати“! Ове околности знатно образују ставове којима људи саображавају и своје животе. Пренаглашавање економског фактора постаје модус вивенди савременог човека. На то је приморан.

Ипак, сви ови спољашњи изазови, искушења и притисци којима смо били излагани кроз историју и који су још увек актуелни и живи (можда у овом времену и живљи него икада до сада у историји) не би дали плода и рода без нашег учешћа и сарадње у њима.

Но, да оставимо за сада све оне узроке и разлоге који припадају прошлости, корпусу непоправљивих и неповратних утицаја, и погледамо оне који сада руше наше постојање, а на које у исто време можемо утицати и које можемо изменити у своју корист.

И опет, имајући на уму да ту промену може учинити свако од нас појединачно.

Међу унутрашње деструктивним факторима који најтрагичније разарају ткиво нашег народа, али и онога ко то чини, свакако је ЧЕДОМОРСТВО (абортус), дакле убијање нерођене деце.

Да и овде не улазимо у прецизну статистику (то није ни могуће јер се овде више него било где другде релативизују чињенице), ипак можемо прихватити основану процену да је за последњих 20 година у гинеколошким ординацијама поклано више од шест милиона нерођене деце. Крв најневинијих вапије на Небо носећи са собом проклетство нестајања читавог једног народа.

Напуштање духовне вертикале, напуштање освештане традиције и њених вредности утемељених у заповестима Божјим које су гарант не само духовног него и физичког опстанка народа, темељни је узрок нашег пропадања. Поменимо само прву, најстарију заповест: „Множите се и плодите и напуните земљу и владајте њом“... Данас туђини, они који и у овим временима испуњавају ову заповест, постају уживаоци наше, од Бога нам дариване баштине. А ми, уместо да крчимо себи пут у постојање сабирајући се око духовног стожера,

Цркве Христове, наше православне, ми смо прихватили туђе духовне и идеолошко-културолошке образце. Стид од свог и понос туђим, чини се, више него било шта друго угрожава наш опстанак и постојање. Затровани идеологијама земаљског раја, постали смо материјалисти, похлепни и похотни, увек гладни туђег и никад сити свога, себелубиви и саможиви, надмени и сујетни, грамзиви и острашћени, узбуркани и нестрпљиви, нетрпљиви и немилостиви... Укратко, постали смо потрошачи свог и туђих живота. Трошећи свој, осујећујемо туђи живот. Свепочивана идеја хедонизма и личне користи: напунити своје џепове, а деца су последња брига овог цивилизацијског модела. Читав

овај систем почива на идеји о лакоме богаћењу, а деца су велика препрека за то. Онда, гоњени хедонизмом и навалама страсти, ми их зачињемо, а потом, схвативши да ће она угрозити наше планове, лишавамо их се – клањем!

Ипак, ово преобликовање нашег духовног и менталног склопа није дошло преко ноћи и избебуха. На њему се систематски радило. Још од краја Другог светског рата, од првих дана „слободе“, српска жена и будућа мајка „васпитавана је“ да је срамота имати више од једног детета. На скуповима и предавањима која је организовао АФЖ, младе жене биле су извргаване притисцима уз ласкаво препоручивање једног новог начина живота у којем ће човек потрошњом, уживањима и разним олакшицама одбранити своје људско достојанство. И – успело је.

На слици: чланице Антифашистичког фронта жена

Највећа срамота на улицама српских градова била би мајка са троје или (не дај боже) више деце. Све ово било је условљено наглим развојем технике и индустрије, најпре у Америци, а потом и у Европи. Трка за освајањем нових производа који би олакшали живот човеку кулминирала је бесомучном трком за производњом нових потреба које се дубоко косе са човековом генеричком суштином и његовим реалним потребама. Замка за слабоверне, неверне и маловерне, обескичмењене људе. Спој људске пале природе и неизмерних могућности манипулација и индоктринације – то је спој који обезбеђује ефикасност друштвеног инжењеринга.

У намери да се не исцрпљујемо даљим анализама, можемо резимирати речима нашег еминентног социолога породице, професора др Марка Младеновића: „За све што се догађа у Србији постоје два кривца: један кривац смо ми сами Срби јер нисмо довољно лукави, интелигентни, способни, а други кривац је Велики брат који од света хоће да направи своју колонију.“

И како даље, питаће неко?! И то с правом.

Овако дубоке провалије не може поравнати нико од нас. Али, сви заједно – можемо. Да ово не би звучало као демагошка парола, потребно је обратити пажњу на реалну чињеницу: без јасне и недвосмислене, категоричне и храбре интервенције ДРЖАВЕ, све остало осуђено је на неуспех.

„Ја мислим да само у једном жестоком налету потпуно другачије политике према natalitetу може нешто да се учини. Потребно је, најпре, да се изврши прерасподела националног дохотка у корист рађања. Ако не уложите у материнство, у децу – нема деце. Без деце нема будућности!“, каже професор Младеновић, чији нацрт закона који би регулисао ову област чами непрочитан у Скупштини већ читаву деценију.

Дакле, улагати у мајку, у дете, у млеко, а не у неке лажне чаролије којима се заварава народ (ријалити шоу-програми, индустрија забаве која појединцима пуни џепове, а испражњује душе и животе огромне већине младих људи који се лакоме и прихватају те антивредности). У том смислу држава мора водити рачуна о моралном кредибилитету онога што се гледа и слуша, а не да буде слепи послушник капитала и власника медија у њиховој бесомучној трци за профитом.

Незаменљива је, дакле, улога ДРЖАВЕ, која једина може, ако хоће (а то зависи од њеног персоналног састава, од људи у њој и њиховог моралног и духовног кредибилитета), да измени прилике

у корист живота и рађања.

Онај ко једини може помоћи држави, под условом да и она, држава, пристаје на ту помоћ, јесте ЦРКВА. Овај модел (сагласност државе и цркве око питања постојања и опстајања и просперитета народа) већ је потврђен у нашој историји као најефикаснији и најделотворнији начин постојања државе и народа. Ми немамо за чим трагати и експериментисати. Још најмање имамо потребе за реформама и реформисањима. Довољно ће бити да актуелизујемо и применимо решења која су нас у једном историјском тренутку сврстала у ред најпоштованијих народа и држава хришћанске Европе. А то је СВЕТОСАВСКИ начин постојања.

Резиме

Дакле, стање у српском народу је врло критично, и тешко може да се поправи. Према анализама

демографа, ако у једној земљи има више старих од 65 година него деце до 16 година, та земља је мртва! Тај народ нема више прилике

да се поврати. Једино ако уложи огромна средства, ако изврши прерасподелу националног дохотка у корист рађања, ако промени систем вредности, ако прогласи

материнство за најлепши и најузвишенији позив – може рачунати на будућност!

Зато, Србијо, обожи се, сложи се и умножи се! Молитвама светог владике Николаја и свих српских светитеља, мученика, страдалника, патника, трудбеника, градитеља и бранитеља који градише овај народ и државу његову од искони, уздићујући у

њу свој дух и своју крв кроз своје потомство!

Б Е Б Е

Пише: Бошко Ћирковић Шкабо,
члан бенда „Београдски синдикат”

Веровали или не, многе идеје и акције које су обележиле четрнаестогодишње деловање „Београдског синдиката” могу се окарактерисати као крајње искрене и спонтане (да не омаловажим са: „стихијске”; а не претерам са: „судбинске”). Такво је, уосталом, било и окупљање наше многобројне дружине, у стопу праћено формулисањем слогана („СВИ ЗАЈЕДНО”) и на њему базираних постулата функционисања – које део јавности и данас сматра маркетиншким триком.

Зато верног познаваоца не чуди што ни у најлуђим сновима нисам могао замислити разговоре са вредним, стручним људима, који, захвални за подршку и савете,

које су у преломним моментима нашли у нашим римама и делима, осећају искрену потребу да допринесу борби за здрав разум и систем вредности. Те драгоцене доживљаје складиштим на посебној полици сећања: одмах испод неочекиваних дивота које ми је досадашње (једнако спонтано) родитељско искуство подарило. Позитивна енергија која из њих произилази одговорног човека обавезује да шири (с)вест о њиховом постојању и значају у „овом суровом свету где јачи слабијег једе чим овај направи грешку”.

Управо сам током сусрета описане врсте, обogaћен искуством истинитом илустрацијом – потврдом и надградњом важних

закључака. Другар ми је препричао кратки поучни говор породичног пријатеља, универзитетског професора, који је на личном примеру објаснио суштину пропадања целог друштва, од једне до друге генерације, и алармантне потребе да оно што пре стане: напуштајући овај свет његов отац је потомцима оставио „ништа и све” (личну уштеђевину од само неколико хиљада долара, уређену, широм света уважену државу, поуздано здравствено, социјално и пензијско осигурање, реномирани образовни систем и одличну перспективу за напредак на свим пољима); насупротив њему, који ће својима сутра оставити „све и ништа” (некретнине, возни парк, значајнија материјална

средства, симулацију државе недефинисаних граница и надлежности, болесно здравство, непостојеће социјално и вампирско пензијско осигурање на девизни кредит, бесмислени безобразовни систем и страначку перспективу за комбинације на свим пољима).

Само рекламама заслепљени среброљубац-егоманијак може помислити да генетски модификовано семе друге опције може проклијати и израсти у било шта, сем увелог цвета несреће. Јер, како је приповедач лепо закључио: њему је, после оца, преостало само да искористи услове и порасте у Човека, а његовима ће, ако се овако настави, преостати само да проћердају наследство. Илити, како смо и сами више пута одреповали, испричали и демонстрирали: „Љубави има само онај ко је даје”. Права срећа је обострана, настаје у интеракцији. Згртање материјалног богатства на темељу туђе мизерије као крајњи исход има креацију армије незадовољних и завидних, спремних да непристојног богаташа скрате и за главу (фигуративно и буквално), како би се дочепали: „рајда”, „криба” и „савршене кучке”. Док наследници све чешће скончавају у каналу, са жртвама експлоатације њихових родитеља. Аларм је одавно означио крај времена хиперпродукције „свега” за нас данас, зарад рекон-

струкције свега за наше сутра. Докле ћемо упорно себично притискати одлагање? Докле ћемо дозвољавати себи да под утицајем аутопропаганде „рационално планирамо” најлепше, најсмисленије и најприродније животне категорије: породицу и потомство? Одговор је једноставан и конкретан, иако делује компликовано и апстрактно: док не повратимо веру у више и дуже од себе самих и тренутка у коме тежимо задовољењу сопствених потреба. Док уместо за „бенседином” и пивом не посегнемо за радом као антидепресивом, а док у раду не нађемо меру личној амбицији и „еманципацији”. Док не престанемо сами себи да потурамо девијације као слободе. Док не престајемо да „мењамо дан за ноћ и ноћ за дан”, а осећања „природним” и синтетичким супституцијама...

Што би рекле моје колеге репери из Те Ха Целе Фамилије, „причамо о томе зато што прошли смо туда”. Добро познајем сваки проблем из претходног пасуса. Неке сам лично искусио. С другима се још борим. Свакако не долазим с позиције некога ко је од детињства маштао о раскошној свадби, статусу домаћина и главе породице. Али је моје кућно васпитање очигледно преузимало кормило из руку опуштеног уметника сваки пут кад је судбина слала „искушења”, заправо благослове. Оженио сам

се док сам служио војску, како бих добио право на редовне посете девојке коју волим и са којом сам већ живео. Потпуно баналан папиролошки разлог (који надлежни старешина није ни испоштовао) и прилично глуп начин... али и данас смо у браку, наравно, јер је Љубав већ била са нама. Проширење породице нисмо планирали због „материјалних ограничења” и жеље да

путујемо. Али ниједно од нас није ни помишљало на прекид живота зачетог у Љубави.

Постепено сам померао границе одговорности понашања и озбиљности размишљања, растерао маглу и „сметње” бесмисленом личном комфору „са телевизора” сагледао у правом светлу. Видео сам да су те „сметње” заправо једине реалне ствари у овој ријалити ери. Морам признати да ми је у томе помогао и сусрет спонтани са госпођом Милицом Новковић, ауторком „Породичног буквара”, фантастичне књиге коју сам од ње и добио на поклон.

Мислим да личним искуством најбоље могу да посведочим да је многима главна препрека у глави и да су животно образовање и освешћење, а не некакви папирнати програми, планови и проценти, главна оружја којим друштво треба да се избори са страхотом питања: „Где су бебе у Србији?!” Заправо, мислим да би се одговор на исто, нпр. након системске примене садржаја „Породичног буквара”, сам наметнуо – онај коме би било постављено само би могао да упери прстом ка најближем породилишту.

ИМАЈ ВИШЕ – ИМАЋЕШ ВИШЕ

Пише: Игор Стевановић из Ниша,
Хуманитарна организација „Срби за Србе“

Пошто већ годинама помажемо на десетине многочланих породица, константно имамо прилику да слушамо питања разних људи која се односе на многочлане породице. Због великог незнања, а често и предрасуда заснованих на сталном утицају егоистичко-индивидуалистичке пропаганде, многи људи у Србији, а и у расејању, имају погрешну слику о многочланим породицама. Оваква размишљања која су дубоко распрострањена у данашњем модерном друштву, једна су од многобројних ствари које утичу на то да се у Србији све мање деце рађа. Овим текстом покушаћемо да афирмишемо многочлане породице и истакнемо позитивне ствари о њима. Текст је писан на основу обичног искуства члана организације током дугогодишњих сусретања са српским многочланим породицама.

Оно што може одмах да се примети у многочланим породицама јесте то да нема много места за егоизам, који је свакако својствен породицама с једним или двоје деце. Родитељи у породицама с једним дететом сву своју пажњу усмеравају на то дете, тако да му пружају и више него што му је стварно потребно. У многочланим породицама, дете је одмалена навикнуто да усклађује своје жеље и потребе са осталом браћом и сестрама. Сузбијајући егоизам, дете се одмалена учи да човек није саможиво биће које живи зарад својих потреба, него да је биће заједнице, односно како би рекао Аристотел „Zoon politikon“, и да своју суштину управо изражава

у заједници и остварује кроз заједницу.

Учење о одговорности у овим породицама почиње још одмалена, старија деца морају да воде рачуна о млађој деци. Такође, због великог броја укућана, свако дете има одређена задужења како би помогло својим родитељима у свакодневним обавезама. Поверавањем тих улога, деца уче да живот није игра у којој свако може да се понаша како хоће, већ да је живот једна врста одговорности како према себи тако и према другима.

Разговарајући и посматрајући ту децу, можемо рећи да су деца из многочланих породица доста скромнија од деце из породица са малим бројем деце. Родитељи немају времена и могућности да сваком детету посебно удовољавају (као што се ради у породицама с мањим бројем деце), већ су деца научена да добијају у складу с могућностима породице. Такође, везе између браће и сестара у многочланим породицама много су јаче. Деца пуно помажу једна другој. То је посебно видљиво у школским обавезама, где старије дете помаже млађем у решавању и бољем разумевању градива. Често смо имали прилику да се и сами уверимо да деца тако боље уче и да постижу боље резултате у школи. У овим породицама постоји и здрава конкуренција између деце, где се млађе дете, подстакнуто помоћи старијег, труди да буде боље од старијег.

Приликом посета многочланим породицама често останемо у неверици када видимо да родитељи

и деца који имају и мање него што им је потребно, живе срећније и у већој љубави него многи који имају много мање деце и много више новца. Заиста се морамо осврнути на речи блаженопочившег патријарха Павла да „све што се дели смањује се, једино љубав када се дели повећава се“. Са сваким новим дететом љубав се умножава. Деца из многочланих породица стварно умеју да осете љубав ближњих и да узврате љубав, испуњавајући тако заповест Господњу да „љубимо ближње своје“.

Наравно, на крају се увек поставља једно те исто питање: „Како ћемо издржавати толико деце, ми немамо финансијских могућности за то?“ Чињенице говоре сасвим супротно. Многочлане породице углавном су сиромашније. Ретко може да се види да богати брачни парови стварају многочлану породицу; они већином имају по једно дете, евентуално два. Финансије нису оправдање нити су оне разлог. Ми ипак сматрамо да је главни проблем у данашњем модерном човеку. Суновратом морала, губитком личне и националне сигурности и перспективе, страхом од будућности, разарањем традиционалних вредности и покушајем успостављања нових, заснованих на чисто материјалистичком погледу на свет, потрошачком и обездуховљеном менталитету, хедонизму и лагодном животу, равнодушности према својој духовности и исходишту живота на земљи, данашњем модерном човеку и не пада на памет да ствара многочлану породицу.

Зато је потребно прво променити личну и колективну свест у Срба. Морамо схватити да је народ једна органска заједница савременика, потомака и предака. Ако само једна од ове три карике у ланцу историјског и метаисторијског континуитета народа закаже, онда не постоји једна здрава историјска

и метаисторијска самосвест те заједнице. Данашњи модеран човек је на добром путу да уништи све што су наши преци оставили нама на чување и умножавање и не остави ништа будућим поколењима. Једино решење ми видимо у одлучној борби свих институција у земљи и појединаца, који ће

заједничким снагама радити на томе да се изврши „биолошка револуција“ која ће спасти српски народ од тоталног изумирања. Надамо се да ће ускоро доћи време када ће модеран човек постати савремен човек схвативши своју улогу и место у историјском и метаисторијском ланцу.

ГДЕ СУ БЕБЕ?

Пише: Зоран Пањковић, председник Српске православне црквене општине Кузмин

У Србији ових последњих и смутних времена већина образованих људи зна шта у суштини значи појам „бела куга“ и њене последице по будућност нације. Већ годинама искрено забринуте интелектуалци Срби и Српкиње упозоравају на скори нестанак рода сербскога са историјске сцене са свим могућим сценаријима ако се нешто ускоро не промени. Изгубићемо територије, нестаће држава, утопићемо се у друге народе, једноставно – српско име неће постојати осим у историји. Узроци овог пропадања су, према мишљењу националних радника, у ратовима вођеним у 20. веку, индустријском и технолошком развоју друштва, миграцијама сеоског становништва из села у град, великом броју превремено прекинутих трудноћа – абортуса и другом. Израчунато је грубо да су последице свега тога реда величине 50 милиона Срба који се никада нису родили и населили земљу. Каква би то била сила? Мали би нам био Балкан.

Истраживачи овог проблема предлагали су до сада низ решења, пре свега доношење мера за побољшање материјалног положаја трудница и породиља, подизање мера здравствене заштите мајки и деце, улагање у развој достигнућа у области вештачке и вантелесне оплодње, медијско промовисање породица са више од двоје деце.

Браћо и сестре, лепо је све то, одлично трчање, али у погрешном правцу. Тркачи су извезбани,

имају добру вољу и намере, не фали им кондиције, а где ће завршити, то ни сами не знају. Наша добронамерна, забринута браћа и сестре који наричу над тешком судбином нестајућег Српства већ коју деценију заборављају неке веома важне ствари. У њиховим световима узрочно-последичне везе су другачије, оне су углавном материјалистичке природе, таква су им и решења проблема. Врло би се увредили ако бисте их упитали за веру. О, какво питање? Па ми смо православни Срби, идемо у цркву, славимо крсну славу и јако смо забринуте за ово што се дешава нашем народу, нестаћемо, ето то је. А где је онда Бог у свему овоме? Где је Алфа и Омега, Почетак и Крај? Где је Творац Васељене, наш Створитељ и Саздатељ? Свети Оци наше Цркве одавно су приметили да чак и неки хришћани мисле да је Бог посматрач и непристрасни судија дела људских, а не учесник и управљач Васељене. Можда не знате, забринута браћа и сестре, али ништа, баш ништа на овом свету се не дешава без Воље или Допуштења Бога Оца Сведржитеља. Сија ли Сунце без да Он не допушта, Месец и звезде, расте ли пшеница, теку ли реке, шуме ли таласи морски, рађају ли се и умиру сва жива бића? Видљиви и невидљиви свет управљен је по Богу. Ако нас нема, то је Бог допустио јер одступисмо од њега, ако нас има више – примио је наше покајање и подигао нас пале. Ову болест на нас допустио је Бог, не да нас

уништи него да нас поправи. Узрок сваке болести јесте грех, кажу Свети Оци наше Цркве. И узрок „беле куге“, једне од актуелних тешких, смртоносних болести у Срба, јесте грех, и то свенародни наш тешки грех за који очигледно не приносимо довољно суза и покајних молитви.

Што тежа болест, тежи и лек. Тако је и с нама. Има ли шта теже него кад народ и његове вође одступе од Бога Истинитог и почну да се клањају боговима туђим? Преогорчисмо Бога, браћо и сестре, то је узрок и последица и ту треба тражити коначно разрешење овог болног искушења за српски род. Како живимо и које су вредности српскога друштва и државе, не може нам бити боље. Када бих набрајао све наше народне грехе за овај чланак, мало би ми било десет страна, а и не припада ми право на то јер нас је наш „српски Јован Златоусти“ – Свети владика Николај Жички – одлично изобличио. Када нас сада гледа из Царства Свете Тројице, његовој туги нема краја јер смо још гори као народ него док је он ходао земљом. Мушкарци садашњег времена понашају се као жене и обрнуто, такозвана равноправност жена скупо ће нас коштати. Породица се и распала због усвајања туђих вредности у односу мушкарца и жене у браку, као и односа родитеља

према деци. Добро дрво добар род и плод доноси. Колико је таквих „дрвета“ у српском роду? Има их, они су као со земљи, да није таквих породица не би било наде. Када их видимо у црквама и манастирима на литургијама, млади брачни парови са пуно деце, двоје малишана се држе за руке, једно у колицима, једно оцу на руци, а још једно, хвала Богу, мајци у стомаку, ето то је милина. Кад је време причешћа, деца прилазе Господу своме, а са њима и родитељи. Такво је то заједништво. Хоће ли ово дрво – породица добар род донети? Мислим да хоће.

Не брините се, браћо и сестре, даће Бог да нас буде више кад Он то буде хтео. Немојте заборавити да се у 19. веку, после оба српска устанка и силне погибелји, родила генерација Срба која је почетком 20. века са Вером у Бога победила три царства: Турско, Бугарско и Аустроугарско. После скоро 500 година ропства ослобођено је свето српско Косово и Стара Србија, побеђени Бугари и надмоћни Аустроугари.

Наше је само једно, да се вратимо истинској и правој Вери. Доста је Богу наших лажи, преварних речи и обећања и свакојакних жеља. Или ћемо бити као „овај народ на устима ме спомиње а у срцу ме не носи“. Повратак истинском православљу

јесте лек за наш оболели народ – Истина ће га ослободити. Свако у повратку ка Богу налази себе. Народне вође и представници морају доносити одлуке које су у складу са заповестима Божјим. Родитељи су стараоци деце, како каже наш владика Николај Жички, деца су Божје дело, а не власништво родитеља. Како су наше родитеље и нас васпитали, види се по нашим делима – неделима. Законом би требало забранити абортус, каква слободна воља, каква људска права у вези с тим. Оплођена јајна ћелија, то је већ Живот, а не само формиран плод у утроби матера. Неко жуди да има децу а не може, док ће други више пута убити дете у утроби, а неки и после. Васпитачи и учитељи наше деце и омладине, они који су са њима у неко доба живота скоро више него родитељи, треба да буду побожни и да кроз свој посао буду део домостроја спасења људског.

Важна је улога нашег парохијског свештенства које живи брачни живот са свим искушењима. Од њих се очекује да буду пример својим парохијанима, да имају многочлане породице са више деце.

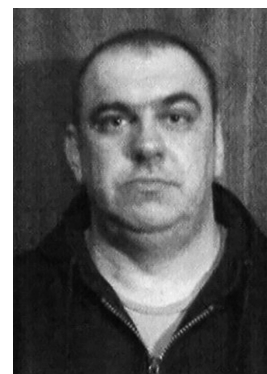
Могу се разне државне и друштвене мере и акције предузимати, доносити стратегије или закони. Важно је знати, никакви пројекти

и програми без Божјег благослова неће успети, по оној старој народној „Човек снује – Бог одређује“. Да не правимо „рачун без крчмара“. Каквим ћемо разлозима ободрити Српкиње да рађају, а Србе да имају очинску одговорност? Хоће ли наше сестре и кћери зачињати и носити децу са мишљу колико ће пара добити по детету и какве још материјалне добити и јавне награде? Па и без мужева, наука је напредовала. Сачувај Боже! По цену да нас нема, лично сам против тога. Спасење једног хришћанског православног народа свакако није у његовој бројности него у његовом односу према Богу. Бог зна, и верујте, кад треба, усмерава наше мисли, намере, муке, надања. Бог, као Отац наш Небески, нас као синове и кћери које воли, бије и кажњава.

Ми грешни Срби, који се још увек понашамо као слуге а не деца Божја, треба покорно да молимо за опроштај наших народних сагрешења и давање правога пута да би народ наш имао више синова и кћери. Преко Сина Његовог, Спаситеља Нашег Господа Исуса Христа и Пресвете Богородице, молитвама свих Светих који су Господу угодили за живота сигурно ће нам доћи спасење од овог и свих тешких искушења.

МОДА ОД ПОРОДА

Пише: Зоран Зековић, помоћник главног уредника интернет-портала „analyze-komentari.com“

Одговор на питање зашто нема беба у Србији мора се тражити у глобалним и регионалним токовима данашњице.

Први и основни услов за природни прираштај јесте економски развој. Ипак, због обима и начина производње и одвајања становништва од села, најдоминантнији демографски процес у модерном друштву јесте старење. Зато, тамо где се у економским књигама види скок графика производње, и природни

прираштај увелико је нарастао. Изразити пример демографског раста на тај начин јесте Народна Република Кина, али и Турска, у којој је заступљен традиционални начин пољопривреде. Турско становништво до данас се увећало за 400%, албанско за 700%, а румунско за 45%.

За ову тему кључне речи су: планирање породице, трудноћа, беба, дете, породица, здравље, исхрана, родитељство.

Критични репер за демографско

стање у Србији јесте искључиво Први светски рат. Да тог сукоба није било, Србија би данас, према релевантним проценама, имала близу 20 милиона људи. Подаци говоре да је Србија тада изгубила преко милион становника и имала исто толико рањених и онеспособљених. Дакле, у питању је готово трећина становништва (близу 30%), тј. фрапантних 62% мушког

радно способног становништва од 18 до 55 година. То је управо онај део популације који судбоносно одлучује о друштвено-економском развоју нације и државе.

Са оваквим прираштајем и тенденцијом рађања, процењује се, Срба неће бити до 2050. године. Број Срба у Србији смањено се на мање од две трећине, односно 65%, скоро исто колико Срби учествују у укупној популацији у Војводини. Интензиван негативан природни прираштај, Србија доживљава од 1992. године, те према последњим релевантним подацима из 2010. године, он износи 4,8%, највише у региону и бившим републикама СФРЈ.

Уз ове податке веже се и категорија миграционог салда, који, мада у позитивном кретању за 70.000, опет представља вишеструко мањи број (најмање три) од природног прираштаја. Реч је свакако о придолом становништву, избеглицама или расељенима, за које се опет везују услови живота и здравља.

Суровост глобалне економије, познатија као корпоративизам, начинила је фаталну конструкцију грешку у развоју цивилизације. Корпоративизам као ултрафинансијски модел неолиберализма, уклонио је стуб из темеља породице, а то је жена.

Тиме се не мисли на традиционалну улогу жена у породици, већ на профит, који захтева много већу растрзаност и одрицање жена (улога потрошачице) неголи раније. При томе се мора имати у виду да се у неким земљама доста значаја придавало социјалној политици, и жене домаћице имале су своја примања као равноправне радне и стваралачке категорије.

У условима дугорочне економске кризе, морају се имати на уму следећи параметри из области демографије који се тичу раста светске популације. Наиме, број који показује колико је година потребно да становништво нарасте до нове милијарде стално ће се повећавати. За осму милијарду биће потребно 16 година, а за девету читаве 42 године. Уз тај графикон везан је и графикон разлике у демографској динамици

и карактеристикама у светској популацији. У развијеним земљама живи 18% светског становништва, а у мање развијеним 81%. Процене говоре да ће тај проценат до 2050. године опасти на 13,9%, тј. на 76,1%. Како је већи део светске популације у мање развијеним земљама (не рачунајући Кину), и овај пад представља се као забрињавајући.

Један од разлога, уз општу глобалну економију, јесте и фрапантан податак о урбанизацији и одвајању становништва од села. Док је „златне“ 1973. године 37% светске популације чинило градско становништво, до 2030. његов број достићи ће читавих пет милијарди или више од 60% популације. То је сличан модел као у Великој Британији, који траје скоро један век, с том разликом што се појединости и карактеристике, поготово у пољопривредној производњи, не

могу примењивати једнолично – унифицирано свуда по свету, како на различитим подручјима тако и у различитим климатско-рељефним процесима.

Зато је најбољи пример афричког континента, где су корпорације наметнуле свој систем и механизме производње. Тренутно у Африци гладује најмање 16 милиона људи, и та чињеница је најуже повезана са смртношћу беба и деце. И док је Светски самит о исхрани на почетку окупљао 150 земаља, на последњем конгресу спао је на свега 73 земље. Пример пустошења домаће пољопривреде свакако је био Сенегал.

Дакле, у тражењу разлога погубног популационог процеса у нас, окривити економску ситуацију, а искључити процесе демографског слома села, равно је нихилизму

и издајништву. Уосталом, сматра се да ће се за 15 година угасити 700 села у Србији, а због лоше пољопривредне политике претежно су страдала планинска села. Ако је планинско село претежно сточарско, а сточарство са 37% учествује у модернизацији и напретку пољопривреде, јасно је у каквом је демографском слому Србија и каква су њена надања за нове прираштаје. Породица је постала поприште сукоба традиције и иновације, с тим што су земље које су задржале елементе традиционалног организовања пољопривреде у великој мери и заштитиле своје становништво од глади. Иновација пак не заслужује да буде „атрибут“ модернизације производње, олакшања живота или слично. Данашњи облик организовања пољопривредне производње говори да сваке недеље у Европи умире по једна фармерска породица. Друштво у трци за прилагођавањем глобалним променама губи и од себе извлачи оно најбитније, а то је сопствено подмлађивање или обнова генерација.

Оно што смо некада могли издвајати од плате, било за храну у оквиру породице, било за бригу о новорођенчету, било за уџбенике, разне креативне играчке и друго, данас је постало само елемент биополитике у оквиру зачаране стимулације кредитног режима. Зато данас имамо популаристичке летке и брошуре банака о зајмовима за проширење породице. Онај ко нема адекватну финансијску ликвидност, апсолутно постаје и зависник од сопственог кредитног рејтинга.

То утиче да се људи касније одлучују за брак и родитељство, а самим тим и за брак као свету тајну, па је сходно томе просечна старост мајке у Србији 28 година, а прошле године у нашој земљи родило се најмање беба од краја Другог светског рата.

Други облик делања биополитике, дакле без правог покретачког механизма и стимулације, јесу мас-медији и серије о бебама, које треба да охрабре младе парове и подигну култ материнства.

Следећи вид биополитике у оквиру глобалног контекста јесу

акције политичара, невладиних организација, донатора и др. Да је довољно богата, економски модернизована и унапређена, држава не би спала на очекивања те врсте помоћи. То уистину може допринети и побољшању живота породиља и беба, али зна се да изврстан проценат од производне делатности и из буџета увек мора бити одвојен за њих.

Укидање ПДВ-а на опрему за новорођенчад у складу је с биополитичким потезом политичара, и може се остварити, али у укупном депласману потрошње, паралелно са економском рецесијом, предвиђањима о стагнацији стопе пораста светског становништва, те порасту укупног ПДВ-а, не доприноси почетној замисли о начину стимулације природног прираштаја.

Још један парадокс везан је за најаву жуте штампе о наводном опорезивању самаца (превасходно мушких), док је својевремено у једној европској земљи била забележена посебна новчана стимулација за самце како ради ступања у брак тако и ради бржег и квалитетнијег планирања породице.

УНИЦЕФ је такође ставио примедбе, нарочито на слаб пораст дојења беба, које је у последњих 15 година напредовало за свега 7%. Проблем је нарочито агресивно рекламирање

„вештачке хране“, односно неетичност маркетиншких кампања. У Србији се првих шест месеци доји само око 14% беба. Слаба национална политика у спровођењу породилског одсуства само је још један од разлога слабог наталитета.

Питање репродуктивног здравља везано је и за едукацију појединаца. Србија је рекордер по броју абортуса, те на сваку жељену иде по једна нежељена трудноћа. Највећи број жена које иду на киретажу има између 25 и 33 године, а затим од 35 до 44 године из распаднутих бракова, тако да на једну маму долазе 1,4 детета. Годишње се обави и до 200.000 абортуса.

Едукација се мора спроводити и међу одраслима и међу адолесцентима. Неке од значајних мера, активности и механизма за борбу против беле куге и за обнављање становништва Влади Србије предложило је Удружење „Опстанак“ из Београда. Према речима председника УО Удружења „Опстанак“ мр Горана Буцака, неки од општих и посебних циљева популационе политике јесу: ублажавање економске цене подизања детета, усклађивање рада и родитељства, промоција репродуктивног здравља адолесцената, борба против неплодности, „ка здравом

материнству“, активирање локалне самоуправе.

Неки од очекиваних ефеката, сходно активности на заштити репродуктивног здравља адолесцената као стратешком циљу, према Буцаковим речима, били би: очување здравља и репродуктивног потенцијала, подизање нивоа здравствене и сексуалне културе младих, наметање преузимања активне улоге у животу, промоција здравих партнерских односа, изградња самопоштовања, лакше одрастање.

Симбиоза економског просперитета, упоредо с развојем села и едукацијом на поменутом нивоу, кључ је решења опстанка нације. Повећање природног прираштаја становништва очигледно зависи од избора сопственог пута за опстанак у условима глобалних феномена који су и разбили значај и вредност породице.

На слици: мр Горан Буцак председник УО удружења „Опстанак“ и главни уредник портала analyze-komentari.com

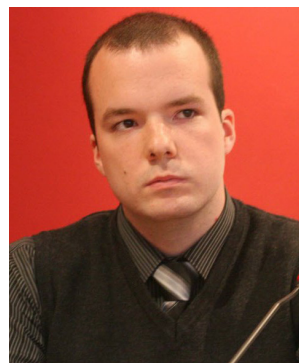
GRAZER WECHSELSEITIGE
Versicherung Aktiengesellschaft

Aleksandar Coric
Kundencenter Schwaz
Münchner Straße 30
6130 Schwaz
Tel. (05242) 62711-5220
Fax: (05242) 62711-5215
Mob.: 0664 / 88 66 30 46
aleksandar.coric@grawe.at

БИТИ ИЛИ НЕ БИТИ – ПИТАЊЕ ЈЕ САД

Пише: Сава Стамболић, студент 4. године Правног факултета у Новом Саду, један од оснивача Светосавске омладине Српског културног центра „Свети Сава“ из Суботице и повереник Покрета „Двери“ за Суботицу

Драги пријатељи из Расејања и сви ви који читате часопис „Спој(и)!“, овај број бави се кључном и кобном темом нашег времена, која је редовно игнорисана у јавности наше Матице. Велика је част и одговорност нешто написати за овај часопис, а велика је и неопходна мука размишљати о овој тешкој теми беле куге у Срба, која прети да у скорије време оконча историјско трајање нашег народа или нас сведе на трагичну бившу нацију појединаца, луталица и усамљених баштиника једне заборављене културе.

Између два пописа становништва 2002. и 2012. године, Република Србија сиромашнија је за скоро четири стотине хиљада (400.000!) становника. Када се то каже тако као податак, сетим се Стаљинове чувене: „Смрт појединца је трагедија, смрт милиона је статистика“. И заиста, прилично је то све безлично док не размислимо о размерама тог податка. То вам је као да у року од 10 година помру сви људи које знате у Новом Саду или Нишу и све њихове комшије и сви њихови пријатељи и рођаци и сви суграђани и да још на тај број додамо једну целу Суботицу или Зрењанин! Таква замисао баца светло на ово питање из једног новог, личног угла. Дијагноза је, дакле, јасна – изумиремо! Невероватно је да се тај процес одиграва у деценији без ратова, без масовне глади, без епидемија, тихо, нечујно, без роптања, без побуне, Србија умире...

Да бисмо разумели како да

се спасемо од ове пошести и победимо у одлучујућој борби нашег времена, морамо прво да покушамо да разумемо узроке тако тужног стања у демографији нашег народа. Постоје два различита погледа на овај проблем, материјалистички и духовни. Често ћете чути да људи данас немају много деце јер је економска ситуација лоша, да се држава не брине о трудницама итд. Чућете, међутим, од људи који би могли материјално да издржавају велику породицу да их то не занима, да се боје да ће се жена неповратно угодити, да су деца велика обавеза итд. Шта је онда узрок нашег бродолома? Па као и у свакој појави, увек негде на средини, увек у садејству материјалног и духовног аспекта.

Који су аргументи да је суштина беле куге у економским питањима? Почнимо од давнина. Старе српске породице живеле су у великим породичним задругама које су се састојале од десетина чланова. На великом заједничком имању заједно су живеле генерације одређене породице и стварале заједничку имовину. Управо ове породице спасле су Србе од нестајања у време турског ропства. Оне су биле темељ самосталног и имућног српског домаћина који је с временом, удруживши се с другим домаћинима, могао да дигне Први и Други српски устанак и изнесе борбу за национално ослобођење. У тим породицама интерес главе куће је био да има што више деце јер је самим тим

имао и више радника у пољу, да одржавају и увећавају имање, више људи под оружјем да бране тако тешко стечен посед и веће шансе да ће породица опстати и да ће се домаћиново име продужити кроз векове. Докле год је таква породица доминирала српским друштвом, Србија се кретала напред, јачала и војно и економски и државотворно. Из таквих породица држава је регрутовала војнике, учитеље, државнике, професоре, а Црква свештенике, монахе, владике, свеце. За све те потребе је било људи, домаћини су имали довољно синова и да остану на земљи и да шаљу у школу, па су многи у опанцима отишли на најбоље европске универзитете да створе српску политичку и научну елиту. Међутим, управо је та елита почела неминовно да уноси у земљу идеје које су биле кобне за велику породичну задругу. Већ 1844. године уносе се велике промене доношењем чувеног „Грађанског законика за Књажевство Србије“, који је у ствари представљао преправљени и недовољно прилагођени Аустријски грађански законик. Шта је био проблем? Одредбе грађанског законика једне развијене и моћне земље попут Хабзбуршке монархије просто нису одговарале устројству друштва Србије која се тек ослобађала од Турака. Индивидуализам и грађански менталитет давно су били распрострањени у Аустрији и њихова правила о питањима породичних односа нису била

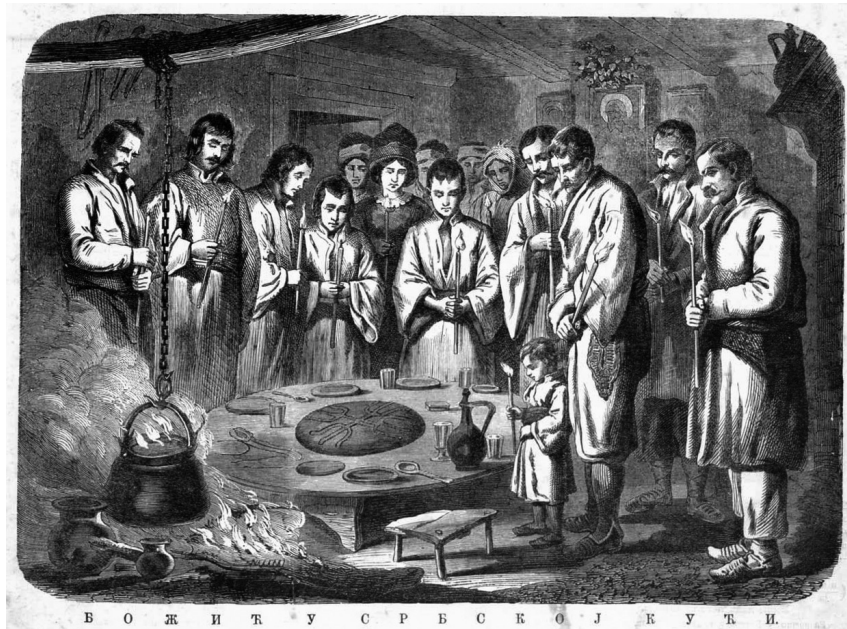
спојива с великом породичном задругом. У садејству с другим друштвеним факторима, Законик је допринео да почне лагано разарање породичне задруге, не на природан и постепен начин, већ усиљено и нагло. Многи правни и друштвени теоретичари тврде да је то корен свих наших проблема данас. Супротно, Валтазар Богишић, творац „Општег имовинског закона за Књажевину Црну Гору“ из 1888. године, породичне односе је оставио нерегулисаним законом, знајући да би мешање у природан ток развоја тих односа могао бити погубан по црногорско друштво. У томе треба тражити корен појаве да су људи из Црне Горе, барем донедавно, имали много снажнију свест о свом пореклу и израженији култ породице од Срба из других наших крајева.

Штасе, дакле, десило? Подутицајем нагле и вртоглаве модернизације, која је била последица велике жеље да се сустигне свет из кога смо искључени 1459. године, наше породице почеле су да усвајају неке негативне праксе са Запада, као нпр. ону да треба имати само једно дете да се наследство не би делило. Ето вам материјалистичког резона прве класе! Ситуација ипак није била тако лоша: због невеликих техничких могућности за контрацепцију и патријархалне средине, деца су се рађала у довољном броју и већих демографских проблема није било. Међутим, ратови 1912–1918. године оставили су иза себе скоро два милиона мртвих, махом мушкараца у најбољим годинама, као и огроман број инвалида и болесних, који нису у стању да стварају породице. После Првог светског рата, материјализам и западњачки менталитет још су снажније продирали у тада већ Југославију. Похлепа и жеља за богатством и лаким животом смањивала је стално величину градских породица. Број закључених бракова почео је да опада и то се наставило до

данашњих дана. Али село је ипак још увек одолевало. Краљевина је била већински земља сељака, који су још ценили пун дом и самосталност коју само бројност може донети.

То село је изнело још један страшан

масовне охрабриване миграције становништва из села у градове. Ово је кључни материјални разлог данашњег стања! Са овим привредним реформама кренуле су и економске тешкоће Југославије, дуго година прикриване и

На слици: Божић у српској кући, средина 19. века

рат, у којем смо по жртвама били трећи на свету, само иза Русије и Пољске. После рата комунисти су у почетку економију земље базирали на пољопривреди, како је то увек и било. Међутим, удар на самосталност сељака и његов понос био је страховит: одузимање земље најбољим домаћинима у корист неспособних и лењих, откупи по диктираним ценама, малтретирања и хапшења угледних домаћина, братоубилачки злочини у којима је широм Југославије убијено 30.000 људи, углавном најспособнијих и највреднијих пољопривредника, занатлија, трговаца и интелектуалаца. Задруге и други сулуди совјетски експерименти деградирани су сељака и потпуно га демотивисали да се труди око већег приноса или другог резултата, јер није радио за себе, него за „друштвену заједницу“. Горе од свега овога, била је оријентација привреде шездесетих година 20. века на индустрију, која је покренула

сервисираним страним кредитима, али које су неминовно показале своје деструктивно дејство крајем 20. века. Држава је одједном село почела да приказује као нешто назадно и превазиђено, а паразитски живот у великим градовима као идеал социјализма. Посао за све у државној режији и великим предузећима изграђенима за радничку класу. Прави пример те сулуде политике је стара азотара у близини Суботице. Иако се таква постројења граде поред река због процеса за које су потребне велике количине воде и река ради јефитнијег транспорта, некоме је у комитету пало на памет да је добра идеја да се усред најплодније равнице направи огромно постројење које испушта отровне гасове жуте боје и које ће „упослити радничку класу“. Само за огромне пумпе које су црпле подземне воде за рад фабрике утрошене су високе своте новца, које су биле потребне и за одржавање производног процеса.

Наравно, сада је та фабрика сабласна рушевина на хоризонту бескрајне равнице, јер чим се завршило са комунистичким лажима сваком је било јасно колико је неисплативо одржавати производњу. У многим таквим фабрикама широм Југославије радиле су хиљаде и хиљаде људи, који су охрабрени да напусте села и своја имања и дођу у бетонске кутије у којима су могли да имају једно, евентуално двоје деце. Култ удобности заменио је култ породице, уљуљкани страним кредитима и лажима Партије, људи су безбрижно живели „југословенски сан“ са „фићом“, колективним летовањима, телевизијом у боји, полуткама преко синдиката. Наравно, уз своје двоје деце која су се играла испред солитера. А онда је све пукло, дошле су деведесете, сан је престао, дугови су стигли на наплату и они од банака и они из давно закопаних непријатељстава. Беда која је погодила то уљуљкану средњу класу унела је општу пометњу, излишно је говорити колико је опао број закључених бракова и рођене деце. За крај ту су страшне последице бомбардовања у Републици Српској и Србији – много стерилних парова и много болесне деце и одраслих.

Духовни узроци оваквог стања су у општојатеизацији и секуларизацији нашег друштва, која је била нарочито изражена после доласка комуниста на власт. Вера је важан аспект демографије. Видели смо да је кроз материјалистичку призму у данашње време готово ишчезао сваки аргумент за стварање велике породице. Без живота на селу и заједничког рада, дете је само материјални терет. Али духовни аспект детета никада се није изгубио. Оно је једини начин да човек осети стваралачку благодат коју му је Бог даровао да спозна шта значи учествовати у стварању и неговању новог живота. Шта значи делатна љубав и заједница и колика је била жртва и љубав Господња да Сина свог

јединородног да за живот људског рода. Наравно, ово све осећа само верујући човек, само homo religiosus осећа потребу да се повинује заповести Господњој да треба да се рађамо и множимо и напунимо земљу. Деца васпитана у духу вере једино могу и бити чланови велике породице. Само таква деца могу знати да се жртвују за своје ближње, само таква деца могу сузбити себичност и безобразлук који убијају сваку заједницу. Само религиозна жена може прихватити тако велики задатак да роди троје и више деце, јер је тај подвиг скопчан са таквим искушењима, ризицима и одрицањима, да жене без вере у Бога немају баш неког разлога да се у такву авантуру упуштају, нити снаге да тај пут издрже. Само верујући муж може сузбити све своје пороке и боемске пориве за лаким животом и себичним уживањима и себе посветити целог својој великој породици, бити одан својој жени, помагати јој, обезбедити јој да буде у кући и брине о деци, а не да мора да их оставља разним дадиљама и рођацима. А управо нам та вера недостаје! Чак и кад није било толико вере, пре неких педесетак година, када је био догађај видети аутомобил на улици и није се имало много, људи су ипак имали деце. Дакле, није новчани моменат пресудан. Пресудан је, по мом мишљењу, овај духовни. То не мора бити вера, већ обичај, ред, традиција да се има више деце, да се деца воле и не доживљавају као терет. Такав дух је све мање присутан. Култура живота коју је овај народ имао, полако прераста у културу смрти, која се агресивно рекламира са свих медија. У сваком филму увек ћете видети трудницу која се мучи, којој је беба „уништила живот“, а трудноћу као неку велику и тешку муку коју једна модерна и образована жена треба што касније да поднесе или да је најбоље и не поднесе уопште. Велики светски градови су градови самаца-потрошача, јер они стално мењају нешто у свом животу,

стално нешто ново купују јер им је досадно. Немају породицу за коју бисе жртвовали, за коју би штедели, за коју би се одрекли неког порива. Они су најбољи пријатељи великих компанија које производе махом робу која је породичном човеку тотално непотребна. Сервира нам се „идеал“ живота „без обавеза“ у којем смо позвани само да се забављамо и трошимо на себе не мислећи на сутра. Убедили сумноге од нас да су Отаџбина, Породица, Дом, Мајка, Црква, Бог имагинарни појмови који нас спутавају да будемо „слободни“ да „уживамо у животу“ и многи су им поверовали! Зато смо ту где јесмо, браћо и сестре! Јер са оне материјалне стране увек фали нешто, већа кола, већа соба, нова колица, да би се имало још једно дете. А са ове духовне стране већини фали тај најважнији, унутрашњи мотив који је изнад сваког новчаног резона, та „ирационална“ жеља да се шири живот, смех и радост. Да светлост дана угледа неко нов од моје крви и мог тела, који ће једини остати иза мене. Који ће ми бити радост у младости и утеха у старости, који ће ме учинити поносним и срећним, који ће се бринуте о мени кад будем стар и изнемогао, који ће имати шансу да ходи тим чудним путем који се зове живот. Морамо стати на врат култури смрти ако желимо да опстанемо! Закони су нам катастрофални по том питању. Нигде нас не уче у школама шта значи бити родитељ, шта је то дете у ствари, зашто је важно да их имамо више, како да се бринемо о њему, зашто је абортус штетан. Нико у јавности не сме да каже да је абортус једнак убиству. Измишљају се разна имена „заметак“ „плод“ итд. да се прикрије чињеница да је човек настао од тренутка зачећа и да има своја права, међу првима право на живот, које му, нажалост, лекари одузимају, потпуно легално, због сурових родитеља промискуитетних тинејџерки, које јадне после не могу да роде када хоће или мисле да је абортус инстант решење за сваки пут када

им се „омаши“. Све ово зло, сва ова смрт долази из трагичног незнања и бестијалне безосећајности многих људи данас. Само је модеран човек способан да убија своје потомство и живо га истрже из утробе. За то не постоји пандан у животињском свету. И све јер се бојимо, јер не знамо, јер смо себични, јер смо похлепни, јер смо „срца каменог“. А када неко поред свега има више деце и труди се око њих, онда је за многе „циган“ и саблазан и чужак. Док не доживимо преумљење,

покајање и док нам Живот не буде првенствена и најважнија вредност, овај тренд изумирања ће се наставити. Војвода Живојин Мишић је био тринаесто дете у својој породици. Да се није родио, изгубили бисмо Први светски рат сигурно и много више бисмо страдали. Запитајмо се колико Живојина Мишића, Михајла Пупина и Николи Тесли губимо сваким новим од оних срамних више десетина хиљада абортуса годишње и 30.000 становника

мање за сваку годину!? Учинимо сви колико можемо, ко год има могућности и материјалног основа за пристојан живот, има дужност према овом народу, својим прецима, свом Богу и према себи, да изроди, отхрани и на пут изведе барем троје деце! Породица са таквим могућностима у Србији данас има десетина хиљада, време је да се започне велика акција спасавања!

CIVITAS VIRI SUNT, NON MOENIA – ДРЖАВА СУ ЉУДИ, А НЕ ЗИДИНЕ

Пише: Светлана Матић, професорка педагогије у Бечу

Србију, између осталих проблема, као и друге балканске земље, мучи пад наталитета и исељавање.

Из године у годину у Србији се бележи негативан природни прираштај. Према статистичким подацима, у 2002. години у Србији је умрло 102.785 особа, а рођена је 78.101 беба. Негативан салдо показује да је још тада нестао један мањи град. Само у прошлој години, према подацима који су објављени на државној телевизији, од 4.700 насеља у 1.500 није рођено ниједно дете.

Србија спада у најугроженију групу балканских земаља у којој је очигледан негативни миграциони салдо, јер се више људи исељава из земље него што у њу долази.

Према писању листа „Блиц“, статистика каже да ће нас уколико се настави овим темпом, за педесет година бити милион и по мање, а за 250 година можда нећемо постојати као народ. Просек старости наших грађана је 41,2 године, што нас сврстава међу најстарије народе у Европи, али и свету.

Према мишљењу Драгана Вукумировића из Републичког завода за статистику, у Србији нестаје 32.000 до 34.000 становника годишње, што је један град величине Ћуприје, Књажевца или Ивањице, и уколико се нешто не промени, та тенденција ће се наставити. Вукумировић наводи да стопа старости становништва расте и напомиње да подаци показују да становништво све касније ступа у брак, као и да просечно домаћинство више није четворочлано већ трочлано.

У Тимочкој крајини из које углавном становници одлазе у иностранство по принципу „трбухом за крухом“, има више зграда, вила и велелепних здања него становника. Најбољи пример за то јесу Љубичевац и Брза Паланка, који по својим природним лепотама поред Дунава представљају праву туристичку оазу. Али, државу чине људи, а не зидине. Демограф из Крагујевца и ауторка књиге „Зашто Срби нестају“ мр Биљана С. Спасић истиче да је основно право народа с ниским наталитетом и растућим ризиком

од нестајања да о томе буде на време обавештен. Бела куга која хара Србијом опомиње да наш народ може да доживи судбину цивилизација које су нестале, попут Инка и Маја.

Ауторка предлаже и конкретне мере за превазилажење постојећег стања, па наглашава да би држава и све њене надлежне институције морале да се суоче с проблемом. Требало би одредити пронаталитетну политику и изнаћи начина како да се млади брачни парови подстакну на продужетак врсте. Друштво и медији требало би више да пишу о Србији као „смежураној старици“, без задовољавајућег прираштаја и да од мајки са више деце стварају хероине, а не да то чине од успешних јавних личности.

Мр Биљана С. Спасић упозорава да би у Србији данас, да није негативног прираштаја, живело 27 милиона људи. Далеке 1840. године било нас је 5,5 милиона, а данас нешто више од шест. Она наглашава да не треба заборавити да је у протеклих сто година наша држава преживела

осам ратова, у којима је изгубила око 4,5 милиона становника. Приближно толико их је отишло из земље и нови живот започело у иностранству. Годишње се у Србији обави око 300.000 абортуса, што значи да се сваке године не роди по један град величине Новог Сада, а четвртина брачних парова не може да има децу због стерилитета. С друге стране, старосна структура становништва није повољна, па је у Београду просек старости 45 година, у централној Србији 40,9, а у Гаџином Хану чак 65 година.

Према неким предвиђањима, за 15 година угасиће се 700 села у Србији. Члан Одбора за село Српске академије наука и уметности (САНУ) Бранислав Гулан изјавио је да су ревитализација и опстанак српског села превасходно у модернизацији пољопривреде која се у Србији никада није суштински одиграла, а последично и у модернизацији сеоских простора као оквира ове привредне делатности. „Србији дугорочно треба рационализована мрежа насеља, с јасном хијерархијом између села, варошица, малих и већих градова, где ће већина становништва живети у урбанизованим целинама прилагођеним савременим људским потребама, а мањи проценат демографски виталног становништва треба да се бави модерном пољопривредом“, објаснио је Гулан.

Како зауставити негативан природни прираштај у Србији, питање је од стратешког значаја за опстанак српског народа.

Један од првих корака које треба предузети јесте подржати породице са децом које су суочене са сиромаштвом. Треба настојати да се обезбеди одржив систем социјалне сигурности и организовати мере у области рада. Веома је важно подстаћи запошљавање младих родитеља који немају посао. Зато и будуће потенцијалне инвеститоре из иностранства треба упућивати и у мање средине како би се локално становништво запослило и обезбедило себи пристојне услове за живот и егзистенцију. У подстицању повећања natalитета

одлучујућу улогу мора да одигра држава стварањем повољнијег амбијента за рађање. Како „Блиц“ наводи, демографски суноврат почео је почетком деведесетих година, али се до сада ниједна влада није озбиљно бавила овим проблемом. Пре две године усвојена је Стратегија подстицања рађања, која је остала мртво слово на папиру, јер се не примењује. Разлог је, кажу, празна каса.

Треба истаћи да охрабрују и најаве нове српске владе да ће се озбиљније позабавити овим питањем, о чему најбоље говори и извод из експозеа Ивице Дачића у Скупштини Србије 26. јула 2012. године: „Наш највећи и најтежи проблем са којим се Србија суочава је демографско питање, заустављање биолошког пада и изумирање нације и стварање услова за пораст

На слици: Светлана, Александра и Драган Матић

животне снаге народа. Обнављање становништва може бити резултат само координираних активности на стварању свих предуслова за подстицање повећања natalитета, од стимулисања рађања више деце у породицама, преко помоћи брачним паровима који имају потребе за вантелесном оплодњом, веће помоћи трудницама и породицама, веће друштвене бриге о деци, укидања пореза и ограничавања трговачких маржи за опрему за бебе. Податак да се у Србији сваке

године роди четрдесет хиљада беба мање него што је број умрлих, треба да буде последње упозорење за увођење ванредних мера у овој области. Ако се овакав тренд настави, за два до три века најдаље, Србија ће остати празна.

Од укупно 4.706 насеља у Србији, у 1.140, односно у 24,2 одсто укупног броја насеља у Србији, у 2010. години није рођено ниједно дете. Од 165 општина у Србији без Косова и Метохије, само у осам је забележен позитиван природни прираштај: у Гроцкој, Звездари, Новом Саду, Сјеници, Новом Пазару, Тутину, Бујановцу и Прешеву. Губили смо велики број становништва у ратовима, а сада сами неумољиво идемо ка самоуништењу. Последњи је час да се овај тренд заустави. Зато ће Влада Србије хитно изаћи, не са стратегијом, него са конкретним мерама за заустављање биолошког нестанка Србије.”

Позитиван пример конкретних мера за заустављање пада natalитета забележен је у Јагодини, о чему су франкфуртске „Вести“ 29. 5. 2011. године у тексту под насловом „За свако новорођенче 1.200 евра“ детаљно извештавале. У тексту се, између осталог, наводе речи тадашњег градоначелника Драгана Марковића Палме: „Један од приоритета локалне самоуправе Јагодине јесте борба против беле куге, јер је то један од највећих проблема Србије, и наредна година мора бити у Србији година борбе против беле куге“. Марковић је оценио да ће 1.200 евра по рођеном детету „допринети повећању natalитета у Јагодини“. Из буџета града сада свако новорођено дете у Јагодини добија по 200 евра, а 40 породица којима се протекле две године родило четврто или пето, шесто дете, добија до пунолетства тог детета по 200 евра месечно. „На овај начин заустављен је пад natalитета у Јагодини“, рекао је Марковић. Било би добро када би овај ретки пример следиле и остале општине у Србији, јер је брига о породици темељ модерног демократског друштва ком Србија тежи.

СРБИЈА И СРПСКЕ ЗЕМЉЕ БЕЗ БЕБА – СРБИ, НАРОД КОЈИ НЕСТАЈЕ

Пише: Дејан Сенић, представништво СПО(Ј)И у Немачкој, особа за контакт са седиштем у Берлину

Берлин, 24. јула 2012. љета Господњег

*Наталитет опада,
па Србија пропада,
то ми се не допада.*

Борисав Ђорђевић – Бора Чорба

Некада давно, између 12. и 14. вијека, за вријеме владавине Немањића, док је као краљевина, па затим као царевина, цвијетала, Србија је имала четири милиона становника. Тадашња Краљевина Енглеска, која је касније у 18, а поготово у 19. вијеку постала водећа колонијална сила на свијету, такође је имала четири милиона становника.

Некада давно је код Срба човјек био угледан и цијењен кад је имао велику породицу. Говорило се да је једно дијете за Бога, једно за краља и народ, једно за име породице или племена, а тек четврто за њега лично. То значи да оснивање породице није било само приватна ствар сваког брачног пара него и обавеза према Богу, народу и отаџбини.

Нажалост, та времена су давно прошла, и данашње стање је, једноставно речено, АЛАРМАНТНО. Прво, док Енглеска, или боље речено Велика Британија, данас има близу 60 милиона становника, Србија по послједњем попису становништва једва има седам милиона становника. То значи да су Енглези успјели да им популација током вијекова расте за 1400%, а да Србија није имала ни 100 % раст становништва.

Друго, изгледа да у данашње доба у Србији, српским земљама, уопште у српском народу, није више „ин“ да се има велика породица. Породице са четворо и више дјеце сматрају се социјалним случајевима и назадним, које без размишљања и одговорности рађају дјецу само да би примиле дјечје додатке.

Пошто такво схватање немају само појединци него и велики дио људи у Србији и српским земљама, настаје БИЈЕЛА КУГА.

Шта значи уопште бијела куга? То значи, да у једном региону или у једној држави без утицаја ратова и епидемија (за разлику од црне куге) више људи умире него што се рађа. Србија је, нажалост, неславна водећа земља у томе, јер је на првом мјесту у Европи по морталитету, а на послједњем по наталитету. Годишње, број становника у Србији смањи се за око 35.000 (34.907 у 2010. години)¹, значи 35.000 људи више умре него што се роди. Од 165 општина и градова, само је осам имало позитиван природни прираштај, и то општине Звездара, Гроцка, Нови Сад, Сјеница, Тутин, Нови Пазар, Бујановац и Прешево, а последње четири општине имају већинско бошњачко, односно албанско становништво. Ни у Републици Српској ситуација није боља, јер се у 2011. години родило 9.561 дете, док је умрло 13.658 људи². Резултат је логичан: постаћемо и већ постајемо земља пензионера, тако да у савременој Србији 15,7 % становништва има преко 65 година. По томе спадамо међу четири најстарије популације на свијету, а народ почиње да нестаје чим популација старија од 65 година буде два и по пута бројнија него она млађа од 15 година.

Свима нама је, наравно, јасно да континуирани нестанак Срба нема само један него више узрока.

1. Ратови. Несрећни и напаћени српски народ, за разлику од других народа, само је у двадесетом вијеку водио шест ратова (Први и Други балкански рат, Први и Други

свијетски рат, грађански ратови 90-их година и НАТО бомбардовање 1999). Само у Другом свијетском рату страдало је преко милион Срба, јер су над српским народом усташе и њихови сарадници вршили страховити и до тада невиђени геноцид како би се српски народ економски, културно, духовно и на крају физички за сва времена истребио. Страдали су највише жене, дјеца и млади људи (по процјенама, изгубили смо око трећину мушке популације у најбољим репродуктивним годинама) који је требало да буду оснивачи будућих породица. Нажалост, са нашим систематским ћутањем у комунизму и дјелимично и данас о том геноциду, ми смо наше жртве убили по други пут.

2. Емиграција. Велики проблем у Србији и српским земљама јесте масовни одлив квалификованих и висококвалификованих људи, и то због лоше економске ситуације и због погрешне политике запошљавања. Србија је послје Гвинеје Бисао земља с највећим одливом стручњака, а последњих 20 година, од распада СФРЈ до данас, више десетине хиљада стручњака напустило је земљу, и сада својим знањем помаже страним компанијама и државама умјесто својој отаџбини. Да тај одлив није само демографски него и економски губитак, говори чињеница да школовање сваког појединца од предшколске наставе па до доктора наука фамилију и државу кошта око \$ 300.000,00. Према процјени ректора Београдског универзитета Бранка Ковачевића, Србија је последњих 20 година на тај

начин izgubila oko 12 milijardi eura. Mnogi se zasigurno neće vraćati nazad u Srbiju, već će ostati u inostranstvu sa svojim porodicama, i otud preći opasnost da se njihovi potomci postepeno asimiluju, izgube svoje korijene i utope se u druge narode (opširnije o odlivu srpskih stručnjaka u prethodnom broju časopisa).

3. Стварање вјештачких нација.

Srbi kao narod немају тај таленат да асимилирају друге народе, а немају, нажалост, ни отпор да спречи да се њихов народ не отуђује. Зато је много Срба успешно покатоличено, што данас називамо Хрватима, много је успешно потурчено, што данас називамо Бошњацима и Албанцима. А од православаца, политичком пропагандом и стварањем „југословенске нације“, „братством и јединством“, створени су „црногорска нација“ и македонска нација на основу територије. Додатан ефекат имало је стварање такозване Црногорске православне цркве и Македонске православне цркве. И даље се иде на цијепање српског народа; треба се само сјетити да се на сјеверу Србије прије пописа становништва по плакатима и билбордима могло прочитати: „Изјасни се као Војвођанин“. Душмани су због наше незаинтересованости и небриге успјели да одведу један дио српског корпуса. Нажалост, ти некадашњи Срби су се у кризама и ратним околностима показали као највећи зликовци и истицали су се у уништењу српског народа.

4. **Абортуси.** Србија је носилац неславног рекорда по броју абортуса. Према званичним подацима, у државним болницама у Србији годишње се обави око 150.000 абортуса. Незванично, исти број се обави и на приватним клиникама, које нису дужне да воде статистике о абортусима. Значи, сваке године ми не дозвољавамо да 300.000 беба (град величине Бањалуке са околином), будућих радника, мајстора, сељака, учитеља, наставника и професора, правника, љекара и инжењера, службеника, полицајаца и војника,

одборника, посланика, министара и државника, свештеника, духовника и архијереја, угледа свијетлост живота. Због такозваног планирања породица, наталитет је знатно опао, тако да у данашње доба просјечан брак и Србији има 0,7 дјеце, значи ниједно цијело дјете по браку. Рекли смо да се годишње обави укупно око 300.000 абортуса, а знамо да је у Другом свијетском рату у логорима као што су били Јасеновац, Јадовно, Стара Градишка, Јастребарско, Доња Градина и по херцеговачким јамама страдало око 1.000.000 Срба. Значи за четири године Срби абортусима убију више Срба него што их је страдало по логорима, и на тај начин врше један АУТОГЕНОЦИД и тихи ХОЛОКАУСТ над сопственим народом, и то над најслабијим дијелом популације – нерођеним бебама.

Не смије да нам пада на памет да за то кривимо било коју нацију, запад, тајне службе, масоне и друга тајна друштва, него искључиво СЕБЕ. А зашто себе? Па због простог разлога што смо одступили и одrekli се Бога и Христа и на њихово мјесто ставили егоизам, претјерани индивидуализам и комфор. Корјен свих гријехова је самољубље, не желимо да се одрекнемо своје удобности, желимо да стекнемо богатство под изговором да то

Мајка са дјететом: све ријеђа слика у српским браковима

радимо за нашу дјецу. Али ако ми убијамо наше потомство, онда истовремено уништавамо све што смо стекли. Несрећа је што не сматрамо абортус гријехом, јер је то убиство. Да не заборавимо, шеста Божја заповијест гласи: „НЕ УБИЈ!“ По хришћанско-православном учењу,

живот и нови човјек не настаје тек после 12. седмице трудноће или са рођењем, него самом оплодњом. Мајчине утробе су постале гробнице, јер смо нашој нерођеној дјечи абортусом објавили РАТ. Ава Јустин Ћелијски каже: „Ниједан човијек не шаље Бог у овај свијет без лика свог, зато је сваки човијек Богоносац од утробе мајке своје.“ Другим ријечима, ко врши абортус не само да убије дијете него убије и самог Бога.

Навели смо узроке нашег нестајања, али само указивање на проблем је бескорисно ако се не предузму мјере против тога. Како би рекао познати банкар и економиста и пријатељ СПО(Ј)И Бранко Драгаш: „Немој ми о проблемима, дај ми ријешење!“

1. Људи треба да се врате Богу и Христу, да се одрекну егоизма и експониране потрошње и да почну да се опет жртвују за ближњег свога, значи да воде хришћански живот. Људи морају схватити да абортуси немају ништа заједничко с планирањем породице или правима жена, него да су велики гријех и убиство. Ако је вршење абортуса саставни дио женских права, гдје су онда права дјетета?
2. Младим брачним паровима који планирају да оснују породицу, држава треба да омогући повољне кредите за изградњу куће и куповину стана, и да им у додијељивању станова да приоритет.
3. Постепено повишење дјечјег доплатака, као и давање доплатака путем натуралија.
4. Породицама са више од двоје дјеце омогућавати бесплатно школовање, значи од предшколске наставе па до факултетског образовања.
5. У породицама са више од четворо дјеце, поред бесплатног школовања дјеце од предшколске па до факултетске наставе, њиховим мајкама обезбједити државне пензије и разна признања уз помоћ државних, друштвених и црквених организација.
6. Укидање или драстично смањивање ПДВ-а на дјечје ствари (дјечја храна, пелене, играчке итд.)
7. Преузимање кумства улгодњих

људи за дјецу из вишедјетних породица.

8. Абортус кажњавати и третирати као убиство. Родитељи који се свијесно одлучују за прекид трудноће без оправданих разлога (опасност по живот мајке, доказ о тјелесном и менталном недостатку плода, силовање), треба да се третирају као налогодавци убиства, а љекари који то чине као убице.

Многи људи знају да љекари и клинике на абортусима зарађују гомилу новца, али не и да се од убијених фетуса добија колаген, од којег се праве креме и парфеми – значи смрт нерођене дјеце постао је „big business“.

Што се кумства тиче, има један интересантан податак: почетком маја 2012. године у Цркви Свете тројице у Тбилисију (Грузија) Његова Светост патријарх грузијски Илија крстио је око 400 беба. Рекао је да ће бити кум сваком дјетету које је из православне породице и потиче из фамилије са двоје и више дјеце ради пораста наталитета. Од 2005. до 2010. године наталитет је растао за 25 %, а број абортуса смањено се за 50 %³. Нека то буде могући узор архијерејима у Српској православној цркви и да учимо од наше православне браће.

Друга интересантна чињеница је да је у Републици Српској основано друштво „Српско-руски мост“, који је за неколико мјесеци добило 8.000 чланова. Постоје разне акције. На примјер, у Краснодарској области има око 10.000 Рускиња које немају за кога да се удају, а у Републици Српској има доста вриједних и пристојних момака који би волели да се жене. Један од циљева тог удружења јесте упознавање по „ужичком моделу“, гдје се сваке године 40 таквих бракова склопи. Сви знамо да је и руски народ у изумирању, а склапањем бракова градимостове са нашим братским народом. Свакако је свима познато да из Србије, а и из Републике Српске, много наших момака иде у Албанију по дјевојке да се њима ожени, и тако је већ доста бракова склопљено и доста фамилија основано. Нека и Српкињама то буде узор, јер ако се могу Рускиње и Албанке удати за српске момке, онда могу сигурно и наше дјевојке.

Да би дошло до неког побољшања, морамо се вратити себи, Богу и Христу. Да смо послушали Христове ријечи: „Множите и ширите се, и напуните земљу и владајте њом“, не бисмо се налазили у дилеми,

али изгледа да су многи пречули те ријечи. Не смијемо да очекујемо да нешто падне с неба и да неко други покрене мјере, него се сами морамо активирати. Као што је рекао Свети владика Николај Жички и Охридски: „Ако заиста желиш да мијењаш свијет, почињи да мијењаш себе, јер мијењајући себе, мијењаћеш свијет око себе.“ Ако не будемо тако чинили, ми ћемо изумрети, а пошто проблем бијеле куге не постоји само у Србији него и у другим српским земљама, наша легенда српског рока, Бора Чорба, неће ми сигурно замјерити ако будем мало модификовао његове стихове.

*Наталитет опада,
па српски народ пропада,
то ми се не допада.*

Велика су искушења кроз која Срби иду, и налазимо се у великој духовној кризи, али не помаже, да сједимо скрштених руку, него почевши од самих себе, да чинимо, да будимо људе и да апелујемо да се покрећу. Најбоље, управо на пјеснички начин, описује поменути Бора Чорба стање код нас, а мислим да неће ни овај пут да ми замјери када будем користио стихове његове пјесме.

ПОГЛЕДАЈ ДОМ СВОЈ АНЂЕЛЕ

Погледај дом свој анђеле,
и скини паучину са очију,
видећеш призоре потресне,
видећеш несрећне и болесне,
видећеш чемер, смрт и јад.

Подигни мач свој, анђеле,
сети се крсташких ратова,
сети се прекланих вратова,
кад дођеш Богу на истину
нек ти у души влада мир.

Погледај стадо, анђеле,
све сами богаљи и просјаци,
слепи тумарају у гомили,
свима су кичму поломили,
Од тебе очекују спас.

Услиши молитве, анђеле,
дабогда поцркали душмани,
да буде анђеосвета,
нека на својој кожи осете,
Шта значи беда, страх и бол.

Погледај багру анђеле,
њихова душа је проклета,
свима су ставили амове,
себи саградили храмове,
Руке им огрезле у крв.

Погледај дом свој, анђеле,
и скини паучину с очију,
видећеш призоре потресне,
видећеш несрећне и болесне,
Видећеш чемер, смрт и јад.

Ако читамо строфе те чувене пјесме и сјетимо се ријечи Светог владике Николаја Жичког и Охридског да свако ко жели да мијења свијет треба прво себе да мијења, онда свако од нас може бити онај анђеосвети!

Извори:

¹ www.mondo.rs/s237140/Info/Hronika_i_Drustvo/U_2010_skoro_35000_vise_umrljih_nego_rodjenih.html.

² Вести, 5. јул 2012. године

³ Часопис Православље, 15. мај 2012.

Поштовани читаоци,
Имали сте прилике да прочитате неколико текстова које су написали наши пријатељи, стручњаци из различитих области. Свако од њих на свој начин сагледава проблем негативног природног прираштаја у Србији и предлаже различита решења, али сви имају заједнички циљ – БОРБУ ПРОТИВ БЕЛЕ КУГЕ.

Уколико желите да нам пренесете и своје мишљење о тој теми и предложите решење проблема, или да нам пошаљете своје коментаре и евентуалне примедбе у вези с овим издањем, то можете учинити електронском поштом, слањем на адресу: casopis.spoj@gmail.com

**С поштовањем,
редакција часописа „Споји!“**

ПРИЈАТЕЉИ ЧАСОПИСА

Хуманитарна организација „Срби за Србе“
Србија - е-пошта: organizacija@srbizasrbe.org
интернет: www.srbizasrbe.org
Република Српска -
е-пошта: organizacija@srbizasrbe.org
интернет: www.srbizasrbe.org
Аустрија - е-пошта: szsaustrija@gmail.com
интернет: www.serbenfuerserben.org
САД - е-пошта: szsamerika@gmail.com
интернет: www.serbsforserbs.org

Фондација „Пријатељ Божији“
Канцеларија: 70 Borden Ave. South,
Kitchener, Ontario, Canada N2G3R5
Телефон: +1519 571 7033
Е-пошта: info@priateljboziji.com
Интернет: www.priateljboziji.com

СКЦ «Свети Сава» Суботица
Адреса: Трг Републике 16,
24000 Суботица, Србија
контакт тел: +381 24 601 833
Светосавска омладина у оквиру центра
основана новембра 2010. г.

Београдски теквондо савез
Адреса: Deligradska 27,
11000 Beograd, Србија
контакт тел: +381 11 362 98 32
е-пошта: bgtdk@open.telekom.rs
интернет: www.tkdbegrad.org.rs

Удружење Ћирилица Београд
е-пошта: info@cirilica-beograd.org
интернет: www.cirilica-beograd.org.rs

Културно-уметничко друштво „Острог“
Адреса: Etrichgasse 16,
6020 Innsbruck, AUSTRIA
контакт: +43 650 844 82 77
(председник - Бране Санчанин)
Facebook: Kud Bratstvo

„Gasthaus Neuwirt“
Власник: Зоран Цвијановић
Адреса: Bahnhofweg 2, 6336
Langkampfen / Unterlangkampfen, Austria
контакт телефон: + 43 676 64 44 587
е-пошта: neuwirt.zoran@aon.at
интернет: www.neuwirt-langkampfen.at

РУФ радиотелевизија «РУФ» д.о.о
Адреса: Српских владара 528,
12300 Петровац на Млави, Србија
контакт тел: + 381 12 333 528
е-пошта: ruf@ruf.tv
интернет: www.ruf.tv

Српско просвјетно и културно друштво
„Просвјета“ Аустрија
контакт телефон: +43 660 355 65 54
е-пошта: office@prosvjeta.at
интернет: www.prosvjeta.at

Хуманитарна Хришћанска заједница
„Радости моја“
Адреса: Hegelstr. 51,
70174 Stuttgart, Deutschland
контакт телефон: +49 177 837 6927
е-пошта: info@radostimoja.com
интернет: www.radostimoja.com

Удружење Јадовно 1941.
Адреса: Краља Алфонса XIII 49А, 78000
Бања Лука, Република Српска, БиХ
контакт тел: +387 51 333 588
е-пошта: udruzenje@jadovno.com
интернет: www.jadovno.com

Клуб Борилачких Спортова „Наисус“
Адреса: Јастребачка 27,
18116 Ниш, Србија
контакт тел: +381 64 288 5 992
+381 61 248 91 61
интернет: www.kbs-naisus.com

Културно-спортски клуб
„Петар Кочић - Змијање“
контакт телефон 1: +43 650 616 31 14
(председник - Гојко Савић)
контакт телефон 2: + 43 650 634 74 67
(секретар - Станислав Лакић)
интернет: www.kskpetarkocic.at

Културно спортско и уметничко
друштво „Братство“
Адреса: Schützenstraße 43,
6020 Innsbruck, AUSTRIA
контакт 1: +43 650 509 60 10
(председник - Гостимир Марић)
контакт 2: + 43 676 394 43 57
(секретар - Александар Михаиловић)
Facebook: Ksud Bratstvo

dbtk Reisen aus Berlin
Besitzer: Dragan Barać
E-mail: info@dbtk.com
Internet: www.dbtk.com
Telefon: +4930/36758127

Веолиа транспорт - Литас а.д.
Пожаревац
Адреса: Буре Ђаковића 3,
12000 Пожаревац, Србија
контакт тел: +381 12 210 123
е-пошта: petar.peric@veolia-transport.rs

ЗАХВАЉУЈЕМО

Овим путем, редакција часописа **Споју!**, се још једном захваљујемо свим људима добре воље који су нам излазили у сусрет и подржавали добротинитељски рад наших организација, као и сам просветни пројекат часописа Споју! током последњих годину и по дана и који су нам били и ако Бог да и остаће наши подржаваоци, добротвори, сарадници и пре свега искрени пријатељи у борби за заједничко боље сутра! Посебну захвалност смо дужни добротворима четвртог броја Информативног и интеграционог часописа **Споју!**, без чије помоћи неби била могућа реализација једног од најзначајнијих издања под називом „ГДЕ СУ СРПСКЕ БЕБЕ?!“ и који има за циљ да укаже на један од највећих проблема наше данашњице, а то је бела куга, која је главни узрок за постепено изумирање српског народа, и да представи могуће начине за решавање овог великог проблема, против којег морамо СВИ ЗАЈЕДНО да устанемо, како не би у веома блиској будућности били избрисани са карте овог света.

Заувек захвални - für immer dankbar:

**INNS'
BRUCK**

Der Stadt Innsbruck und dem Vizebürgermeister
Herrn Christoph Kaufmann
Граду Инсбруку и заменику градоначелника
господину Кристофу Кауфману

Gemeinderätin der Stadt Salzburg und Arbeiterkammervorstandsmitglied Salzburgs
Frau Djuja Tešanović-Bećirević
ГОСПОЋИ ЂУЈИ ТЕШАНОВИЋ-БЕЋИРЕВИЋ ИЗ САЛЦБУРГА

„GASTHAUS NEUWIRT“ И ГОСПОДИНУ ЗОРАНУ ЦВИЈАНОВИЋУ ИЗ
ЛАНГКАМПФЕНА У ТИРОЛУ
„Gasthaus Neuwirt“ und Herrn Zoran Cvijanović aus Langkampfen in Tirol

ГОСПОДИНУ ДРАГАНУ МИТРОВСКОМ, ПРЕДСЕДНИКУ СПЦО БЕРЛИН
Herrn Dragan Mitrovski, Vorsitzenden der Serbisch-Orthodoxen Kirchengemeinde in Berlin

Herrn Dragan Barać und „dbtk Reisen“ aus Berlin
ГОСПОДИНУ ДРАГАНУ БАРАЋУ И „dbtk Reisen“ ИЗ БЕРЛИНА

КУЛТУРНОМ СПОРТСКОМ И УМЕТНИЧКОМ ДРУШТВУ „БРАТСТВО“ ИЗ ИНСБРУКА
Kulturverein „Bratstvo“ aus Innsbruck

КУЛТУРНО-СПОРТСКОМ КЛУБУ „ПЕТАР КОЧИЋ - ЗМИЈАЊЕ“ ИЗ ФИГЕНА
Kulturverein „Petar Kočić - Zmijanje“ aus Fügen

КУЛТУРНО-УМЕТНИЧКОМ ДРУШТВУ „ОСТРОГ“ ИЗ ИНСБРУКА
Kulturverein „Ostrog“ aus Innsbruck

ГРУПИ АНОНИМНИХ ДОНАТОРА ИЗ ИНСБРУКА, БЕЧА И БЕРЛИНА
Gruppe anonymer Spender aus Innsbruck, Wien und Berlin

**ХВАЛА ВАМ - ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ
VIELEN DANK - ZUSAMMEN SIND WIR STÄRKER**

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И
ZVR: 931510814
е-пошта: uprava@spoji.org
интернет: www.spoji.org
YouTube: www.youtube.com/user/spoji2009
Жиро рачун: Tiroler Sparkasse Bank AG Innsbruck
број: 03300678129
број банке: 20503 - IBAN: AT482050303300678129
- BIC: SPIHAT22XXX

ПОСЕТИТЕ НАС

www.spoji.org | www.srbizasrbe.org | www.prosvjeta.at

МОЛИТВА ЗА ДЕЦУ

Господе Исусе Христе, Који си Сам био Дете, и Који си децу волео и благосиљао, помилуј и спаси децу нашег времена: да се некрштена крсте, а крштена да се вером у Тебе и љубављу према Теби утврде. Спаси, Господе, ону децу коју њихови неверујући или зловерни родитељи кваре безбожјем или зловерјем и одвлаче их од Тебе, Који си једини Спас и Избавитељ њихов. Спаси, Господе, и ону децу коју бездушни, безбожни или безверни зли учитељи, удаљују од Тебе Творца њиховог, и уводе у друштво душом огубаних. Спаси, Господе, ону децу чије чисте душе оскврњује сваки неморал на улици и разврат у позоришту, на телевизији и у биоскопу. Спаси их од ових нечистота. Спаси, Милостиви, и ону децу без родитеља која су пала под руку сурових старатеља, због очуха и маћехе, спаси их од слушања хулних речи и гледања злих дела. Помози, Свемогући, да деца узрасту и сазру за синовство Божије и грађанство Небеског Града на своје вечно спасење а у Твоју славу и хвалу. Амин.

РАЂАЈМО СЕ И МНОЖИМО СЕ И НАПУНИМО ЗЕМЉУ!